

အိမ်

နေရက်ဆက် ပဲ
ချစ်ပါသည်

BURMESE
CLASSIC

com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု ဗဟိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားလုံးလုံးသည့်ကွဲ ဗဟိုကွဲရေး
အများစုအမြဲအားသာ တည်တံ့တိုးတက်ရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ထောင်စု လက်နက်မဲ့ အချိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ဖျောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွဲလပ်စေကာ ဖျောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသားညီ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ စေတီမီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ခက်ခဲ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်တက္ကသိုလ် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်စား စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ခန့်တီးနိုင်မှု ခွင့်အားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြောင်းလဲရေး
- အမျိုးကွဲ၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု၊ အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ခံယူဆက်သွယ်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးနွယ်စိတ်ဓာတ် ဖွင့်လှစ်ဆက်ပြတ်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာတည်မြဲရေး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၄၇၀၁၁၀၇
ဖျက်နုတ်ခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၅၅၁၂၀၇

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၁၇-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေး - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခိုင်သုဝဏ်ခင်ဌာလှိုင်၊ အောင်စိန်ခင်မင်းအားပေ
အမှတ်-၂၂၂၊ စက်ရုံလမ်း၊ ဒေါက်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖျက်နုတ်ခွင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (မြို့-၀၈၀၄၂)
သမ္မာပွန်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် (၁၀၆)၊ တာမွေလမ်း၊
တာမွေမြို့ (က+ခ)ရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖျက်နုတ်ခွင့်မရှိ - ကိုအောင်လွင် (CONQUEROR)
ကွန်ပျူတာစာပီ - ပန်းတိမ်
ပြင်ပဆက်သွယ်ရေးမှူး - ခင်မာသွေ
ဖြန့်ချိရေးမှူး - မြတ်ဗားသမင်း ရန်နိုင်
အတွင်းဖလှယ်
ကိုသောင်မြင်
စာအုပ်ချုပ်
TSM

သမ္မာပွန် T.S.M Publishing Center မှ
တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

နေရက်ဆက်ပဲချစ်ပါသည်

မျှင်စ

နေရက်ဆက်ပဲချစ်ပါသည်

အချစ်လုံးချင်းတတ္တသန်သန်

အခန်း (၁)

ကုန်တွေ အပြည့်အသိပ်နှင့် လူတွေကတော့ ဖြစ်သလို
ဆိုလျက် နောက်လန် တချို့ တချို့က ပက်လက်၊ အားလုံးကို
ကြည့်ကာ အရှိန်နဲ့တစ်ချက် တစ်ချက် ပစ်ဆောင့်ခံနေရသည့်
အားအောင့်သည့်ဝေဒနာ၊ ခြေတွဲလွဲချထားသဖြင့် အိတ်ကြို
အိတ်ကြားမှာ ညှပ်နေသလို ထုတ်မရ၊ လှုပ်မရဖြစ်နေသည့် ဒုက္ခ၊
သေလိုနေနေ နေမထိ ထိုင်မသာဖြစ်နေသော်လည်း ပပ မည်သည့်
အောင် တင်းနေရသည်။

ဒီလမ်း... ဒီခရီးမျိုးကို လူရယ်လို့ဖြစ်လာကတည်းက
သေတုန်းကမှ မသွားခဲ့ဖူးပေ။ မန္တလေးနဲ့ရန်ကုန်ကို ရထားနဲ့
သွားသွား၊ လေယာဉ်နဲ့ပဲ သွားသွား၊ ကားနဲ့သွားမယ်ဆိုရင်လည်း
အိတ်အိတ် အယားကွန်း စိပ်စိပ်နဲ့ ငြိမ်ငြိမ်လေး ရောက်သွားနိုင်တာပဲ။

သဌာမ္ဗန်စာပေ

ခုတော့ ကုန်ပစ္စည်းတွေ အပြည့်အကျပ်တင်ပြီး...
ကြားထဲမှာမှ ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေ ကိုယ်စောင့်ရှောက်ရင်း ဖြစ်သလို
လိုက်နေကြသော ကုန်သည်၊ ဈေးသည်တွေ ဟိုနဲ့ဒီ ကားခ ချီခို
ချောင်ချောင်နဲ့မို့ တစ်နိုင် တစ်ပိုင် ပစ္စည်းတွေကို တိုးကြိတ်တင်
လှယူရန်တက်စီးကြသည့် ဈေးသည်မဟုတ်သော လူတွေ...

အလုံးရဲ့ကြားမှာ သရိုးစတက်ဆံပင်အထပ်ဝတ် ကုတ်
လေးနှင့် စလင်းဘက်တစ်လုံး လွယ်ထားသော ပပအဖြစ်မှာ
သံတန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ဝါးနှင့် အိတ်တွေကြားထဲ
ညှပ်နေရသည့် ခြေသလုံး ဖြူဖြူညက်ညက်ကလေးတွေမှာ တစ်စုံ
တစ်ခုနှင့် ဖိကပ်နာကျင်နေသော နေရာတိုင်းမှာ နီရဲညစ်ပုပ်ကာ
သွေးခြည်ဥနေပြီ။

နောက်မှာ ကားဘောင်ဒီနှင့် မှီကပ်ထားသဖြင့် ကား
တစ်ချက်ဆောင့်ခါလိုက်တိုင်း လူကို ကိုင်ရိုက်ထားသလို ဖြစ်ကာ
ကျောတစ်ပြင်လုံးလည်း အောင့်တက်နာကျင်နေခဲ့ပြီး မန္တလေး
ရွှေမြို့တော်ကြီးမှ မသိသူ မရှိလောက်အောင် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော
မြို့မျက်နှာဖုံး ဦးမာယ၊ ဒေါ်မျိုးမြတ်ကြွယ်တို့ရဲ့ ဒုတိယ
အငယ်ဆုံးသမီး ပတ္တမြားကြွတ်ဆိုသော မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို လေးကြောင်း ကုန်းကြောင်းမှာ လူတွေ အသည်းအသန် ရှာဖွေ
နေချိန်တွင် ကာမြားကြွတ်ဟု သွန်စွာကြမ်းတမ်းသော တောင်

တစ်လမ်းတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းနေသည့် စုတ်ပြတ်ချိုင့်ဝိန်နေသော
ပေါ်မှာ ဆိတ်တွေ၊ မြင်းတွေကြား၌ ဖြစ်သလို ခွေခေါက်
သံပါနေလိမ့်မည်ဟု ဘယ်သူမှ ထင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

ပတ္တမြားကြွတ်...
မိဘနဲ့ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေအားလုံးကတော့ ပပလို့ခေါ်ကြ
သည့် ပပလိုချင်တာ ဒီအဖြစ်ကိုပဲ ဖြစ်သည်။

ရှာကြပစေ...
ဘစ်သက်လုံးက မိဘရင်ခွင်ထဲမှာ ရင်အုပ်မကွာ လိမ္မာနေ
သည့် ခုချိန်မှာတော့ ပပ ဘယ်လိုမှ မလိမ့်မာနိုင်တော့သည့်
အတွက် ဘဝကိုပုံ၍ စွန့်စားထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မေမေတို့ ယူဆသလို ဘဝတစ်ခုမှာ မျိုးရိုးဇာတိနဲ့ အဆင့်
နိမ့်က အသက်ထက် အရေးကြီးသလား...

“အရေးကြီးတယ်သမီး၊ သမီးရဲ့ ဘိုးတော်အဆက်ဆက်
နေမျိုးဗလအွဲ့ရ စစ်သူကြီးမျိုးနွယ်တွေ၊ အစဉ်အဆက်
ထိန်းခဲ့ကြတဲ့ မေမေတို့ရဲ့ မျိုးနွယ်ရက်ကို ဘာအတွက်နဲ့မှ
မခံနိုင်ဘူး၊ သမီး အစ်မဆိုလည်း ချစ်သူရှိခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့
တို့က မျိုးနွယ်တူချင်း လက်ဆက်ပေးခဲ့ကြတာကို သူ
တို့... မေမေတို့ရဲ့ မျက်စိအောက်မှာပဲ လိမ်မာစွာ နေခဲ့
သည်...”

“သမီးက အခု ချစ်သူတောင်မှ မထားခဲ့ပါဘူး၊ မေမေ... ဒါကို မမရဲ့ယောက်ျားနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ်ဆိုတာက သမီးဘက်က နစ်နာလွန်းပါတယ်”

“အဲဒါလည်း စောင့်လေမျိုးနွယ်ဆိုတဲ့ သားသမီးဝတ် တစ်ခုပဲ သမီး... သမီးမှာ တူမလေးတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တယ်... ဒီကလေးကို မိထွေးလက်ထဲ အပါမခံနိုင်ဘူး”

“သမီးတို့ ခေါ်ထားမှာပေါ့ မေမေ”

“ဖအက မေမေတို့ထက် ချမ်းသာတဲ့ဥစ္စာ၊ သူ့သမီးကို ပေးထားမလား သမီး၊ ပြီးတော့ သမီးငယ်က သမီးကြီးထက် လှတယ်... နာမည်ကြီးတယ်... မဟုတ်တဲ့မျိုးရိုးက ဟာတွေ၊ မေမေတို့ ပေါင်းစည်းမခံနိုင်ဘူး၊ မောင်စည်ဟိန်းက လူပျိုမဟုတ် ဝေမယ့် သမီးထက်လည်း အသက်သိပ်ကြီးတာမဟုတ်ဘူး... ပြီးတော့ ကိုယ့်အစ်မယောက်ျား...”

“ဟင့်အင်း... မေမေ၊ မမဆုံးသွားတာနဲ့ပဲ... ခဲအိုကို သမီး မယူနိုင်ဘူး”

“သမီးမှာ ချစ်သူရှိလို့လား”

“မရှိပေမယ့် ကိုစည်ဟိန်းကိုတော့ မယူနိုင်ဘူး မေ”
ဘယ်လိုပြောပြော မေမေက လက်မလျှော့သွားခဲ့ပေ။

“ကောင်းပြီ သမီး၊ မေမေကလည်း သမီးအပျိုလေးမို့

ခွတ်တော့ မစီစဉ်ချင်ပါဘူး၊ သမီးတူမလေးကို ငဲ့ပြီး လက်ခံခဲ့မယ် ဆိုရင်တော့ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမယ်လို့ ထင်ခဲ့တာပေါ့၊ ဘေးပါတော့လေ... မေမေက သမီးသဘောပါပဲ... ဒီကိစ္စကို ခွတ်မလုပ်ဘူး... ဒါပေမဲ့ သမီး အခု ကျောင်းပြီးသွားပြီ... သမီးကို မေမေ သဘောကျတဲ့ ဒီပြင်တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ်၊ အဲဒါကို ငြင်းခွင့်မရှိဘူး”

“ရှင်...”

“ဟုတ်တယ်.. မေမေတို့လိုပဲ မျိုးနွယ်တူ၊ မေမေတို့ဟာ ချီးရီးဂုဏ်ကို အသတ်ထက် တန်ဖိုးထားကြတယ်သမီး... သမီးတို့ လူငယ်တွေစိတ်ကြိုက် အိမ်ထောင်ဘက်ကို နှလုံးသားနဲ့ ရှာဖွေခွင့် မပြုနိုင်ဘူး”

မေမေကို ပြန်လှန်ငြင်းပယ်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။

ဒီကိစ္စမှာ ဇေဇေ ပါလာလျှင် ပို၍ဆိုးတော့မှာမို့ ဘယ်ဘက် ထဲမှ ခေါင်းညိတ်နိုင်ဖွယ်မရှိသော မေမေရဲ့အစီအမံများကြားမှ ပပ ထွက်ပြေးလာခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ပပဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဂျစ်ကန်ကန်လေးတဲ့...

မမက ရွှေကြတ်၊ ပပကိုကျတော့ ပတ္တမြားကြတ်လို့ ဆေးနဲ့စာက မွေးကတည်းက ငိုလိုက်လျှင် တစ်ကိုယ်လုံး ရဲတွတ် ညှိပုပ်လာအောင် ငိုတတ်ခြင်း၊ ငိုပြီးလျှင် အလွယ်တကူ ရှေ့မရ

တတ်ခြင်းများကြောင့် ဖြစ်ကာ၊ ပဝက မမထက်လှပေမဲ့ မမ
မျက်နှာလောက် မအေးချမ်း၍ပါဟု ပြောခဲ့ကြသည်။

ရွှေကြွတ်ရဲ့ မျက်ခုံးတွေက စိမ်းဖျော့ဖျော့လေး...

ပတ္တမြားကြွတ်ဆိုသည့် ပပရဲ့မျက်ခုံးတို့က ထူထဲနက်ရှိုင်း
နေသည်။

ရွှေကြွတ်ရဲ့ မျက်စိနီလေးတွေက ညိုရိုနူးညံ့သလောက်
ပပမျက်စိနီနီတွေက ပြာလဲ့စူးတောက်နေခဲ့သည်။

ရွှေကြွတ်က နှုတ်ခမ်းထူပြည့်ပြည့် ဖြူဖျော့ဖျော့ပေမယ့်
ပပကတော့ နှုတ်ခမ်းကမထူပဲ နီရဲနေတတ်သည်။

အများရဲ့ နှိုင်းယှဉ်ချက်များကြားမှာ ပပဟာ ဂျစ်ကန်ကန်
လေးမို့ ပတ္တမြားကြွတ် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ရဲ့ တစ်ရက်အလိုအတိ ပပ မေမေတို့စကားကို
ဆို မလွန်ဆန် မရိုင်းစိုင်းခဲ့ဖူးပါ။

ကိုယ်ထင်ရာဆို ပက်ခနဲ ထထပြောတတ်ပေမဲ့ ကလန်
ကဆန် ထင်ရာလုပ်တတ်ခဲ့တာ မရှိ။

သို့သော်...

ပထမဆုံး စိတ်ထင်ရာလုပ်ခဲ့မိသော ခရီးမှာတော့

“ဟာ... ဟိုကားက ဘာလဲကွ”

“ဆွဲ ဆရာ... တောင်ဘက်ကို လှကပ်... ကပ်”

သုန္ဒရီစာပေ

“ဂျိမ်း...”

“အမလေး...”

“အား”

တန့်ကြည်တောင်က အထွက်တွင် တောင်ခါးပန်းကို
စိတ်၍ အရှိန်နှင့်ဆင်းချလာသော ကားတစ်စီးနှင့် ဘေးချင်း
ဗွတ်ချိတ်ကာ ဘေးက ချောက်ကမ်းပါးထဲ ထိုးကျမသွားသော်လည်း
ဗေတို့ကားက တောင်ကို ဦးတိုက်ဆောင်ကာ ကားနဲ့တောင်ကြားမှာ
အဖြစ်ဆိုးသွားခဲ့လေသည်။

ပပသည် ကြောက်လန့်စိတ်ကြောင့် မျက်လုံးတွေပြာလာ
ကာ ခေါင်းကို တစ်စုံတစ်ခုနဲ့ ပြင်းစွာထိခိုက်မိလိုက်ပြီကို နောက်ဆုံး
သိနေပြီး...

သုန္ဒရီစာပေ

သုဉ်း

နေ့ရက်အကဲပဲ ချစ်ပါသည်

၁၃

သူ့မှာ ဆိုင်းထမ်းကို ထိန်းရင် စောင့်စားနေရပေမယ့်
အမျိုးသမီးက လှည့်၍ပင် မကြည့်ဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို စားသောက်
ရင်း အေးဆေးစွာ လျှောက်နေပြီး

“တော့... ”

ဆက် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် တက်တစ်ချက် ခေါက်၍
ဆိုင်းထမ်းကို ထိန်းကာ အတင်းကျော်တက်ပစ်လိုက်၏။

“အမလေး...”

ပူခြစ်တောက်နေသော ကြာဇံဟင်းခါးအိုးနဲ့ ဝှက်ကပ်မိ
သွားကာ ဆိုင်းထမ်းကိုင်းများနှင့်ပါ ခိုက်မိသဖြင့် ပပ ယိုင်ထိုး
သွား၏။

လက်ထဲက မုန့်ထုပ်လေးလည်း လွတ်ကျသွားလေသည်။

“ကြည့်စမ်း... လူတစ်ယောက်လုံးကို နောက်ကနေ
ဖစ်ပစ်ခတ်ခတ်ကြီး ဝင်တိုက်တယ်၊ ဒီမှာဈေးသည်... ရှင် ရိုင်းလှ
ချေလားဟင်”

ပပက အပူလောင်သွားသည့် ပေါင်ကိုပွတ်ကာ ခေါက်ဆွဲ
တွေ၊ ကြာဇံတွေ တင်ထားသည့် နောက်က ဆိုင်းထမ်းကို မရမက
လှမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

“ဟာ... ဘာလုပ်တာလဲ”

ဆိုင်းထမ်းကြီးနဲ့ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ဖြစ်သွားသဖြင့် ဆက်

အခန်း (၂)

“ခဏလေး... ခဏလေး”

စက်မှုတစ်လမ်းမကြီးရဲ့ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ
ကိုယ့်မှာက ဆိုင်းထမ်းကြီးနဲ့ အလေးအပင်နဲ့

ရှေ့ကသွားနေတဲ့ ကိုးရီးကားယား အမျိုးသမီး

တစ်ယောက်က ဘေးလည်းကပ်မလျှောက်...

ပြောတော့လည်း ဂရုမစိုက်...

“ရှေ့ကဗျို... ခဏလေး ဖယ်ပေးစမ်းပါ... ဒီမှာ အလေးကြီး

နဲ့”

သစ္စာပွန်စာပေ

သစ္စာပွန်စာပေ

နောက် ပြန်လှည့်သည်။ ပန်းပေါက် ဆိုင်းထမ်းကို ချထားလိုက် ရတော့သည်။

ဒီလောက် နောက်ကနေ အော်နေတာကို ဂရုမစိုက် ဖယ်မပေးဘဲ သူကပဲ တစ်ပြန်ကြီး အထမ်းကိုချ၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်သည်။

မိန်းမလို မိန်းမရပ် ပြောပြော၊ ယောက်ျားလည်း ဒေါသ ဖြစ်တာပဲ... တိန့်န့်ဆံပင်ကို နောက်မှာ မရအရ စုချည်ထားသည့် မျက်နှာပေါ်မှာ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ပွရွက်နေသော ဆံပင် နီကျင်ကျင်များနှင့် မည်းညစ်ညစ် ကုလားမရှပ်နဲ့ မိန်းမရှေ့မှာ ခါးထောက်လိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် သူပါးစပ်ပြင်ရုံသာရှိသေးသည်။

“ရှင်ကဘာလဲ... ငါ့မှာ အလေးအပမာန်ကြီးနဲ့ ဖယ်ရင်ဖယ် မဖယ်ရင် တိုက်မှာပဲ... သဘောနဲ့ လူပါးဝလိုက်တာသား... နောက်ကနေ ဝင်တိုက်တာ ဘယ်လောက်အပြစ်ကြီးတယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလားဟင်”

“အဲမှာ သူကပဲ ဦးအောင်ပြောနေသေးတယ်... နောက်က နေ တကြော်ကြော်အော်ပြီး ဖယ်ခိုင်းနေတာကျတော့ မင်း နားပင်း နေသလား”

“ဟတ်”

သူ ဆိုင်းထမ်းကို လှည့်ကြည့် နောက်ကနေ အသံပေး ကြောင်း ပြောနေစဉ် ပပက သူ့ပါးစပ်နဲ့ သူ့လက်ဟန်ခြေဟန်ကို ဘစ်ချက်မှ အလွတ်မပေးဘဲ ပြူးပြဲလိုက်ကြည့်နေလျက်

“ရှင်က ကျွန်မကို နားပင်းနေတယ်လို့ ပြောလိုက်တာ ပေါ့”

“မင်းကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟမ်... ဘာရယ်”

“ဟ... တကယ် နားပင်းနေသလားမသိဘူး... ပြဿနာ ပဲ”

သူ ခပ်တိုးတိုးခေါင်းကုတ်ပြောမိတော့

“ဟုတ်တယ်... စာကယ်ပင်းနေတာ... အဲဒါကြောင့် ပြဿနာဖြစ်တာပဲ”

“ဪ... ပင်းတဲ့လူက ခပ်တိုးတိုးပြောတော့ ကြားသား ပဲ”

“ဘာ... သားသမီး ရှိမရှိမေးရအောင် ရှင်က ဘာမို့လဲ... ခိုးတီးယားတားတော့ မလုပ်နဲ့နော်”

“ဟာကွာ... ရှုပ်ကုန်ပြီ”

ဆက်က ဆိုင်းထမ်းကို ပြန်တပ်မည် ပြင်လိုက်သည်။

ပပက ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲကာ

“အဲမယ်... ရှင်က ဝင်ဘိုက်ပြီးတော့ ဒီလို ဖုတ်ဖက်ခါ
ထသွား လို့ရမလား... ရှင်ကြောင့် ကျွန်မ မန့်ထုပ်ကျသွားပြီး
အဲဒါပြန်လျော်ပေး”

“ဘာဆိုလို့ လျော်ပေးရမှာလဲ”

“ဟမ်...”

ဒီမိန်းမ နားလေးနေမှန်း သဘောပေါက်သွားပြီမို့ ဆက်ကာ
လေသံကိုဖြင့်

“ငါက ဖယ်ခိုင်းသားနဲ့ မင်း မဖယ်တော့ လျော်မပေး
နိုင်ဘူး”

“ဘာ... ဘာ... ဘာဖယ်ခိုင်းတာလဲ... ရှင်လမ်းကြောင်း
မှာ ဘယ်သူမဆို တာဝန်သိသိ ဖယ်ရှားရအောင် ရှင်က မီးသတ်
ကားမှ မဟုတ်တာ၊ မရဘူးနော်... ဒီကမုန့်ထုပ်ကို အသစ်
ပြန်ဝယ်ပေး... မလေးနပ် လုံးဝမသွားရဘူး”

ဆက် စိတ်ညစ်သွားလေသည်။

ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မုန့်ထုပ်ဆိုတာကလည်း တန်ဖိုး
ဆေးဆေးမဟုတ်။

သူ့မှာ ခုမှ ထွက်လာတာ ဈေးဦးက မပေါက်သေး။

သားဦးဆိုတဲ့ကောင် ခါတိုင်းဆို ဈေးဦးပေါက် အကြွေ
ပြန်အမ်းဖို့ နှစ်ရာ သုံးရာတော့ ထည့်ပေးနေကျ။

ဒီနေ့ကျမှ သူ့ကို စိတ်ကောက်၍ ပိုက်ဆံထည့်ပေးဖို့
သတိမရဘူး။ ခက်သည်။

“ဒီမှာ အစ်ကိုကြီး ရှောက်သီးသုပ် ရလားဟင်”

သူ အခက်အခဲ ဖြစ်နေတုန်း ကောင်မလေး သုံးယောက်
ဝင်လာသဖြင့် ဆက် ဝမ်းသာအားရ ခုံလေးတွေ ချပေးရင်း..

“ရတယ်... ညီမလေး၊ ရှောက်သီးသုပ်ရော... ခေါက်ဆွဲ
ကြာနဲ့ အစုံရတယ်”

“ဒါဆို.. ကေသီကို ရှောက်သီးသုပ်ပေးပါ”

“ငါက ခေါက်ဆွဲသုပ်ပဲ စားမယ်”

“ငါ မစားတော့ဘူးဟာ”

သုံးယောက်လုံး ထိုင်၍ တစ်ယောက်က မစား

“ကဲ... အားတော့နာပါတယ် ညီမတို့ရယ်.. တစ်ရာ
လောက် အကြွေပါရင် ခဏပေးထားပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့.. ရော”

“ဟဲ့... နဇီက အကြွေမဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါပေးမယ်”

အလယ်က ကောင်မလေးဆိုက် တစ်ရာတန်လေးတစ်ရွက်
ထွက်လာသည်။ ဆက်က ယူ၍ မတ်တပ်လေး လက်ဖိုက်ကြည့်
နေသည့် ပပကိုမော့ကြည့်ကာ

“ရော... ရော...”

ပပက ပိုက်ဆံနဲ့သူ့ကို ခပ်တည်တည်လေး ပြန်ကြည့်တာ

“မပေအဲ့တော့လေ.. ကျွန်မ အသုတ်စားမယ်”

“ဘာ...”

ထပ်၍ အလုပ်ရှုပ်လာပြန်သဖြင့် ဆက် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ပိုက်ဆံကို ဆိုင်းထမ်းထမ်းပိုးပေါ်တင်ကာ အသုတ်ပြင်လိုက်သည်။

ပပက သူမကို အဖက်မတန်သဖို့ လုပ်သွားသည့် ဆက်ကို မကျေမနပ် ငုံ့ကြည့်နေတာ

“ရှင်အသုတ်က တစ်ပွဲဘယ်လောက်မို့လို့လဲ”

“နှစ်ရာ”

တမင် ကျယ်ကျယ်အော်ပြောပေးလိုက်သည်။

ပပ မျက်နှာလေးတစ်ချက်တည်သွားကာ

“တစ်ပွဲထည့်ပေး”

အောက်ခုံတစ်လုံးဆွဲယူကာ ခပ်တည်တည် ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် ဆက် ဘာမှမပြောသာတော့ပဲ ကြည့်နေလိုက်ရသည်။

“အို... ဒီမှာ... ရှင်... ရောက်သီးကို ဒီလိုလီးမနဲ့လေ.. အခိုးတွေ ပြန်ဝင်ပြီး ခါးကုန်မှာပေါ့၊ ပေး... ပေး...”

ပြောလည်းပြောသည်။ ပြန်လည်းပြင်သည်။

သူမက နောက်ကို ထလျှောက်လာကာ ဆက်လက်ထဲက ရောက်သီးကိုဆွဲယူ၍ ထိပ်မှနေ ထပ်ခြမ်းခြမ်းလိုက်သည်။

နောက် နှစ်ခြမ်းထပ်ခြမ်းကာ သုံးစိပ်ကို လှီးဆဲလေးနဲ့အတူ ဘေးဖယ်ထားလိုက်ပြီး လက်ထဲက တစ်စိတ်ကို အခွံနဲ့အသား ခွာထုတ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ အခွံကို ဆက် ရင်ခွင်ထဲ ပစ်ထည့်၍ ဓားပါးလေးနဲ့ ပန်းကန် တစ်ချပ်ကိုယူ၍ ခုံမှာသွားပြန်ထိုင်သည်။

“ရှင်က ဘာလိုက်ကြည့်နေတာလဲ ပြင်လေ”

“ဘာပြင်ရမှာလဲ”

ပပက ဆက် ဘာပြောမှန်းသိရအောင် ဆက်ရဲ့ပါးစပ်ကို သေချာလိုက်ကြည့်နေကာ

“ရှင်ကလေ ဈေးသည်လုပ်စားနေပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲတဲ့၊

ခွင် ကြက်သွန်လို့၊ ရေစစ်၊ ပုစွန်ခြောက် ဘာညာ အဆာပလာ ထည့်ထား၊ ရှင်ပြီးတာနဲ့ ဒီကပြီးမှာ အတော်ပဲ၊ ပြီးတော့ ရောနယ်ရုံပဲလေ”

“ဟုတ်သားပဲ... အစ်ကိုကြီးရဲ့ လုပ်ပါ၊ ကေသီတို့ ဆာလှပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီက ခေါက်ဆွဲစားတဲ့လူက ပြီးတော့မယ်၊ ရောက်သီးသုပ်က မရသေးဘူး”

ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝင်ပြောကြမှ ဆက် အသုပ်ဆက်ပြင်ရသည်။

သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ ရှောက်သီးလွှာကို ကျောဘက်က ခွဲကာ အတွင်းက အလွှာကြည်ကြည်လေးတွေကို သေသပ်စွာ ဖဲ့ချနေသည်။ ပပလက်ကိုပဲ မကြာခဏ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

သူ့ဈေးရောင်းတာတော့ ဟိုဟာရောင်း၊ ဒီဟာရောင်းနဲ့ စုံနေပေမယ့် အသုပ်စုံရောင်းတာက ဒီနေ့မှ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးသလို ဈေးကတော့ ရောင်းကောင်းပါရဲ့။

မနေ့ကဆို ရှောက်သီးသုပ်ပြင်ပေးသမျှ ခါးတယ်ချည် ပြောကြသဖြင့် သူ့မှာ ရှောက်သီးကိုပဲ လက်ပစ်ဗုံးကြီးတစ်ခုလို ကိုင်ရမှာ ကြောက်နေခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် ရောင်းရများတာကလည်း ရှောက်သီးသုပ်ပဲ ဒါကိုလည်း မပစ်နိုင်။

ထို့ကြောင့် ဒီမိန်းမကို ဆရာလည်းမတင်ချင်။ ကိုယ့်မှာ လည်း မှတ်သားရမည့်အနေအထားမို့ လှမ်းကြည့်နေရခြင်း ဖြစ် သည်။

တကယ် ဆရာပါပဲ။

ထူးဆန်းအံ့ဩစွာ...

“ရှောက်သီးသုပ်ကတော့ ရှယ်ပဲ”

ဟု ချီးမွမ်းသံ ထွက်လာခဲ့၏။

“ငါ့ခေါက်ဆွဲသုပ်ကတော့ နန္ဒင်းစော်စော် နည်းနည်း

တယ်”

တစ်ယောက်က ပြော၏။

ပပက ပြောသည့်ကောင်မလေးပါးစပ်ကို သေချာနဲ့ကြည့်

ကာ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု ထပ်မေး၏။

“နန္ဒင်းစော်နဲ့လို့”

ဟု တစ်ယောက်ကလည်း ထပ်ပြော၏။

နာခေါင်းလေးပါ ရှုံ့ပြသဖြင့် ပပ နားလည်သွား၏။

“ညီမလေးက နံနံပင် မကြိုက်ဘူးလား”

“ကြိုက်တယ်”

“ဒါဆို နံနံပင်လေး နည်းနည်းထပ်ထည့်ပြီး ပြင်ဆင်လေးနဲ့ နံနံပင်ပေးလိုက်ပါ။ နန္ဒင်းစော်မနဲ့တော့ဘူး”

ဆက်က သူမပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးတော့ အဆင်ပြေ သွား၏။

“အစ်ကိုကြီးကလည်း ဈေးရောင်းပြီးတော့ လုပ်လည်း လုပ်တတ်ဘဲနဲ့၊ အစ်ကိုကြီးမိန်းမကိုပဲ ရောင်းခိုင်းပါလား၊

အစ်ကိုကြီးက ဘေးက ထိုင်နေပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ဒီကအစ်မသုတ်ပေးရင် ပိုစားကောင်း

တကယ့်ကျွန်ုပ်ပါလား။

ဆက် မျက်နှာပူပူနှင့် အမျိုးသမီးကို လှမ်းကြည့်၏။

ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်း မသိဘဲ သူမအတွက် ခေါက်ဆွဲ
သုတ်တစ်ပွဲ ပြင်ပေးလိုက်မိသည်။

ထို့နောက် မနေနိုင်စွာ အသံကိုနှိမ့်၍

“သူက ကျွန်တော့်ဧည့်သည်ပါ။ ဘာမှမတော်ပါဘူး”

ဟုလည်း ကောင်မလေးတွေကို ရှင်းပြလိုက်မိသည်။

“အယ်...”

ကောင်မလေးတွေ ဇက်ပုတီး စားသောက်ပြီးတော့ ပြုံးစိစိ
ထွက်သွားကြလေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းကျမှ ဝါးခနဲရယ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ကဲ... စားပြီးပြီလား၊ ပြီးရင် ပိုက်ဆံပေး”

“ဟမ်”

“ပိုက်ဆံပေးလို့ ပြောတာ”

အသံမြင့်ပြောမှ ကြားသွားမုံရကား

“ရှင်က တော်တော်ကျေးဇူးကုန်တဲ့လုပ်”

“ဘာ...”

“ရှင်ကို ကျွန်မ ကူညီလိုက်တာ တစ်ရာမက တန်တယ်”

“မင်းက မပေးချင်တော့ဘူးပေါ့”

“ဘာရယ်...”

ဆက် ဖိတ်ပျက်သွားကာ ခေါင်းခါလိုက်ပြီးမှ...

“မင်း မပေးချင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ပြန်တော့”

“မပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ပေးစရာမှ မရှိတဲ့ဟာကို”

“ဟင်...”

အမျိုးသမီးက သေချာကြည့်တော့ ညစ်ထပ်ထပ် ခပ်နွမ်း
နွမ်း ပုံစံထဲကနေ နုထွေးပြည့်တင်းသော နှုတ်ခမ်းသားလေးများနှင့်
ညွှန်နေသည့် နှာတံလေးက ထင်းကာ အတော်လေးကြည့်ကာ
အတောကို သတိထားစိလိုက်၏။

သူမက ဆက်ကို ခပ်ဝဲဝဲ ပြန်ကြည့်၍

“ကျွန်မမှာ တကယ်ကို ဖိုက်ဆံတစ်ပြားမှမပါဘူးရှင်၊
ဆပ်ရဖို့လည်း မရှိဘူး၊ အဲဒါကြောင့် တစ်နေ့လုံးစာ စားထားရမယ့်
ကျွန်မမုန့်ထုပ်ကျသွားတော့ ရှင်ကို မုန့်ထုပ်ဖိုး အတင်းပြန်တောင်း
ခဲ့တာ”

“မင်းမှာ လူကြီးမိသ မရှိဘူးလား”

“ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက အိမ်က ထွက်ပြေး
လာတာ”

“ငွေမပါဘဲ ပြေးရသလား၊ မင်း ဒီလောက်ပဲပိုက်ရသလား”

“ရှင်မသိပါဘူး”

“သိလည်းမသိချင်ပါဘူး၊ ကဲ... မယ်မင်းကြီးမကြွတော့”

သူ့မှာ စကားကို အော်ပြောနေရသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ကြည့်ရ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း စိတ်ကမောကာ ဆက်၍ ပြောချင်စိတ် မရှိတော့ပေ။ ထိုနေရာမှထဖို့လည်း ပြင်လိုက်မိ၏။

သို့သော် ယောက်ျားကြီးလေးယောက်က အင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြကာ

“အသုပ်သည်နေပါဦးကွာ”

ဟု လှမ်းတားကြ၏။

ပြီးတော့ ရှောက်သီးသုပ်လေးပွဲနဲ့ ကြွာစံချက်နှစ်ပွဲမှာကြ၏။ ဒါကိုလည်း မရွေစာက သူပဲ ဆရာကြီး။

ဟိုဟာ ဝင်လုပ်။ ဒီဟာ ဝင်ပါ။

ဝင်လုပ်ပေးသမျှကလည်း အစပ်အဟပ် အဆင်ပြေနေသည်မို့ သူ့မှာ ငြိမ်နေရ၏။

“အစ်ကိုရေ... ခေါက်ဆွဲသုပ်တစ်ပွဲလောက်ဗျာ”

“ကျွန်းကို ကြွာစံဟင်းခါးတစ်ပွဲ”

လူတွေ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ကျလာသည်။

ရှေ့က မပြီးသေးဘဲ နောက်ထပ်တစ်ဝိုင်းအုံလာတော့ ဆက်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုမှ မနိုင်တော့ပေ။

“ကဲ... ရှင်မယ်ပါ၊ ယောင်နေတာနဲ့ မပြီးတော့ဘူး၊ ဘေးကနေပြီး လိုအပ်တာပဲ လုပ်ပေး”

ပပက ဆက် ဈေးမရောင်းတတ်တာကို သိသွားကာ သူမပဲ ဇွတ်ဝင်ရောင်းပေးတော့သည်။

ဘယ်လိုမှမထင်မှတ်သော နေရာမှာ အသုပ်က ကုန်သလောက် ဖြစ်သွား၏။

“ဟာ... ကိုကြီးဆက်၊ တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ကျွန်တော်က ဟိုမှာစောင့်နေတာ၊ မလာပါ မလာပါနဲ့၊ ဘာများဖြစ်သလဲလို့ ထလိုက်လာတာ”

အသားမည်းမည်း၊ အနည်းငယ်သွားခေါသော ခပ်ထွားထွား ကောင်လေးတစ်ယောက် ဆိုင်းဘုတ်ပြားလေး တစ်ချပ်ကို ကိုင်ကာ ရောက်လာ၏။

ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်မှာ ဗားစရာဈေးနှုန်းများကို ရေးထား၏။

“ဒင်း ထလာကြည့်ဖော်ရတာ တော်သေးတာပေါ့”

“ဒါကတော့ ကိုကြီးဆက်...”

သားဦးက ဆိုင်မှာ လုပ်ကိုင်ပေးနေသော ပပကို ခုမှ

သတိထားမိသွားကာ

“ဟာ... ဘာလဲ အစ်ကိုကြီးဆက်က ကျွန်တော့်ကို
ရှုံ့ပြီ”

အလုပ်သမား
ဒေါ်ပစ်လိုက်တာပေါ့... တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ... တင်လောက်လုံး
ပြောင်းဆန်မသွားချင်ရင် ခွင့်လွှတ်လို့ပေးမယ်”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့... နှောလေး... ဘာမှပဆိုင်ဘူး”

“ဟင့်... ဒါဆိုဘာလဲ၊ ချက်ချင်းလက်ငင်း မိန်းမယူ
ပစ်လို့ ကံတာလား... အဲဒါလည်း
မသင့်တော်ဘူးဗျာ... တားတယ်”

သားဦးဆိုတဲ့ကောင် လျှောက်ပြောနေသမျှ ဟိုတစ်ယောက်
က နားမကြား၍သာ ကော်တော့သည်။

နေရာမှထဖို့ အားလုံးသိမ်းပြီးတော့ ဆက်က ငါးရာတန်
တစ်ရွက်ကို ပပကိုပေး၍

“ကရော... မင်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်... သွားလို့ရ
ပြီ”

“ဟမ်...”

“ပြန်လို့ရပြီလို့ပြောတာ”

သူက အသံမြင့်အော်ပြောလိုက်သဖြင့် သားဦးက သူတို့ကို
နားမလည်သလိုကြည့်ရင်း မေးဆတ်ပြသည်။

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

သူက လက်ညှိုးကို နားနားမှာထောက်၍ ကွင်းဝိုင်း
ဆက်ခါပြတော့

“အဲမယ်... ရှင်က ကျွန်မ နားမကြားတာကို ပါးစပ်က
တော့ ပြောမပြဘဲနဲ့၊ ရှင်လုပ်ပုံက ဘေးလူဖြစ်ရင် ကျွန်မကို
ဆက်လို့ထင်ဦးမယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဆက် ပြုံးစိစိဖြစ်သွား၏။

“မင်းနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ပပ”

“ဘာမှာနေတာလဲ”

“ဘယ်မှာနေနေပေါ့ရှင်၊ နို့ကံနို့ကံချွတ်ချွတ် မေးမနေပါနဲ့၊
ကျွန်မ အိမ်ကပြေးတာလား၊ လမ်းမှာ ကားမှောက်ပြီး သတိရတော့
နားလေးသွားတယ်၊ ရန်ကုန်ကို ရောက်အောင်လာတာက သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်ရှိလို့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကျတော့ တစ်ယောက်မှ မရှိကြ
တော့ဘူး၊ ယောက်ျားရပြီး ပါသွားတဲ့လူနဲ့၊ ဘယ်ကိုပြောင်းသွားမှန်း
သိတဲ့လူနဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ စရိတ်လည်းပြတ်၊ ငွေလည်းကုန်လို့
ဒုက္ခရောက်နေတာ၊ ရှင်အိမ်ကို ကျွန်မ လိုက်မှဖြစ်မယ်”

“ဘာ... ဘယ်လိုကွ”

ဆက် ဒေါသလည်းဖြစ်၊ လန့်လည်းလန့်သွားသည်။

မလုပ်ဘူး မပြောနိုင်ဘူး...

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

“ဟုတ်တယ်လေ... ရှင်မေးလို့ ကျွန်မက ကျွန်မ အကြောင်း ပြောပြရတယ်... စရိတ်ပြတ်တာ ဒုက္ခရောက်တာတွေ၊ သူများတွေလည်း ကြားကုန်မှာပေါ့... ကြားတော့ ကျွန်မမှာ အန္တရာယ်ရှိနေပြီ၊ ဒါကြောင့် မေးတဲ့ရှင်မှာ တာဝန်ရှိတယ်... ရှင် ကျွန်မကို ခေါ်မသွားလို့ မရတော့ဘူး”

“အဲမာ... အဲမာ... နေပါဦး... မင်းက ငါ့ကိုကော မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပါဘူး”

“ခွီး...”

သားဦးက ပပ လက်ပိုက် မျက်နှာလေးချိုထားပုံကို သဘောကျကာ ခွီးခနဲ ရယ်သည်။

ဆက် မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် လှမ်းကြည့်မှ မချိုမချည် မျက်နှာပိုးသတ်လေသည်။

“ကျွန်မ လူယုတ်မာဆိုတဲ့လူတွေကို မြင်ဖူးပါတယ်၊ ရှင်နဲ့မှ မတူတာ၊ ကျွန်မက မီးဖိုချောင်ကိစ္စ၊ အချက်အပြုတ်၊ စားသောက် ဖွယ်ရာ အစုံလုပ်တတ်တယ်... အပြင်မှာ ရောင်းမယ်ဆိုရင်လည်း မုန့်အတော်များများ လုပ်တတ်သေးတယ်... ပြီးတော့ ရှင်မိန်းမကို ဘာမှမလုပ်ရအောင် ကျွန်မက အလျှော်အဖွတ်ကအစ နိုင်နင်းပါ တယ်... ကလေးတွေရှိရင်တောင်မှ”

“ဟိတ်... မင်းတော်တော့၊ အာသွက်လျှာသွက်နိုင်တဲ့ မိန်းမပါလား... ထင်ရာတွေ စွပ်ပြောနေတာပဲ”

“ကိုကြီးကလည်းဗျာ... ကျွန်တော်တို့မှာလည်း အလုပ် သမားခေါ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိတာပဲ... ကိုကြီးပဲ ပြောတော့ အစား အသောက်ရောင်းတာ ရောင်းကောင်းလစာရင် အလုပ်သမားမရှိဘဲ မနိုင်ဘူးဆို”

“မင်း အသားနေစမ်းပါ”

“နေလို့ရမလား ကိုကြီးဆက်ရ၊ သူလည်း ဒုက္ခရောက် လို့ပဲဟာ၊ သနားပါတယ်၊ ငွေလည်းမရှိဘူး၊ နေရာလည်းမရှိဘူး၊ မတွေးရဲစရာကြီး”

“သူ့ဟာသူတောင် မိဘကို ပုန်ကန်လာသေးတာကို”

“ဒါကတော့ သူ့မှာ ပုန်ကန်လာလောက်စရာ အကြောင်း ရှိမှာပေါ့... ခေါ်ခဲ့ပါဗျာ... ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကိုင်နေရတာ ခမ်းတဝါးဝါနဲ့... မိန်းမတစ်ယောက်ရှိတော့ အများကြီးအဆင်ပြေ သွားမှာပါ”

“သူ ဘာဖြစ်လာမှန်း မင်းသိလို့လား”

“ကဲပါ... ကိုကြီးဆီက မေးကြည့်လေ၊ ကျွန်တော်က တော့ ဒီမိန်းမနဲ့ သဘောတူတယ်ဗျာ”

“ဘာကွ...”

“ဘာကွ...”

“ခေါ်ခဲ့ဖို့ကိုပြောတာ”

သားဦးက လူကသာ ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ခေါ်တော့ ကိုကြီး
တဲ့... တစ်ခါတစ်ခါ ကိုကြီးဆက်တဲ့...

ပြောတာကျတော့ ဘယ်တော့မှ ခေါင်းညိတ်မှာခံသွား
သည် မရှိ။ သူပဲ... ဆရာကြီး...

ပပဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့များ ပေါင်းမိသွားလျှင် သူလွယ်မှာ
မဟုတ်။ သို့သော် ပပ သူ့အိမ်ကို ပါလာခဲ့ပါသည်။

“ဟင်... အိမ်လေးကလည်း ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါလား”

ဆယ်ပေသာ ကျယ်သော အခန်းလေးကို ဝင်မိသည်နှင့်
ပပ နှာခေါင်းရှုံ့လေသည်။

သူ့အိမ်သူရာအတိုင်း နောက်ဖေးကို တန်းဝင်သွားကာ
ခပ်တိုးတိုး လျှောက်သာရုံသာ အိမ်ခန်းလေးကို ဝေငုံတော့သည်။

“ကျဉ်းလိုက်တာရှင်... အခန်းလေးတစ်ခန်းနဲ့ မီးဖိုချောင်
ပဲ ရှိပါလား... ရှင်က မိန်းမ မရှိဘူးပေါ့!”

ဆက် ခေါ်သထွက်လာသည်နှင့်...

“ဟုတ်တယ်... မိန်းမ မရှိဘူး... သူက အိမ်ရှေ့မှာ
အိပ်တယ်၊ ငါက အခန်းထဲမှာ အိပ်တယ်၊ မင်းအပြင်မှာ သူနဲ့
အိပ်ရရင်...”

“ရှင်... ရှင်နော်”

ခပ်ပြောင်ပြောင် ခပ်ရွှေရွှေချည်း ပြောလာခဲ့သော မျက်နှာ
လေးက ချက်ချင်း ရဲတွတ်ကာ နှုတ်ခမ်းကလေး ပွင့်ဟသွားပုံက
ဘယ်လိုပုံစံလေး ဖြစ်သွားမှန်းသိဘိတ် ဆက်ငေးကြည့်ဖြစ်သွားသည်။

ပပက သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ခန်းကိုဝေကြည့်ကာ
နှုတ်ခမ်းကလေး ဖွဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်းပြည့်ပိုင်း
လာ၏။

“ရှင်... ဒုက္ခရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
အိမ်လိုပြောရက်တာ အံ့ဩတယ် သိလား”

“ပြောစရာရှိ ပြောတာပေါ့ကွ... မိန်းမ မရှိတဲ့အိမ်မှာ
ငေးမနေဝံ့ရင် ထွက်သွားလို့ရအောင် ကြံပြောတာ၊ နောက်တော့မှ
ခင်း ဂျီဂချောင် ပြောတာကို ငါက မခံနိုင်ဘူး”

ပပက စီးကျလာသည့် မျက်ရည်ကို လက်ခံနဲ့သူတိပစ်
လိုက်၏။ ထိုအခါ မျက်ရည်နှင့် လူး၍ မဲပျစ်ပျစ်အရည်တွေ
ဖြစ်ပေါ်လာကာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ညစ်ပတ်ပေပွသွား၏။

ဒီလောက်တောင် ညစ်ပတ်ရသလား...

ဆက် မျက်နှာ ရှုံ့မဲသွားကာ သားဦးက ရယ်သည်။

ပပက သူ့ကိုယ်သူမသိ။

“ကျွန်မ ဒီမှာပဲနေမယ်... ရှင်အပြင်ထွက်အိပ်လား”

“အဲဒါ... ဧည့်သည်က ဧည့်သည်စကားမပြောဘူး”

“ရှင်... ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ထွက်အိပ်မပေးနိုင်ဘူး”

ဆက်က နားနားကပ်၍ အော်လိုက်သဖြင့် ပပ ပနားလေး တွန့်သွားကာ

“တိုးတိုးပြောပါ၊ ကျွန်မ ဒီလောက်မကန့်ပါဘူး”

“ဪ... ဪ... ကန့်တယ်မှတ်လို့ပါ”

မျက်ရည်တွေ လူးနေသည့်ကြားမှ ရှည်လျားကော့နက်နေသော မျက်တောင်ထူထူတွေကို စိုက်ကြည့်ကာ ဆက်က ပပက အမှတ်တမဲ့ မဟုတ်တော့ဘဲ ဂရုစိုက်၍ကြည့်သည်။

ညိုမည်းမည်း ချေးညော်များအောက်မှ ဖြူညသော မျက်နှာပြင်နုနုလေးကို တစ်စွန်းတစ်စ မြင်လာရ၏။

မျက်ဝန်းအောက် ပါးမို့မို့နုနုဖက်အပေါ်မှာ အရစ်ကြောင်ကလေးတွေပါလား။ အတော်ချစ်ဖို့ကောင်းသည့် မျက်နှာလေး ဖြစ်သည်။

ချေးစဖြင့် ထူပြားသော မျက်ခုံးမည်းမည်းကြီးက ဆေးချာစိုက်ကြည့်မှ ထကယ့်မျက်လုံးမွှေးမဟုတ်ဘဲ ခဲတံနဲ့ဆွဲထားတာ သိရ၏။

ချေးထွက်အောင် ဆော့တယ်ပြောရဖို့က သူမ ကလေး

မဟုတ်ဘဲ။ ဒီအမည်းအညစ်တွေက တမင်ရုပ်ဖျက်ထားတာ သွားလား။

“ဘာလဲ... မင်းက စုံထောက်လား... စုံထောက်ဆိုရင်

ဘာမှ မင်းစုံထောက်ရမယ့် အိမ်မှားပြီလင်တယ်... ငါတို့က ခရီးခံလေးတွေရယ်”

“ဟမ်...”

ဒုက္ခပါပဲ... ဒီနားကရော ကန့်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား။

မော့ကြည့်နေသည့် မျက်နှာလေးကို သူက ခပ်စူးစူး ဖြန့်ကြည့်၍

“မင်း တော်တော်ချစ်ဖို့ကောင်းပါလား... သိပ်လှတာပဲ”

“ဘာ... ရှင်... ဘာပြောတယ်... ဒီအချိန်မှာ ရှင် ဒီစကားမျိုး ပြောသင့်သလား”

“ဪ... ဪ... ဒါတော့ကြားသလားပဲ... နေပါဦး...

မင်းတစ်ကိုယ်လုံး ရိုးသားတာ ဘယ်နေရာရှိလဲ”

ပပက ဆက်ရဲ့ပါးစပ်ကို ဆေးချာချာကြီး စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ဘာပြောသည်ကိုလည်းသိ၊ သူရုပ်ဖျက်ထားတာကို ဆက် သိသွားပြီမှန်းလည်း သဘောပေါက်သွားကာ မျက်နှာလေးတည့်

www.burmeseclassic.com

သွား၏။

“ကျွန်မ... ကျွန်မ တကယ်နားမကြားတာပါရှင်...”

ဆက်က နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ လက်ထဲက လက်သုတ်ပုံစံ အထပ်ကို ကြမ်းပေါ်ပစ်ချလိုက်တာ

“ထားပါတော့ ရုပ်ဖျက်ထားတာကရော”

“ဟင်...”

“မင်းမျက်နှာကြီးကို ဖျက်ထားတာကိုပြောတာ”

မျက်နှာကို ပုံစံလုပ်ပြလိုက်တော့ ပပက သူမမျက်နှာကို ပြန် ကိုင်၍

“အဲဒါက ဟို အန္တရာယ်ကင်းအောင်လို့ပါ”

“လှလှ မလှလှ မင်းအသက်အရွယ်နဲ့ အန္တရာယ်ရှိမယ် ဆိုတာ မင်းမတွေးမိဘူးလား”

“တွေးမိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လာခဲ့တုန်းကတော့ ရန်ကုန်မှာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တောင်ရှိတယ်ဆိုတော့ အဆင်မပြေစရာမရှိဘူး လို့ တွက်တာကိုး”

“ဒါဆို၊ ခု... ငါတို့နဲ့မတွေ့ရင် မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟင်...”

“ခက်တာပဲ၊ စကားပြောရတာ အဆင်မပြေလိုက်တာ”

“ပြောပါတယ်၊ ရှင်စကားတိုးတိုးပဲပြောပါ၊ အရမ်းဆော်ပြော

သမ္မာပုဒ်စာပေ

နေ့ရက်ဆက်ပဲ ချစ်ပါသည်

ခင် မကြားတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ပြန်းခနဲ လှမ်းပြောတာမျိုးလောက်ပဲ မကြားတာပါ။ ဂရုစိုက်နားထောင်ကြည့်ရင် ရပါတယ်”

“အင်း... အင်း... ဘဲပြော... အခု မင်း ဘယ်လိုလုပ် မလဲ”

“ဒီမှာနေမယ်လေ”

“မင်းက ဘယ်ကလဲ”

“မမေးပါနဲ့ရှင်... ကျွန်မကို လက်ခံထားတဲ့အတွက် ရှင်တို့ ဘာပြဿနာဆိုးဝါးမှုမှ မဖြစ်စေရပါဘူး၊ နောက်ပိုင်းလည်း ဘာအရွယ်အရွေးမှ မရှိစေရဘူးဆိုတာ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ အာမခံပါ တယ်”

“မင်း ရာဇဝတ်ကောင် ဘာညာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ခု”

“လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်မ မိကောင်းဖခင် သား သမီးပါ”

ပပက ဘာမှ ထပ်မပြောချင်တော့သည့်ပုံစံနှင့် အပြင်ထွက် သွားကာ ဆိုင်းထမ်းပေါ်က အိုးခွက်ပန်းကန်တွေကို ရေစည်နားထိ သယ်ချသွား၏။

ပြီးတော့ ဆေးစရာရှိတာဆေး၊ သွန်သင်တာသွန်တာ သူတို့ကို လှည့်မကြည့်တော့ပေ။

သမ္မာပုဒ်စာပေ

နေ့ရက်ဆက်ပဲ့ ချစ်ပါသည်

၃၆

သျှင်

မီးဖိုချောင်အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားတတ်ကြသော
ယောက်ျားလေးတို့ သဘာဝအတိုင်း သားဦးက သဘောတကျ
ပြုံးရယ်တာ

“ဟေး ဟေး... သားဦးတို့ ဒီနေ့ကစပြီး သက်သာပြီ
ကွ”

အခန်း (၃)

“သားဦး”

“ဗျာ... အစ်မ”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘောလုံးပွဲ သွားကြည့်မလို့”

“ဘယ်ကို”

“ဘောလုံးပွဲ”

သားဦးက နှုတ်ခမ်းကို သိသာအောင် စုခွန်၍ ပြောလိုက်၏။

“နင့်အစ်ကိုကရော”

“ကိုကြီးဆက်က သွားနင့်ပြီလေ”

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

“သွားနှင့်ပြီ ဟုတ်လား၊ နေပါဦး ထိုင်ပါဦး၊ ငါ မေးစရာရှိလို့”

“ဘာလဲ... မေး”

သားဦးက လှေခါးအဆင်းလေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ရင်း ရုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ တပ်နေသည်။

“နင့်အစ်ကိုက အစ်ကိုအရင်းလားဟင်... သူ့နာမည်က ဆက်ပဲလား... ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းတုံးကြီးတုံးထားတာလဲ”

“ခေါင်းတုံးထားတာက အစ်မလို့ပဲ မလှအောင် တုံးတာ ဖြစ်မှာပေါ့... ရုပ်ဖျက်ထားတာလေ... ဟဲ...ဟဲ...”

“ဟင်...”

ပပက မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်နှင့် မျက်နှာလေး ရှေ့တိုးလာသည်။

“တစ်ခုစီမေးလေ... အစ်မရာ၊ ကဲ မေး... ဘာကို အရင်ဖြေရမလဲ”

ပပက နားစိုက်ထောင်ရင်း သဘောပေါက်သွားကာ

“ဆက်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို အရင်ပြော”

“ဆက်ပဲလေ”

“ဟင်...”

“ကျွန်တော်လည်း ဒါပဲသိတာ”

“နင့်အစ်ကို မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ... ဘာမှမတော်ဘူး”

ပပက မျက်လုံးလေးဝိုင်းလျက် ကြည့်နေ၏။ အံ့သြပုံလေး

နေပြီ။

“ဘစ်အိမ်ဇာည်းနေပြီး ဘာမှမတော်ဘူး”

“ဒါဆို အစ်မနဲ့ကိုကြီး ဘာတော်လို့လဲ”

ကြားသွားတော့ ပပ မျက်နှာလေးနီမြန်းသွားပြန်သည်။

သားဦးက ရယ်၍

“ကိုကြီးနဲ့ တွေ့စက ကျွန်တော်က လမ်းပေါ်က

ဆွဲကိုင်နှိပ်ကလေးဗျ”

“ဟင်...”

လူချင်းက နီးနီးလေးဖြစ်လျက် သားဦးရဲ့ပါးစပ်ကိုပဲ စိုက်

ညှိနေသဖြင့် ပြောရဆိုရတာ အဆင်ပြေနေသည်။

“တွေ့စက ကိုကြီးဆက်က ဆံပင်တိုတို ရှင်းရှင်း

နီသနဲ့ ကျောပိုးအိတ်နဲ့ တောင်းဘီရှည်နဲ့ ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ ရယ်ပဲ၊

အလိုက်တာလည်း ချဲ့နေတာပဲ”

“ခုလည်း ချောစာတယ်... သူ”

သားဦးက ပြုံးစိစိနှင့်ကြည့်ကာ

“အဲဒီမှာ ကျွန်တော်က ကိုကြီးကို ခါးပိုက်နှိပ်မလို့

ဝင်သွားရော၊ ကျွန်တော်လည်း စောင့်ကြည့်နေတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ပြန်ထွက်လာတော့ ဆံပင်မပါတော့ဘူး၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်က အကောင်စား အဝတ်အစားတွေလည်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဂျင်းဘောင်းဘီခပ်နွဲ့ စပိုရှပ်ခပ်နီနီနဲ့ လုံးဝကိုပြောင်းသွားတာမျှ၊ သတိထားမိလောက်အောင် ချောတဲ့မျက်နှာရှိလို့သာ ကျွန်တော်မှတ်မိတာ”

“အင်း...ဆက်ပြောပါဦး”

“အဲဒီမှာ... ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းလဲရပ်ဖျက်ထားသလဲ ဆိုတာရော၊ သူ့ကျောပိုးအိတ်ကိုရော ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ သူ့နောက်က မသိမသာ လိုက်လာခဲ့တာပေါ့၊ လူရှင်းတဲ့နေ့လည်းရောက်ရော ကျွန်တော့်လိုပဲ ကျောပိုးအိတ်ကို စိတ်ဝင်စားတာလူသုံးယောက်က ရန်ရှာကြပါလေရော”

“ခါးပိုက်နှိုက်တွေလား”

“အစစ်ပေါ့၊ အဲဒီမှာတင် ကိုကြီးက အသာရနေသောနောက်က တစ်ယောက်က အလစ်အငိုက်မှာ တုတ်နဲ့ဝင်ရိုက်တယ်လေ၊ မျက်စိရှေ့မှာ မတရားတာမြင်တော့ ခါးပိုက်နှိုက်မှာလည်း တရာအံ့ပဲ၊ ကျွန်တော်က ကိုကြီးဘက်က စင်ကူတာပေါ့၊ အဲဒီနောက်မှာ ကိုကြီးက ကျွန်တော့်ကိုမေးတယ်၊ ခါးပိုက်နှိုက်လုပ်ပေး ဝါသနာပါလို့လား၊ စားစရာမရှိလို့လားတဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါက မေးသင့်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ မိဘဆွေမျိုးလည်း မရှိဘူးလေ၊ ရှိတဲ့ ရှားပါးဆွေမျိုးလေးကလည်း ကျွန်တော့်ကိုဆုံ ခေါ်ရပြောရမှာတောင် စိုးကြတဲ့ဥစ္စာ၊ သံယောဇဉ်မရှိ၊ ဆုံးမ အားကိုးထိုက်တဲ့သူမရှိနဲ့၊ ကျွန်တော့်လိုကောင် ခါးပိုက်နှိုက် မဖြစ်သင့်ဘူးလား”

“မဖြစ်သင့်ပါဘူး၊ ခါးပိုက်နှိုက်တယ်ဆိုတာ အချောင်လိုက်တာပဲ၊ လူ့ဘဝမှာ ဝမ်းတစ်ဝမ်းဝအောင် ရှာဖွေလုပ်ကိုင် စားစရာ အလုပ်တွေမှ အများကြီး”

“ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမပြောဆိုမယ့်သူ မရှိပါဘူးဆိုမှ အစ်မရော၊ ကိုကြီးနဲ့တွေ့တော့မှ ကျွန်တော့်ဘဝကို ကိုကြီး အဖတ်ဆယ်ခဲ့တာ၊ သူနဲ့ ကြိုးစားရှာဖွေစားသောက်ဖို့ ခေါ်လာတယ်၊ မချမ်းသာပေမယ့် မငတ်ဘူးဗျ၊ ပြီးတော့ စိတ်မဆင်းရဲခဲ့ရဘူး၊ မမှန်တုန်းက ကိုကြီးက ဆိုက်ထဲမှာ သံချံသံကျွေးဘက်မှာ လုပ်တယ်၊ ကျွန်တော်က အလုပ်ကြမ်းဝင်လုပ်တယ်၊ မငတ်ပါဘူး”

“ဒီအိမ်က အိမ်ပိုင်ပေါ့”

“ဘယ်ကလာ... ကိုကြီး ၄၀းထားတာ၊ တစ်လတစ်သောင်းပေးရတယ်၊ စပေါ် ဘယ်လောက်လဲတော့ မသိဘူး၊ ကိုကြီးက ဆိပ်လျှို့ဝှက်တာ၊ သူ့အလုပ်ကို မေးမြန်းစပ်စုတာ မကြိုက်ဘူး၊ နာမည်မေးတာတောင် စိတ်ဆိုးတယ်ဗျ၊ အဲဒါကြောင့်

မကြိုက်ဘူး၊ နာမည်မေးတာတောင် စိတ်ဆိုးတယ်ဗျ၊ အဲဒါကြောင့် သူ့အကြောင်း ဘာမှမသိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးဆက်လည်း အစ်မလို့ ဂရုမပြုထားတာတော့ သေချာတယ်၊ ဟဲ့ဟဲ့... တိုက်ဆိုင် လိုက်တာ”

“ဘာလဲ”

“တိုက်ဆိုင်တယ်လို့... ဟီး... ဟီး...”

“ဘာလဲ... တဟီးဟီးနဲ့”

“ကိုကြီးဆက်နဲ့ အစ်မလေ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အားလုံး တူနေလို့”

“မတူပါဘူး... ငါက ငါ့အကြောင်းနဲ့ငါပါ”

“သူလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူပေါ့ အစ်မရဲ့၊ အဲဒီ သူ့ အကြောင်း ငါ့အကြောင်းတွေကိုက တူနေတာ၊ ခာကံပြီးတူကြပါ စေဗျာ”

ပြော၍ သားဦးက လှစ်ခနဲ ထပြေးသွားလေသည်။
ပပ တွေးစရာတွေ တစ်ဝိုက်တစ်ပင်နှင့် ကျန်ခဲ့လေသည်။
ပြန်ပေါက်ကာစ ကတုံးဆံပင် ငုတ်တိုနဲ့ပေမဲ့ တည်တံ့
ချောမောသော ရုပ်သွင်က ပျောက်မသွားခဲ့သည့် မျက်နှာကို ပြန်
တွေးကြည့်နေမိ၏။

စကားပြောနေလျှင်ပင် ဘယ်ဘက်ပါးပြင်မှ ရှည်မျောမျော
ချိုင်လေးက လင်းခနဲ လက်ခနဲပေါ်သွားတတ်သေးသည်။

ကိုယ့်ဘက်ကတော့ မသားမပါခဲ့ပါ။

ကားမှောက်ပြီး ဆေးရုံမှာ သတိရလာတော့ သူမ နား
တော့တော့ပေါ့။

ထိုစဉ်မှာ ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်များ ဖြစ်မိပေမယ့် နောက်
တွင်းပြန်လှည့်ဖို့ကိုတော့ သူမ စိတ်မကူးခဲ့ပေ။

ခဲအိုလို လှေကို လက်ထပ်ဖို့မပြောနှင့် ယောက်ျားယူဖို့ဆိုတဲ့
အထိပင် ခေါင်းထဲမှာမရှိခဲ့တဲ့ နှလုံးသားမှာ ဘယ်လိုဇာတ်ရာ
သံချက်တွေမှ အဖြစ်မခံနိုင်။

ထို့ကြောင့် ခရီးဆုံးတဲ့အထိ ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။
ပါလာသည့် လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ဖြုတ်၍ သိမ်းမိ

တူမှ ပျောက်ဆုံးကုန်သည်လား၊ အခိုးခံရသည်လား၊ ခါးပိုက်နှိုက်
သွားလေသလား မသိခဲ့ပေ။

သို့သော် သူ့မှာတော့ ဘာချူးတစ်ပြားမှ မရှိခဲ့တော့ပေ။
ကံကံပဲပုံကော သူငယ်ချင်းတွေရှိရာကို အားကိုးလာခဲ့သော်
လည်း အဆင်မပြေ။

ကံကြီး၍သာ ခိုနားဖို့နေရာတစ်ခုကို တိုက်ဆိုင်စွာ ရသွားခဲ့
ဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက်ဆိုတဲ့လူဟာ လူကောင်းသူကောင်း ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မည်။ ဒါပေမဲ့ လူဆိုးတော့ မဖြစ်နိုင်။

သူမဘက်က ဘာဆိုတာကို ဖွင့်ချမပြခဲ့ပေမယ့် လိမ်ညာ ခဲ့သည်တော့ မရှိပေ။

ဆက်လက်၍ ကံကိုပဲ ယုံရဦးမည်သာ။

ကိုယ်ထင်ရာလုပ်ခဲ့ပြီးမှ 'အမလေး' အော်ပြီး ပြန်လှည့် ပြေးချောင် 'မှတ်ပြီလားဟ' ဆိုကာ မေမေတို့က ခဲအိုဖြစ်သူနဲ့ ပေးစားမှာက သေချာနေသည်။

ပပု လှည့်ပြန်ဖို့ကိုတော့ ပို၍ပင် စိတ်မကူးမိတော့တော့

အခန်း (၄)

"ဘယ်မှာလဲ ဒီကောင်"

"မသိပါဘူး သူဌေး"

"အေး...အဲဒီလို ပြတ်ပြတ်ဖြေတာ ကောင်းတယ်ကွ"

"ခွင့်"

"အား"

လက်သီးချက် တစ်ချက်ဆို ဆိုသလောက်ပြင်းသည်။

...တိုး စိုက်ခနဲ ခွေဆင်းသွားသည်။

“ဘိုး”

ဒေါ်စိန်သဇင် မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပေမဲ့ တားလည်း မတားဆီးရပါ။

ဦးဆက်ကောင်းရဲ့ ဒေါသကို သူမသာ သိဆုံး။

မိုးကုတ်တစ်ခွင်မှာ မသိသူမရှိတဲ့ ကျောက်တွင်းသူဌေးကြီး ဆက်ကောင်း၊ ‘ရက်မြတ်ရက်ကောင်း’ ပဟိုတယ်ကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင် ဦးဆက်ကောင်း။

တပ်ညှိတပ်စုတွေလည်း ပေါသည်။

လူအမျိုးမျိုး၊ စရိုက်အမျိုးမျိုးကို တစ်ပြေးညီတည်း အုပ်ချုပ်နိုင်သူဖြစ်သလောက် တာလျှပ်တံသားတဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အလုပ်သမားတွေအပေါ် စီးတောင့်စီးနည်းမရှိသလို စည်းကမ်းနဲ့အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်လာ၍ တိမ်းစောင်းသွားခဲ့ရင်လည်း ခွင့်မလွှတ်တတ်။

“မင်းတို့ လူတွေ ဒီလောက်ကြီး ဖြန့်ရှာနေကြတာ ဒီကလေးတစ်ယောက်ကို မတွေ့ကြဘူးဆိုတော့ ဘယ်ဘက်က ချို့ယွင်းချက်လဲ သိလား”

“ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ကို မဆင်းရသေးပါဘူး သူဌေး အစ်ကိုလေးကို စိုက်ပျိုးခြံတွေချထားတဲ့ ကလေးနဲ့ မြင်းခြံတစ်ဝိုက်

... လိုက်ရှာနေလို့ပါ”

“တိတ်စမ်း... ငါမင်းကို ရှင်းပြခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ချို့ယွင်းချက်လဲဆိုတာကို မေးနေတာ၊ လိုရင်းကိုပဲဖြေ

ရမယ်နဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ကိုဆင်းချင်ပါတယ် သူဌေး” သန်းထိုက်က ခပ်ရဲရင့်ဝင်ပြောသည်။

“ရန်ကုန်နဲ့ ဒီကောင် ဘာမှတော့ မပတ်သက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ရှာကြ၊ တွေ့ရင် ရအောင်ပြန်ခေါ်ခဲ”

“အဲဒါ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးသူဌေး၊ အစ်ကိုလေးကို ကျွန်တော်တို့ မခေါ်ဝံ့ဘူး၊ တွေ့တာနဲ့ သူဌေးကို ကျွန်တော်တို့ ကြောင်းကြားမယ်၊ သူဌေးရဲ့အိမ်နီးဖြစ်ဖြစ်၊ သူဌေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုလေး မလွန်ဆန်နိုင်မယ့် တုံ့ပြန်ချက်တစ်ခုခုကို ပို့ပေးပါ”

“ကောင်းပြီ... ဒါ... ‘ငါလက်ခံတယ်၊ ငါ့သား ကြောင်း ငါသိတယ်၊ သူ မင်းတို့ကို ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ပြောနေရင်း ဦးဆက်ကောင်း အကိုတင်းခနဲကြိတ်သည်။ တကယ်ဆို ဘာမှဖြစ်လောက်သည့် ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ တောင် သက်သက်လန့်ကန့်တိုက်သွားတာ...

‘နေ့ရက်ဆက်’ဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်ကြောင့် စိတ်ညစ် ရတာကလည်း နည်းမလား။

သျှင်မ

နေ့ရက်ဆက်ပုံ ချစ်ပါသည်

၄၉

မွေးလာကတည်းက တိတ်ပါတော့ဆို တအားငိုသည်။
ချောလေ ငိုလေ စိတ်မရှည်လို့ မဆူလိုက်နှင့်၊ မျက်နှာတွေ
ပါ အမ်းတက်လာအောင် ငိုပါတော့သည်။

‘ကဲ...ငိုစမ်းကွာ’ ဆိုပြီး ပစ်ချထားလိုက်၏။

တိခန့် တိတ်ပြီ။

အဲဒါ ငုတ်တုတ်ထိုင်တတ်တဲ့ အရွယ်လေးကတည်းက
သတိထားမိလာခဲ့ရတဲ့ ဖိဆန်မှုတစ်ခု။

ဒါပေမဲ့ အာဂျီးပေးတဲ့ကလေးလို့ လူတိုင်းပြောယူရလောက်
အောင် သူ့ကိုမွေးပြီးမှ စီးပွားတွေဖြစ်လိုက်တာ ဝင်လာတဲ့ငွေတွေ
သိမ်းလို့မနိုင်။

ကျောက်တွင်းတွေကလည်း အောင်။

ဦးဆက်ကောင်းဆိုလျှင် နေ့စဉ်ရက်ဆက် အိမ်ပြန်
ရသည် မရှိ။

မှတ်မှတ်ရရ ဒီကလေးကို မွေးပြီးတဲ့ နောက်ညမှ
မနက်စာပင် ပြန်မစားနိုင်လောက်အောင် ကျောက်တွင်းတွေမှာ
အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။

အောင်မြင်မှုများက လက်ဖျားခါယူရတဲ့အထိ။ ထို့ကြောင့်
သားကို ‘နေ့ရက်ဆက်’ ဆိုသော နာမည်အားပေးခဲ့သည်။

ခုတော့ ကြီးပြင်းလာလေ ထင်ရာလုပ်လေ။

သမ္မာပုဒ်စာပေ

တကယ်ဆို အဲဒီနေ့က ကြီးကျယ်တဲ့ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့ကြတာ
မဟုတ်ပေ။

မနိုင်မနင်း အောင်မြင်နေသည့် မိဘလုပ်ငန်းများမှာ ကူညီဖို့
ပြောပြနားချနေတဲ့ကြားက အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ မက်မန်းခြံ၊
မုန်းခြံတွေ ထူထောင်ထားတဲ့သတင်း ကြားခဲ့ရသည်။

ဒါလုပ်စရာလား။

နေမှုစစ်ခါးမှာ ကုန်းကျုံးလုပ်ပါမှ ငွေရမှာကိုလုပ်တာ၊
ထို သက်သက်လွန်ဆန်တာ။ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းမှာပဲ ဦးစီးဦး

ကျောက်တွင်းလုပ်ငန်းမှာဆို သားတစ်ယောက်ရယ်လို့
သိလောက်ဦးစီးဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲ။

ကြံကြံဖန်ဖန် မဆီမဆိုင် ခြံစိုက်ချင်တာက ဂျစ်တိုက်

မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ဒီအလုပ်တွေကို သားက
မပါတာပါ။

ပြောလိုက်ရင် အရှေ့က ကာဆီးကာဆီး...

ဝါသနာမပါလို့ ရမလားကွ... သူက တစ်ဦးတည်းသော
ဖေအေရဲ့လက်ရုံးပဲ၊ ငါ သူ့ကိုမှ အားမကိုးရရင် ဘယ်သူ့ကို

ကိုးရမှာလဲ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြည့်ပါလား။ အခန်းထဲမှာ

သမ္မာပုဒ်စာပေ

သူတို့က တောထဲမှာတော့ကို သူကိုယ်တိုင်ပဲ ပြန်ကောက်သိမ်း
ပြီးတော့၊ သားရေ သေချာသိမ်းနော်လို့ ထပ်ပြောလိုက်မိတာ
အားလုံး ပြန်ဖွပ်စတာလေ...

ဒါတွေကိုပဲ ဦးဆက်ကောင်း အလိုမကျ ဖြစ်လေ တဖွဲ့
ပြော မကျေမနပ်ဖြစ်။ ဒါကြောင့်ပဲ တစ်ဦးတည်းသောသားလေးက
ငုံထားမတတ် ချစ်ပေမဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုင်း စကားပြောက အဆင်
မပြေ။

ဖအေကလည်း ဆူဟယ် မနီဟယ်။

သားက ပြန်မပြော နားမထောင်...

"မင်းက ဖအေရှေ့ကျတော့ နားဝင်သွားသလိုလို့ နား
တော့မလိုလို့နဲ့ ပြီးဘာ ထင်ရာလုပ်တယ်၊ အဲဒါကောင်းလား"

"ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့လဲ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့်
ဖေဖေတို့မှာ စိတ်ညစ်ရ၊ ဂုဏ်သရေညှိုးမှိန်ရတာမျိုး ရှိခဲ့လို့လား"

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ဆက်က ပြန်လှန်ပြောတတ်တယ်
ဦးဆက်ကောင်းက စွေစွေခန့်...

"ဂုဏ်သရေ မညှိုးခဲ့ပေမယ့် စိတ်ကတော့ မချမ်းသာခဲ့
သေးဘူးကွ၊ မိဘပြောတိုင်း နားထောင့်တာ ဘာရှိသလဲ၊ ဆယ်တန်း
စာမေးပွဲဖြေတယ်၊ အင်ဂျင်နီယာကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်ရက်
ဥပဒေနဲ့ ဘွဲ့ယူပစ်တယ်"

"ကျွန်တော် ဝါသနာပါတာကိုပဲ လုပ်ချင်လို့ပါ"

"အေးပေါ့... မင်းတို့က ဆင်းမှ မဆင်းရဲဘူးတာ၊

ဆက်ကလေးက အောင်မြင်မှုရဲ့အရှိန်အဝါကို ဘယ်လိုလုပ်

မလဲ"

ထိုစကားအရောက်မှာ ဆက်ရဲ့မျက်လုံးတွေ စူးလက်သွား

မလဲ။

"မိဘအရှိန်အဝါအောက်မှာ အခြေအခံနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတော့

ကျွန်တို့ ဘယ်သိမလဲ၊ ငွေဆိုတာ ချာဖူးမှမဟုတ်တာကွ၊ ကိုယ့်

အိပ်ခန်းမှာ ပူဖုန်းသိကြတာ၊ မိဘက သားသမီးကို မပြောရက်

အိပ်ခန်းထဲမှာ ချော့မော့ပြောပြခိုင်းနေတာ၊ ဒါကို နားမလည်ဘဲ

အိပ်ခန်းထဲမှာ နေချင်တယ်၊ ခုနေ မင်းတို့လိုကောင်တွေ မိဘ

အရှိန်အဝါ မရှိကြည့်ပါလား"

"စိတ်ကူးက ဝေးပါတယ်ဖေဖေ၊ ဖေဖေပြောသလို

ကျွန်တော် လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်ချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်

ဒိုင်ပြုပါ"

"ဘာ..."

"သား..."

ဆက်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ နုရာမှ ချက်ချင်းထရပ်

မလဲ။

ပြီးတော့ လက်စွပ်နဲ့ နာရီကိုချွတ်၍ စားပွဲပေါ်မှာ တင်လိုက်သည်။

ပတ္တမြားနဲ့ စိန်မြရံလက်စွပ်နှစ်ကွင်းက ဝင်းဝင်းလေးနေသည်။

သူ့လည်ပင်းမှာ မျိုးဆက်အလိုက် ဆွဲပေးကြသည့် မိသားစု ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးသာ ကျန်၏။

ဒါကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းဖြုတ်၍ မေ့မေ့လက်ထဲ ထည့်

“ကျွန်တော် ပေါ့ပေါ့လေး မနေချင်ပါဘူး အဖေ၊ ငွေကို တတ်အောင် ဒုက္ခကို အရင်ရှာဖွေပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လှမ်းပါ”

“မဟုတ်ဘူး သား၊ သားဖေဖေက သားကို ဒီလိုလုပ် ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် အဖေ... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အလကားကောင် မဖြစ်ချင်ဘူး”

နေ့ရက်ဆက်ဆိုတဲ့သူက အဲဒီလိုလူ။

ခုဆို သားလေးထွက်သွားတာ တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။

လူတွေ ဖြန့်ရှားခိုင်းတားတာလည်း ဘယ်မှာမှမတွေ့

မိန်းမသားချင်းထဲမှာ ဒေါ်စိန်သဇင်ဟာ စိတ်ခိုင်တဲ့မိန်းမ

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်သားအတွက်တော့ မချီအောင် ခံစား

“ကဲပါ... ခင်တို့မှာ သားလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိနေ

ကို နေ့ရှိသရွေ့ ဆူနေတာ...”

“မပြောနဲ့... ငါ့ကိုမပြောနဲ့ စိန်၊ မငိုသားအချိုးကို မင်း

ဘူးပေါ့”

“သိလို့ပြောတာပေါ့၊ ခင်တို့သားက သူ့ဟာသူ ငတ်ပြတ်

သနားရင်တောင် ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲပါ... ခင်တို့သား

အစ်ကို ပေးတဲ့အတိုင်းပဲ သားမှာရှိတာပေါ့”

လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့အချိန်ကျတော့ ခံမပြော

ပြောလာသည့် ဒေါ်စိန်သဇင် စကားများကြောင့် ဦးဆက်

တိုင်း ဝိုင်းသွား၏။

နေ့ရက်ဆက်ဟာ ကျရှုံး၍ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ ပြန်လာမည့်

ဟုတ်တာက သေချာပါသည်။

ဒါဆို သူ့ဟာသူ တစ်နှယ်ငင် တစ်စင်တောင်မည်ဆို

အားပေးရမည်ပေါ့။

တွေးရင်း တနံ့နံ့ဖြစ်လာမိပြန်သည်။

ကိုယ်မိဘနဲ့ ကိုယ့်လုပ်ငန်းတွေ ဒီလောက်များနေတာကို

သက် ရွာလွန်ရွက်တိုက်သွားတာ။

သူ့လုပ်လို့ရော ဘယ်လောက်ထိချမ်းသာလာနိုင်မှာလဲ။

ကြီးလိုက်တဲ့မာန၊ ထွက်သွားလိုက်တာ ခြေဖဝါး လှေ
ဖဝါး ချည်းသက်သက်၊ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ လွှတ်ပေးထားလိုက်
လျှင်လည်း မိဘမေတ္တာက ဆိုးတဲ့သားသမီးရယ်လို့ ကျောခိုင်းမပဲ
ရက်နိုင်။

နားမလည်လိုက်တဲ့သား။

အခန်း (၅)

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ အသုတ်စုံမရောင်းချင် ရတာလဲ”

“ငါဟာငါ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းပြောဖို့မလိုပါဘူး”

“ဟမ်...”

ပါးကွက်ထူထူကြီးတွေ ပါးပေါ်မှာ အပြည့်တင်ကာ
ချက်ခွံ ကျယ်လေးတွေပေါ်မှာပါ ထပ်တင်ထားတော့ ပမမျက်နှာ
မာတင့် မျက်လုံးနှစ်ပေါက်သာ မြင်ရလေသည်။

“ရှင်ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“မရောင်းချင်လို့ မရောင်းဘူးလို့ပြောတာ၊ အမေးအဖြန်း
ထူပါနဲ့”

သစ္စာမူနီဇာပေ

သစ္စာမူနီဇာပေ

“ဒါဆို ခုဘာလုပ်မှာလဲ”

“လာပြန်ပြီ”

ဆက်က မျက်နှာထားကြီးနဲ့ လှည့်ကြည့်တော့ ပပက မျက်စောင်းထိုးသည်။

“သုံးယောက်စရိတ်ကြီးကို ရှင်တစ်ယောက်တည်း ရှာနေရမှာစိုးလို့ ပြောတာ၊ အသုဟ်က ရောင်းလို့ကောင်းနေတဲ့ဥစ္စာ ပြီးတော့ မြတ်လည်းမြတ်တာပဲ၊ အသုတ်ဆိုတော့ အိမ်ရောက်ရင် ရှင်နဲ့ အားစုပြီးပြင်ဆင် ပိုင်းသိမ်းပြီးတော့ ဈေးထွက်ရုံလေး ထွက်”

“သူများစားပြီးသား ပန်းကန်ဆေးရတာက ဆိုးတယ် ကွ”

“ဟင်...”

ပပက ရုတ်တရက်ကြောင်သွားကာ...

“ဒီလိုသဘောတော့ မထားနဲ့ပေါ့ရှင်၊ ကိုယ့်စားဝတ်နေစေ့ပဲ၊ စားတဲ့လူကလည်း ရော... ငါ့စားပြီးသားပန်းကန် ဆေးစမ်းဆိုပြီး သဘောတစ်မျိုးနဲ့ထားခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မင်း... ငါ့ကိုဆရာမလုပ်ပါနဲ့၊ ငါ့သဘောနဲ့ အလုပ်လုပ်တာ”

ဆက်က ကျောက်စည်ဘေးမှ သူ့အင်္ကျီကို သူ့လျှော်ရင်

ခကျေမနပ် ပြန်လှည့်ပြော၏။

“ရှင်သဘောနဲ့ရှင်ပါပဲ၊ ကျွန်မက အကြံပေးတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မလည်း အလုပ်ထွက်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားတယ်” ဆက်က လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။

“ကဲ... ကဲ... ဖယ်ဖယ် ကျွန်မလျှော်ပေးမယ်”

“မလိုပါဘူး... ငါက ဒုက္ခိတမှ မဟုတ်တာ”

“ဒုက္ခိတမဟုတ်ပေမဲ့ ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွတ်တယ်ဆိုတာ မိန်းမ အလုပ်ပဲရှင်၊ ကျွန်မ ရှိနေသာနဲ့ ရှင်ကလုပ်နေရတာ ကျွန်မ နေစရာ ဘယ်လိုတော့မလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မက စိတ်ထဲမှာ ဒီလောက်မှ လုပ်ကိုင်မပေးရရင် ဘယ်လိုစားသောက်နေထိုင်ရ ပါ့မလဲ”

“မဆိုင်ပါဘူး... ဝင်”

“ကဲ... ရှင်မဖယ်ဘူးလား”

ပပက အနားမှာ ဇွတ်ဝင်ထိုင်သဖြင့် ဆက် ဖယ်ပေးလိုက်ရ သည်။

“ကိုကြီးရေ... ကိုကြီးဆက်... ကျွန်တော့် အလုပ်ရ လာပြီ”

“ဟိတ်ကောင်... အသံမြဲကြီးနဲ့ ဆော်မနေနဲ့”

လမ်းကတည်းက သားဦးက ဆော်လာတာဖြစ်သည်။

ခြံထဲကို လွှားခနဲ ခုန်ဆက်ဝင်လာကာ

“အစ်မ ပပပါကြားသွားအောင် တစ်ခါတည်း အော်လာ

တာလေ”

“မအော်နဲ့”

“ကိုကြီး ရေမချိုးရသေးဘူးလား”

“ချိုးမလိုက္က၊ ဟောဒီတစ်ယောက် ယေးလာရှုပ်နေ

တာနဲ့”

သူတို့ တိုးတိုးပြောလိုက်တာပါ။

ဒါကို ပပ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ

“ရှင်ဟာ ကျွန်မကိုဆို ဘယ်တော့မှ အကောင်းမျက်လုံးနဲ့

မကြည့် ကိုဆက်၊ ရှင်အလုပ်မရှုပ်စေချင်လို့ ကျွန်မက ဝင်လုပ်

တာ အလုပ်လာရှုပ်တယ်ပြောသေးတယ်”

ဟော ကြားသွားပြန်ပြီ...

ဒီနားလေးက တစ်မျိုး...

“မလိုတာဆို သူမ ကြားသွားပြီ”

ဆက်က မျက်ခုံးနှစ်ဘက်ပင့်၍ မချိုမချည်လုပ်သွားလျှင်

ပပက မျက်စောင်းထိုး၏။

သားဦးက ရယ်မောကာ...

“ကိုကြီးတို့ကလေ မသိတဲ့လူကြည့်ရင် လင်မယားကျ

သမ္မာပုဒ်စာပေ

နေတာပဲ”

“ဟာ... ဟိတ်ကောင်”

ဆက် ပပဆီကို လှမ်းကြည့်သည်။

ပပ မကြား၍ တော်ပါသေးသည်။

သားဦးက တစ်ချက်မှ မျက်နှာပိုးမသေ။

“ကိုကြီးက မသိလို့နော်၊ အစ်မ-ပပက တအားလှတာ၊

သူ မျက်နှာသစ်ပြီးခါစက ကျွန်တော်မြင်လိုက်တယ်၊ အိတ်ကုန်ညက် နေတာပဲ၊ စိတ်ကူးမလွန်ပျ၊ ကိုကြီးနဲ့ဆို တကယ်လိုက်တယ်”

“ဒီကောင် ငါဆွဲထိုးမိတော့မယ်”

“ဆွဲတော့ မထိုးပါနဲ့ ကိုကြီးရာ၊ မပြောနဲ့ဆို မပြောတော့ပါ

ဘူး၊ ဟဲ့ ဟဲ့... နောက်မှ အောင်သွယ်မရှာနဲ့”

“ဘာရှာတာလဲ”

နောက်မှာ လာရပ်ကာ နားစွန်နားဖျား ကြား၍ ပပ လှမ်းမေးတော့ သားဦးက ဟီးခနဲရယ်မောကာ

“ရှာတာလေ... ရှာတာ... ဟီး... ဟီး... မတွေ့သေး ပါဘူး၊ ကိုကြီးက နေပါစေတော့တဲ့”

ပပက အင်္ကျီနှစ်ထည်နှင့် ပုဆိုးကို လက်မောင်းပေါ်မှာ တင်ထားလျက် သားဦးပုံစံကြည့်ကာ ဆက်မပြောတော့ဘဲ အိမ်ထဲ တန်းဝင်သွားသည်။

သမ္မာပုဒ်စာပေ

အဆီက ခပ်စူးစူးပြန်ကြည့်သော သားဦးမျက်လုံးများကို
နို့ထွဲ ဒီထွဲနှင့် ဝမ်းမြို့မြို့...

အခန်း (၆)

ထွက်လာတုန်းကတော့ ဖေဖေပြောလာလို ငါမဖြစ်စေရဘူး
ဆိုသည့် မာနနဲ့ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်လက်ပူမှ ပူမုန်းသိကြတာ ဆိုဘောစကား။

ငွေဆိုတာ ရှာဖွေမှ ငွေရဲ့တန်ဖိုးကိုသိတာ။

မင်းတို့ ခုနေ ဗီဘအရိပ်အောက်က လွတ်ကြည့်ပါ

လား။

ဒီစကားတွေဟာ ကိုယ့်ကို ဗီဘလုပ်စာ ခိုကပ်ဖြန်းတီး
နေသော အလကားလူတစ်ယောက်အဖြစ် လက်ညှိုးထိုးလိုက်ခြင်းဟာ
သူ ခံစားမိသည်။

ထို့ကြောင့် မခံချင်စိတ်က ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

မေမေကို သနားစိတ်ရှိပေမဲ့ နည်းနည်းကလေးမှ ပြန်လှည့် မကြည့်မိခဲ့တာဟာလည်း နဂိုကတည်းက စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်တတ် သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

သူ့စိတ်ကိုက ဘာအတွက်နဲ့မှ နောက်ကနေချင်တာ မဟုတ်ပေ။

ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ လက်ညှိုးထိုးမခံချင်။

ထို့ကြောင့် ဖေဖေပြောသလို 'မဆင်းရဲဖူးဘူး' ဆိုတာကို ဆင်းရဲဖူးအောင် သူ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ရုန်းကန်ခဲ့ပြီးပြီ။

ဘဝကို တကယ့်ကို လက်တွေ့ကျကျ သိခဲ့ရတာ ဖြစ် သည်။

ဈေးသည်ဆိုသည့်ဘဝမှာ လူမျိုးစုံ၊ အလွှာစုံရဲ့ စိတ်ဓာတ်၊ အယူအဆများ၊ ချက်မှောက် စီးပွားရေးလောကရဲ့ အဆင့်အတန်း။

အားလုံးကို သူမြင်ခဲ့ သိခဲ့ရသည်။

ဒေါသဖြစ်လွယ်သောစိတ်ကို ချိုးနှိမ်တတ်လာ၏။

လူလူချင်း ဆက်ဆံရာမှာ တိုးခြင်း၊ နည်းသွားခြင်းအတွက် ချိန်ဆတတ်လာပြီ။

ဒါဟာ ဘဝဆိုတဲ့ ဧရိယာကျယ်ကြီးကို တိုင်းတာဖို့ သူ

နှစ်ခဲစွာ ကြိုးစားလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှစ၍ သူ့စိတ် သူ့ဘဝကို ကိုယ့်အစွမ်းနဲ့ ခြင်ဆုံးကိုရောက်အောင် ရပ်တည်ဖို့ သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပထမဆုံး ဝင်ငွေတိုးလာဖို့ သူအဓိကထား၍ ရွေးချယ် ဆိုက်၏။

သူ့မှာ လောကထဲကို ဝင်တိုးဖို့ အသိဉာဏ်၊ လုံ့လ၊ စွဲ ဆိုတာ ရရှိပြီးတဲ့ သင်ခန်းစာများကနေ သင့်တင့်သလောက် ရပြီးခဲ့ပြီမို့ ခုခမ်းသာခြင်း စာမျက်နှာကို စတင်လှန်လှောရတော့မည်။

မနက်ပိုင်း Electronic Service ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ ညနေလေးနာရီထိ ဝင်လိုက်သည်။

ဒီပညာတွေ သူ့မှာရှိနေပြီးသားမို့ ဘာမှ အခက်အခဲမရှိ။ ညနေ ခြောက်နာရီမှ ကိုနာရီအထိ နာမည်ကြီး Res-
taurant တစ်ခုမှာ နိုင်ငံခြားဘာသာပြန်ဝင်လုပ်ခဲ့၏။

အထယ်တန်းပညာအောင်ကတည်းက Speaking ကို လေ့လာလိုက်စားခဲ့သည်။

ဆရာကောင်းများနဲ့ သေချာကြပ်မတ်သင်ထားခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားဘာသာသုံးလေးမျိုးကို သူကျွမ်းကျင်သည်။

ဤသည်များကြောင့် ဆက်ရဲ့ဝင်ငွေက မသေးပေ။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာလုပ်နေတယ်၊ ဘာညာဆိုတာ တစ်

မရှိခဲ့သဖြင့် ပပတို့ ဘာမှမသိကြ။

အစနေမှာ ပပက ဈေးဆွဲခြင်းအားဆွဲ၍ မှတ်တိုင်မှာ ကားစောင့်နေဆဲ အနားမှာကပ်နေသော Restaurant ထဲမှ ထွက်လာကြသော လူလေးယောက်အဖွဲ့ဆီ သမင်လည်ပြန်လှည့် ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟင်... ဆက်ပါလား”

ကိုယ့်မျက်စိကိုပင် ကိုယ်မယုံနိုင်။

အဖြူရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် မီးခိုးရောင် ကုတ် အရှည်ကို ခပ်ဖားဖား ဝတ်ထားကာ နိုင်ငံခြားသားတွေကြားမှ လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် စကားတွေ ပြောနေသူဟာ ဆံပင်တို၊ ဂျင်း ဘောင်းဘီ ခပ်မွဲမွဲ၊ စပို့ရှပ်လက်တို့နှင့် ဂျာကင်ကို ပခုံးပေါ်တင်ကာ ပြန်ပြန်လာတတ်သည့် ဆက်ဆိုတာ တကယ်မယုံနိုင်စရာ။

သူ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ လုပ်နေတယ်ဆို၍ ဘေးဖိုမှူးလား စားပွဲထိုးလားဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ တွေးထားခဲ့တာ။

ခုတော့ ဒီပုံစံက ဒါမျိုးဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

အချိန်က ညီအစ်ကို မသိတသိ အချိန်မို့ ကိုယ်ပဲ လူမှားတာ လား။

ကားကလည်း ရောက်လာပြီမို့ သူ့ထက်ငါ အလှအယက် တိုးကြိတ်တက်တဲ့အထဲ ကိုယ်နောက်ကျခဲ့မှာ စိုး၍ တိုးတက်လိုက်

ရသည်။

ကားပေါ်မှာ ထိုင်ဖို့နေနေသာသာ မတ်တပ်ရပ်ထားတာ တောင် ခြေထောက်နှစ်ဖက်လုံး ချချပ်ဖို့နေရာမရဘဲ ဖြစ်ကာ အပေါ်ဇက်ကိုင်တန်းကိုလည်း မမှီ။

လောလောဆယ် ကိုင်စရာမရှိနှင့် ဘေးပြတင်းပေါက်နားကို တိုးပြီးဝင်ရင်း ဆက်အကြောင်းကိုလည်း ဆက်၍မတွေးတော့ပါ။

သို့သော် ချွေးပြန်သွားသည့် နဖူးကို ပြန်စမ်းကြည့်မိဆဲ မီးပွိုင့်မှာ ကားက ရပ်သွားသည်။

သူတို့ကားကြီးရုန်းမှာ ဖြည်းဖြည်းလေး ဝင်လိုမိထိုးရပ် သွားသည့် ဖြူစွတ်လက်တောက်နေသော ကားလေးတစ်စီးပေါ်မှာ ဆက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပပ ခေါင်းထောင်သွားပြန်သည်။

ထိုစဉ် နောက်ခန်းအစွန်မှာ ထိုင်နေသော ဆက်ကလည်း မောအကြည့်နှင့် ပက်ပင်းကြီးဆုံကာ မျက်လုံးချင်းပါ ခလုတ်တိုက် တုန်လေသည်။

ဆက်က သူမကိုမြင်လျှင် မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်သွား ထာ ကားကြီးကိုပါ ဝေ့စဲကြည့်သည်။

ပပက မေးချင်လိုက်တာ ပါးစပ်ယားနေလျက် မီးပွိုင့်လွတ် တော့ သူတို့ကားလေးက ကျော်တက်သွားလေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် သားဦးကလည်း မရှိတာကြောင့်

အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် သားဦးကလည်း မရှိတာကြောင့်
ချစ်ခြင်းရတနာပင် မပြောင့်ဘဲ ဆက်ကိုပဲ တွေးနေမိတော့သည်။

“သားဦးရေ...”

ဟော... ပြန်လာပြီ...

ပပ ခေါင်းထောင်ကြည့်၍

“သားဦးမရှိဘူး... ရှင်ရေချိုးမလိုလား...”

“မဟုတ်ပါဘူး... ရှေ့... မင်းထွက်လာခဲ့ဦး...”

ပပထွက်သွားတာမှာ ဆက်လက်ထဲမှာ ခရခေါက်ဆွဲနဲ့

ဟော့ပေါ့။

ပပက အထုပ်တွေကို မယူဘဲ လူကိုပဲ ပြူးပြန်ကြည့်နေ

သဖြင့်

“ဟိတ်... စားစရာကို မယူဘဲ လူကိုဘာကြည့်နေတာလဲ...”

ပပ မကြား

သူငါလို အဝတ်အစား ပခုံးပေါ်မှာ တင်ထားသည့်

ဂျာကင် အားလုံးကိုပဲ နေ့နေစပ်စပ်ကြည့်သည်။

“ရှင်ဥစ္စာတွေ ဘယ်မှာချွတ်ခဲ့သလဲ...”

“ဘာ...”

“ရှင်ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေလေ...”

“အဝတ်တွေ မမြင်ဘူးလား၊ ဒီမှာ ဘေးလူကြားရင်

ထဲက ကိုယ်လုံးတီး ပြန်လာသလိုလို ထင်ဦးမယ်...”

“ဟမ်... ဘာရယ်...”

“ကျွတ်... နောက်မှမေးကွာ၊ ဖယ်စမ်းပါရှေ့ကခဏ...”

နောက်လိုက်တော့ ကြားသွားသည်။

“ခဏနေလို့ မရဘူး၊ အဲဒါမေးချင်လို့ ကျွန်မစောင့်နေတာ၊

ညနေက ကော့ပျံနေအောင်ဝတ်ပြီး Restaurant ထဲက

ထွက်လာတာ ကျွန်မ မြင်တယ်၊ ရှင်အဲဒီမှာ ဘာလုပ်တာလဲဟင်...”

“အလုပ်လုပ်တာ မင်းမသိလို့လား...”

ခင်ဆောင်ဆောင်ဖြေ၍ ဆက်က နောက်ဖေးထဲ ဝင်သွား

သည်။

ပပက ခလုတ်တိုက်မတိတ် လိုက်၏။

မီးဖိုချောင်တံခါးဝရောက်တော့မှ လက်ထဲက အထုပ်တွေ

ပပ မယူသေးတာ သတိရကာ ဆက် တဲ့ခနဲ ရပ်ပစ်လိုက်ရာ

“ဟေ့...”

အသည်းအသန် ကပ်လိုက်နေသည့် ပပတစ်ယောက်

ဆက်ကို အင့်ခနဲမင် တိုးလေသည်။

“ဟ...ဟ...”

“ဘုတ်...”

“ကျွန်ပြီ...”

“အယ်... ကန်တော့... ကန်တော့...”

ပပက ဆောင့်ထူး၏။

ဟော့ပေါ့ထုပ်တွေ ဘုန်းခနဲ ပြုတ်ကျကွဲထွက်ကုန်သေးသည်။

“မင်းက အောက်ကလည်း နေသေးတယ်၊ ကြောက်ပြီမေးနေသေးတယ်၊ မျက်နှာကြီး တည့်တည့် ဆွဲထိုးလိုက်လို့ ဦးမယ်”

ဆက် ဒေါအပ္ပကြီး ပွသွားပြီး...

“ပပ မင်းဟာလေ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“အမယ်... ရှင်က”

တောင်းပန်နေလျက်နဲ့ မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနဲ့ အဆင်မပြေလို့ရသဖြင့် ပပ နှုတ်ခမ်းလေးစုတင်းသွား၏။

“ဟုတ်တယ်... မထိုးရဲဘူးမှတ်နေလို့လား”

“ပြောပါ ပြောပစ်လိုက်ပါ၊ ရှင် သူများမေးတာ”

“ထိုးကြည့်လေ... ဒီကလည်း နားကန်းပေမဲ့ လက်က ချိန်ချိန်နယ်အတိုင်းပဲ”

အဖက်မတန်သလို မပြောချင်သလိုလုပ်ပြီး ထွက်သွားလို့ ဒီအောက်ကလိုက်လာတာ”

“ဟာ... ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ဆူညံဆူညံနဲ့”

“လိုက်တာပဲ အဲဒီလောက် လိုက်ရသလား၊ ငါက အထွက်ပြေးမှာမို့လို့လဲ”

သားဦး လွယ်အိတ်ကို လက်တစ်ဖက်က ကိုးယိုးကားယားလျက် ပြေးဝင်လာသည်။

“ပြေးပြေး... မပြေးပြေး သိချင်တာပဲ”

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်ကြားထဲ ဝင်ရပ်၍

“လဲသေလိုက်ပါလား... ဒီမှာကုန်ပြီ”

“ကိုကြီးဆက်တိုက်လည်း ပြောရင် မကြိုက်ဘူး၊ တကယ်ဆိုရင် အဝှာ ရန်ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်းပဲ”

“အဲဒါ ရှင်ကြောင့်ပဲ၊ ကျွန်မက နောက်ကဝင်တိုက်တာ”

“ဟိတ်ကောင်... ငါ့လက်သီးက မင်းသောက်ခွက်ကြီး”

အထုပ်က ရှင်ကိုင်းထားတာ”

“ရောက်သွားမယ်”

“ပပ”

“ဟာ... ကုန်ပါပြီ”

ဆက် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ အော်ခေါ်သည်။

ကြမ်းပေါ်မှာ အသားဖတ်တွေ၊ အရည်တွေ ပြန့်ကျဲနေတာ စူးစရာတွေ မိတ်စင်နေတာမြင်လျှင် သားဦး ရင်ဘတ်တုတ်တုတ်

“ဘာလဲ”

၇၀

သွင်မ... နေ့ရက်သက်ပဲ ချစ်ပါသည်

၇၁

လေးသည်း

“အမလေးဗျာ... ရန်ဖြစ်တာလည်း ဖြစ်ပေါ့၊ စားစရာလွှင့်ပစ်စရာလား”

“ဟိတ်ကောင်... မင်းမသိရင် ရော... ဒါယူသွား ငြိမ်ငြိမ်လေး သွားစား”

လက်ထဲမှာ ကျန်နေသေးသည့် အထုပ်ကို သားဦးလက်ထဲသို့ပေးကာ ဆက် နေရာမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒါတောင် ပပရဲ့ မကျေနပ်သော မျက်လုံးကြီးတစ်စင်းစင်း တလက်လက်....

သစ္စာပွင့်စာပေ

အခန်း (၇)

“အစ်မ ပပ”

“ဟင်...”

“အစ်မ ပပက နာမည်ခေါ်တာကျတော့ တိုးတိုးလေး

ခေါ်လည်း ကြားတာပဲနော်”

“ဟမ်...”

“နာမည်ခေါ်တာကျတော့ တိုးတိုးလေးခေါ်လည်း

ကြားတာပဲလို့”

အသံမြင့်လိုက်မှ ပပကြားသွားသည်။

သစ္စာပွင့်စာပေ

သျှင်မ

“ဟုတ်တယ်”

“ကေန္တ စကားပြောတာကျမှ နားလျှော့သွားတာဖြစ်မယ်”
ပပက သားဦး ပါးစပ်ကို သေချာကြည့်နေပြီး ခေါင်းညှိထား

၏။

“မသိပါဘူးဟယ်၊ ကားမှောက်ပြီး အသလိုဖြစ်သွားတာ”

“အစ်မပပက ဘယ်ကလဲ”

“မန္တလေးက”

ထို့ထက်ပို မေးကြည့်တိုင်း အဖြေမရ။ မျက်နှာပျက်တတ်
တာကို သိထားသဖြင့် သားဦးက ဆက်မမေးတော့ဘဲ...

“အစ်မပပနဲ့ ကိုကြီးဆက်တို ဆုံကြပုံက ဆန်းတယ်နော်”
ဟီ ဟီ...”

“ဘာရယ်တာလဲ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဪ... ဟီဟီ... ဆိုတာတော့ ကြားလား”

“မကြားပါဘူး... သွားကြီး ဒီလောက်မြဲနေတာတော့
ရယ်မှန်းသိတာပေါ့”

“ဪ... အင်း... ဟို... အစ်မမျက်နှာက မည်းညစ်
ညစ်က မျက်နှာမှာပဲ ကွက်မည်းနေတာ တမင်မည်းအောင် လိမ်းထား
တာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

သစ္စာပွန်စာပေ

နေ့ရက်ဆက်ပဲ ချစ်ပါသည်

၇၃

“လက်ဖျားတွေနဲ့ လည်ပင်းလေးတွေကျတော့ ဖွေးရဲနေ
မည်းမည်းကြီးတွေ ဘာလို့လိမ်းထားတာလဲဗျာ၊ မိန်းကလေး
လှချင်တယ်ပဲ ကြားဖူးပါတယ်၊ အစ်မ ပပ ကျမှပဲ”

“ဟဲ့... ငါက မိန်းကလေးတိုင်းနဲ့ တူလို့လား၊ သူများ
တာတွေမှာ အိမ်နဲ့ရနနဲ့၊ အမိနဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်ဘွားနဲ့၊ ငါ့မှာ
ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းမသိတဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်”

“ဘယ်က တစ်ကောင်ကြွက်မှာလဲ၊ ဒီမှာ အိမ်နဲ့ရနနဲ့
သောက်နဲ့”

“ဘာ... ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဒီမှာ ကိုကြီးဆက်က အိမ်ထောင်
ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက် မားမားမတ်မတ်ရှိနေတာထက် ဘာက
ပိုပြီးလုံခြုံမှာလဲ”

“နင် မသိပါဘူး သားဦးရယ်၊ မိန်းမရဲ့ဥစ္စာက အလှ
ဆီပမဲ့ အဲဒီအလှကပဲ အန္တရာယ်ပေးတာ”

“ဒါပေမဲ့ အစ်မပပ အခု မျက်နှာကို ဓားနဲ့ဆွဲခြစ်
ခံလိုက်ပါလားဆိုရင်တော့ မခြစ်ပစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

“အို ခြစ်စရာလား၊ သူဟာက လိုအပ်လို့ လိုအပ်သလို
လုပ်နေတာကိုး၊ မလှချင်တဲ့မိန်းမ ဘယ်သူရှိမလဲ”

“ဪ... ဪ... ဒါလည်း ဒုက္ခတစ်မျိုးပါလား”

သစ္စာပွန်စာပေ

ပပက နောက်ဆုံးကျန်သည့် ပုဆိုးတစ်ကွင်းကို မီးပူတိုက်
နေရင်း

“ညက နင့်အစ်ကို ဘာပြောတာလဲ”

“ဟာ... အဲဒါပြောမလို့ ဥစ္စာ၊ အဓိကကိုမေ့နေတာ”

“ဘာလဲ... ပြော”

“ကျွန်တော်တို့ လမ်းသုံးဆယ်က ဒုတိယထပ်ကို ပြောင်းရ
မယ်တဲ့”

“ဟမ်... ဘာ”

“လမ်းသုံးဆယ်က ဒုတိယထပ်ကိုပြောင်းရမယ်တဲ့”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟိုမှာနေမှာလေ... ကိုကြီးဆက် ငှားထားတာတဲ့”

“အို... တိုက်ခန်းတွေ ဈေးကြီးကကြီးနဲ့၊ ဒီမှာလည်း
နေလို့ရတာပဲ ဟာကို”

သားဦးက ပပကိုကြည့်၍ ဟားခနဲ ရယ်ကာ...

“အဲဒါကြောင့် ကိုကြီးဆက်က ပြောတာ၊ ကျွန်တော်က
အစ်မ ပပကို ဝမ်းသာသွားအောင် ပြောလိုက်ပါလားဆိုတော့ သူက
ဝမ်းသာမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အဘွားကြီး ဆီမန်းမန်းသလို ကချီ
ကချောင် ဝေဖန်ဦးမှာတဲ့၊ ဟီးဟီး... တစ်ယောက်အကြောင်း
တစ်ယောက် သိနေလိုက်ကြတာ... အခုတော့ ကျနေတာပဲ”

“ဘာလဲ အခုဆိုတာ”

“ကျွန်တော် အခုဆိုတာကို ကျွန်တော်ပဲ သိတယ်နော်၊
ဘာသာ ပြန်မခိုင်းနဲ့”

သားဦး နေရာမှ ကဗျာကယာ ထထွက်သွားသည်။

ပပ သဘောပေါက်သွားလျှင် သူ့ကျော့ကျော့တော့မှာကို
သိနေ၍ပါ။

ဒီအိမ်ကလေးထဲမှာ သွေးမတော် သားမစပ်သည့် လူသုံးဦး
နေထိုင်ကြပေမဲ့ ဘယ်ဘဝက ရေစက်ကြောင့်မှန်းမသိဘဲ မြင်မြင်ချင်း
ကို ရင်းနှီးသွားကြတာဖြစ်သည်။

လုံးဝမသိ မမြင်ဖူးခဲ့ကြပေမယ့် သိပ်ပြီး ရင်းနှီးပြီးသား
လူတွေလို အတူနေပြီဆိုကတည်းက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
လည်း နားလည်ခင်မင်သွားကြသည်။

ထိုထက် ဆန်းပြားသည်က တစ်ဦး၏စစ်မြစ်ကို တစ်ဦးက
ဆွေချာရေရာစွာ မသိကြခြင်းပင်။

သို့သော်လည်း ယုံကြည်နေခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သွယ်

သွယ်သက်သွယ်

၇၇

ဆက်က မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ ကော်ဖီပန်းကန်ကို ပြန်ကိုင်သည်။

“သူလှတာ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကိုကြီးဆက် မမြင်သေးလို့ ဒီလိုပြောတာပါ။ သွားကြည့် ဝါဆိုမှ”

“လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ... ကဲ... မဝင်စားပါနဲ့၊ ကြည့်ရုံလေး သွားကြည့်ပါ”

“ဟ... ကြည့်စရာလား၊ သူ့ဘာသာသူတောင်မှ ခလုချင်လို့ ဖုံးဖိထားတဲ့ကိစ္စကို”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး”

သားဦးက ခေါင်းကို ကုတ်ဖွပ်စကာ

“အစ်မ ပပကပြောတယ်၊ မလှချင်တဲ့မိန်းမ ရှိမလားတဲ့၊ သူနေရတဲ့အခြေအနေကြောင့် တမင်မလှအောင် ရုပ်ဖျက်ထားတာတဲ့၊ လှရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်တဲ့”

“ဘာ...”

ဆက် နှုတ်ခမ်းအားရောက်နေသည့် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ဒေါက်ခနဲ ပြန်ချသည်။

သားဦး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

သစ္စာမွန်စာပေ

အခန်း (၈)

“သားဦး”

“ဗျာ...”

“မြန်မြန်လုပ်ကွာ၊ ပြောင်းဖို့ရွှေ့ဖို့က တစ်ခေါက်နဲ့တင် ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကြီးဆက်”

သားဦးက ဆက်နားမှာလာကပ်ထိုင်ကာ သောက်နေသည့် ဘယ်လက်ထဲက ကော်ဖီပန်းကန်ကို အသာပြန်ချ၍

“ဒါ...ခဏထားပါဦး၊ ကိုကြီးဆက်ကလည်း နောက်ဖေး မှာ အစ်မပပ မျက်နှာသစ်နေတယ်၊ ကိုကြီးဆက် သွားကြည့်ပါလား၊ အိစက်နေတာပဲ၊ တကယ်လှတာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

သူ ဘာစကားမှားသွားလို့လဲ။

ဆက် နေရာမှ ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ကာ

“လှရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတော့ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူရှိလို့လဲ၊ ဒါ ငါ့ကို သက်သက်စော်ကားလိုက်တာ”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး ကိုကြီးဆက်၊ သူပြောတာက...”

သားဦး ရှင်းချိန်မရလိုက်ပေ။

ဆက် ခြေလှမ်းကျွဲကြီးများနှင့် နောက်ပေးတောက်လျှောက် ဝင်ချသွားလေပြီ။

ပပက သူ့ကို ကျောပေး၍ မျက်နှာသစ်နေသည်။

“ဒီမှာ မယ်မင်းကြီးမ”

သူ ပပရဲ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

ကိုယ်လုံးလေး တစ်ဖတ်လည်လာမှ ကျန်သည့် လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုပါ ခုခံကိုင်ထားလိုက်ပြီး မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၏။

ရှည်လျားကောညွတ်နေသော မျက်တောင်ထူထူတွေပေါ်မှာ ပပ ရေသီးလေးတွေ ခိုတွဲနေဆဲ ရှိသေးသည်။

ပန်းနုရောင် နှင်းဆီပွင့်ဖတ်နဲ့ နှင်းစက်လေးတွေလို ခပ်မြေမြေပါးဖို့လေးကိုလည်း မြင်သည်။

စိုအိန်ထွေးနေသည့် နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်လေးလည်းကောင်း

သည်။

သို့သော် ဆက်က စေ့စေ့ကြည့်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းကို အတည်းတန်အောင် မှီပစ်သည်။

ပပသည် ဆက်၏ စူးရဲနေသည့် သူ့မျက်လုံးနဲ့ မျက်နှာကို မှားမလည်နိုင်စွာ မော့ကြည့်နေလျက် ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မခန့်မှန်းနိုင်။

“ပပ မင်းအလိုက ယောက်ျားတွေကို မိန်းမူးရူးသွပ်သွားအနိုင်သလား”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်သည်ကို အနီးကပ်မြင်ရသည်။

အနားနားမှာ ကပ်နေသည့် ဆက်ပြောတာကို ပပ အလည်သွား၏။

“ကျွန်မ လှတာ မလှတာ ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်သူကရော ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှပါတယ်လို့ ကြေညာနေလို့လဲ”

“မကြေညာလို့ ခက်နေတာကွ၊ နေပါဦး မင်းက ဒီအိမ်ထဲမှာ တမင်ရုပ်ဖျက်နေရအောင် ငါက တဏှာရူးလာ၊ မိန်းမအမြင်မခံရတဲ့ ဖက်ဆစ်ရုပ်ပေါက်နေလို့လား”

အသံက ကျယ်နေတော့ ပပနားထဲမှာ အူထွက်နေသည်။

နားဟာ ဘယ်လိုဖြစ်နေမန်း မသိ။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ပြန်များကောင်းသွားပြီလားဟုပင် ထင်ရလောက်အောင် အသံတစ်သံ ကို စူးစူးရှရှကြီး ကြားလာရတာ တစ်ခါတလေကျတော့ လောကကြီးဟာ အသံတိတ်ရပ်ရှင် ကြည့် နေရသည့် ပိတ်ကားကြီးတစ်ချပ်လို့ ဖြစ်နေပြန်သည်။

ဆက်ရဲ့အသံက နားတော့ နားထဲမှာ ဆူညံအံ့ထွက်နေ စေ။

“ရှင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဆက်၊ ရှင့်ကို ဘယ်သူတကယ့်ရူးလို့ ပြောနေလို့လဲ”

“မင်းလေ... မင်းပြောနေတာ၊ မင်းမျက်နှာကို တမင်ဖျက်နေတဲ့ ကိစ္စ၊ အဲဒါကို ရှင်း...”

“ရှင်းစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မမျက်နှာ ကျွန်မ ပိုင်တာ အဝတ်နဲ့ပဲ အုပ်ထားတာ၊ ခါးနဲ့ပဲခြစ်ပစ်ပစ် ရှင်အပူမပါဘူး”

“ငါအပူမပါပေမယ့် မင်းက အန္တရာယ်ဆိုတဲ့ စကား ထားတာ၊ အဲဒါကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

“လဲသေလိုက်”

“ဘာကွ...”

“ရှင်နော်... လက်ကိုလွှတ်”

ဆက်က ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပပမခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲ

တော့ ခါးတလေးပါ၊ မြောက်ကြွမိလာတာ မျက်နှာချင်းက ဆံမတတ် ဖြစ်သွား၏။

“မင်း... မင်း ငါ့သိက္ခာကို စော်ကားတာ”

“ဘာဆိုလဲ၊ ရှင့်တို့ မယုံကြည်တဲ့စိတ်ရှိရင် ဒီအိမ်မှာကို မရော မလိုဘူး”

ပပ ရှင်းပြပြီးမှ မကျေနပ်နိုင် ဖြစ်လာတာ...

“နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်မ ဖုံးကွယ်တာကျတော့ ရှင်က ဒေါသ ခြုံနဲ့၊ ရှင်ကကော ဘာလဲ”

“ငါဘာဆိုတာ မင်းသိဖို့မလိုပါဘူး”

“ပြီးရောမေါ့၊ ရှင်လည်း ကျွန်မ ဘာဆိုတာကို စိတ် စားနဲ့၊ ရှင့်ကိုယ်ကို ရှင်လူသိမခံချင်သလို ကျွန်မလည်း ဆိုင်းလဲ”

“ငါ့ဘက်က မရိုးသားတာ ဘာမှမရှိဘူး”

“အဲဒါကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကျွန်မဘက်က ဆတာ၊ မရိုးသားတာကိုလည်း ရှင် စိတ်မဝင်စားနဲ့၊ တစ် သိပ်ကို တစ်ယောက် ထိခိုက်မှုမရှိဘူးဆိုရင် ပြီးတာပဲ”

“ငါက မလိုပေမယ့် မင်းက မိန်းကလေး၊ မင်းဘက်က ကြီး ရိုးသားဖို့လိုတယ်”

“ဒါဆို ပြီးတာပဲ၊ ဖယ်... လွှတ်၊ ကျွန်မက မရိုးသားဘူး”

ဒီတော့ ရှင်ရှေ့မှာမရှိရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။”

ပပက လက်ကို တအားဆောင်ရုန်းကာ ချာခနဲ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

နားတွေထဲမှာလည်း အနားနားကပ်အော်ထားသည့် သူ့အသံလှိုင်းများကြောင့် ဆူညံကွဲအက်နေပါပြီ။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်ကြောင့် မျက်ရည်စက်တွေ တားဆီးလို့ မရ ခုန်ဆင်းလာကြသည်။

ပပ ငိုရိုက်သွားသည်ကို လိုက်ကြည့်ကာ သားဦး ရပ်နေရာမှ ဝင်လာကာ

“ကိုကြီးဆက်ကလည်းဗျာ၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ” ဆက်က ခါးနှစ်ဖက်ထောက်ထား၍ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသည်။

“သူ့ခမျာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း အားကိုးမရှိလို့ ဒီမှာ လုံလုံခြုံခြုံလေးမို့ တောင်းပန်ပြီးနေတဲ့ဥစ္စာ၊ သူများ အားနည်းချက်ကို ဖိလိုက်သလို ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ အစ်မပပ သွားတော့ ငယ်ထင်တယ်”

“သွားပစေကွာ၊ တစ်ယောက်မရှိတော့ တစ်ယောက်ရှင်းတာပေါ့”

သားဦးက စွန့်ကုတ်ကုတ် ပြန်ကြည့်၍

သမ္မာပုန်ဇာပေ

“ဒါဆို ကျွန်တော်ပါမရှိရင် နှစ်ယောက်ရှင်းမှာပေါ့”

“ဘာ... မင်းကပါ သွားချင်တာလား”

သားဦး ငြိမ်နေဆဲ...

လာခဲ့တဲ့အတိုင်း လက်ချည်းသက်သက်ပုံစံနှင့် ပါးကွတ်သူပေါ်မှာ မျက်ရည်ကြောင်းကြီး နှစ်ဖက် ထင်းထင်းရှိလျက် ခါးဝဆီသို့ လျှောက်ထွက်သွားသည့် ပပကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟိတ်... နေဦး”

ဆက် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားကာ တံခါးဝကို ချပေး၍ ပိတ်ရပ်လွှိုက်၏။

“မင်းက ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကျွန်မဟာ ကျွန်မ ဘယ်သွားသွား”

ဆက်မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သွားဟာဆိုပြီး ရွံထားလိုက်ချင်ပေမယ့် တကယ်ထွက်သွားဆိုသော ပူပင်စိတ်ကလည်း ရှိနေပြန်ကာ...

“ဘာလဲ... မသွားနဲ့ဆိုလည်း သွားမှာပဲလား”

ပပက မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်နေသော မျက်လုံးချွဲကြီးများ ခင့်ကြည့်ကာ

“ရှင်က တားနေတာလား”

သမ္မာပုန်ဇာပေ

“ဇွတ်တားဖို့ထိတော့ ဖိတ်ကူးမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ ပြောဆိုလိုက်တာကြောင့် သွားမယ်ဆိုတာကို တားတယ်၊ နေထိုင် မနေချင်တာဆိုရင်တော့ သွား”

ပပက ဆတ်ခနဲ မျက်စောင်းထိုးပစ်ကာ...

“ကျွန်မမှာ နေရာမှ မရှိတာ၊ ရှင်ပြောပေါ့”

ပပ ချာခနဲ နောက်ပြန်လှည့်သွားသောအခါ ဆက်က ပခုံးတွန့်၍ မဲ့သည်။ သားဦး ကြိတ်၍ သက်ပြင်းချလိုက်မိ လေသည်။

စိတ်ထဲမှ ...

ခဏ၊ ခဏ နောင်ချိန်ဖြစ်ကြတဲ့ အရာတွေ အေးချမ်းသွား

ကြပြန်ပြီ တစ်ခါ။

အခန်း (၉)

တိုက်ရှေ့မှာ ကားပေါ်ကင်နေရာမရှိသည်မို့ ကားကို မီးလွယ်ခုတ်လေးထဲမှာ ရပ်ပစ်ခဲ့ရသည်။

“ကိုကိုက ဒုတိယထပ်မှာဆိုတော့ အပေါ်က စောင်နီနီ လေး လှမ်းထားတဲ့အထပ်မှာပေါ့နော်”

“အေးပေါ့ သမီးရဲ့”

ဒေါ်စိန်သဇင်က ဦးဆက်ကောင်းနောက်ကို ခပ်သုတ်သုတ် သိုက်ရင်း

“အစ်ကို... သားနဲ့တွေ့ရင် ဖိနပ် ပြောမယ်နော်၊ အစ်ကို သားက သိပ်အဆင်ပြေတာ မဟုတ်ဘူး”

“အင်း... မင်းနဲ့တော့ အဆင်ပြေတယ်၊ ဒါကြောင့် မိမိ ဖမနိုင်နဲ့ လေလွင့်ထွက်သွားတာ”

“အစ်ကိုရယ်... အစ်ကိုသား တိုက်ခန်းတစ်ခန်းလုံးတော့ ဝယ်ထားနိုင်ပြီ၊ ဒါကိုလေလွင့်တယ်လို့ ပြောလို့ရမလား”

“တစ်နှစ်တန် တစ်နှစ် ကုန်းကျုံးရာနေတာမှ ဒီလောက် မလာရင် ဘာလုပ်မလဲကွ”

“ဘယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ်လေ အစ်ကိုရယ်၊ ဒါက လေလွင့် သွားတာမှ မဟုတ်တာ”

“ကဲပါ အန်တီနဲ့ အန်ကယ်ကလည်း သားကို ဓမ္မစိုင်း လာကြတာချင်းအတူတူပဲ ဥစ္စာ၊ စကားများနေကြပြန်ပြီ”

“ဟုတ်ပဲ သမီးရယ်၊ ကလေးပြောစရာတောင် ဖြစ်နေ သမီးလည်း သမီးကိုနဲ့တွေ့ရင် နည်းနည်းသည်းခဲနော်၊ သူ အပြောအဆိုက သိပ်ညက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကိုအကြောင်းများ ဒဏ္ဍာရီက မသိတာကျလို့ အန်ကယ် ပြောမနေပါနဲ့၊ ကိုကို ဘာပြောပြော မိုးကုတ်ကို ပြီးအောင် ခေါ်မှာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ အဲဒါကြောင့် အန်တီက သိ

ကို အပိုင်ချည်ဖို့ခေါ်လာတာ”

“နေကြဦး၊ ဒီအခန်းဖြစ်ပယ် ထင်ဟယ်”

လှေခါးထိပ်မှာရပ်၍ ဘယ်ညာရှိနေသော အခန်းနှစ်ခန်း အနက် ညာဘက်ကအခန်းကိုပဲ ဦးဆက်ကောင်းက ခေါက်လိုက် သည်။

အထဲမှ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသူက ပပ...

ဆက်နဲ့ သားဦးတို့ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ရေခဲသေတ္တာမျက်လို့ ဖြင့်နေကြသည်။

မျက်နှာပင် မသစ်ကြရသေးပေ။

“ဒေါက်... ဒေါက်...”

“လာပြီ”

တစ်ခါမှ မလာစဖူး ဧည့်သည်ကလည်း လာမယ့်လာ ဆော့ စောစောစီးစီး။

မျက်နှာကိုသဘာန်နဲ့ ပွတ်သုတ်ရင်း တံခါး ပြေးဖွင့်လိုက် သ်။

တံခါးဝမှာ ကာကီရောင် ဘောင်းဘီရှည်ပွပွ၊ ရှပ်လက်တို ဒွဒွနှင့် အတော်ကြီးခန့်ညားချောမောသော အမျိုးသားကြီး တစ်ယောက်နှင့် အလွန်မြန်မာဆန်စွာ ထုံးဖွဲ့ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးကြီးရယ်...

ပြီးတော့ ပခုံးထောက်မထိတထိ ရွှေအိအောင်ဆိုးထားသေး
ဆဲပင်ပျော့ပျော့လေးများနှင့် ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးပိုင်ရှင် နုထ
ချောမောသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး။

ညွတ်အိနေအောင် ဝတ်ထားသည့် စိန်ထည်ရွှေထည်များ
ပုံစံများက လူကုန်ထဲများဖြစ်မှန်း သိသာစေ၏။

သူတို့ကလည်း ပပံ့မျက်နှာကို ပထမ တအံ့တသြ။

နောက်တော့ စူးစူးစမ်းစမ်း...

နောက်တော့ အထဲကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ...

“ဒါ နေရက်ဆက်တို့ရဲ့ တိုက်ခန်းပါလားကွဲ့”

“ရှင်”

“နေရက်ဆက်ရဲ့ အခန်းလားလို့”

“ဆက်လေ... သူ့ကို ဆက်လို့လည်း ခေါ်တယ်”

အမျိုးသမီးကြီးက ဝင်ပြောမှ

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဝင်ပါ ဝင်ပါ”

ပပံ့ ဖယ်ပေးလိုက်တော့ သူတို့ လှမ်းဝင်သည်။

သို့သော် မျက်လုံးတို့က ပပံ့ရဲ့ကျောနောက်ကို ရောက်သွား
တဲ့အထိ နောက်ဖြန်လှည့်ကြည့်တုန်း။

“သူ ဘယ်သွားလဲ၊ သမီးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တာ
လဲကွယ်”

“ရှင်”

“ဟဲ့... မေးမနေနဲ့၊ ဒီလောက်ဆို ငါ သဘောပေါက်ပြီ
မိန်း၊ မင်းသား စေ့စပ်တဲ့သတင်း ငါထည့်လိုက်တာသိလို့ မိန်းမ
ကောက်ယူပစ်လိုက်တာ”

“အို... မဟုတ်တာ”

ပပံ့က ဆိုဖာရှိရာလျှောက်သွားပြီးမို့ သူတို့ပြောတာကို
မကြားပါ။

“ဘယ်လိုပြောတယ် အန်ကယ်၊ ဒါ ကိုတို့မိန်းမ
ဟုတ်လား၊ အို... ဒါ... ဒါဆို ဒဏ္ဍာရီ...”

“နေဦး သမီး...”

ဦးကောင်းဆက်က အလွန်အမင်း ဒေါသဖြစ်နေသည့်
ဇွတ်နုကို ဟန်လုပ်ကာ

“ဒီမှာ မိန်းကလေး”

နောက်က ကပ်ခေါ်လိုက်သဖြင့် မိန်းကလေးသံအကြား
ပပံ့က လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်းက ဆက်ရဲ့ဇနီးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဟိုလေ ဝေးတော့ဝေးပါတယ်၊
ဒီပြောင်းလာတော့ နီးသွားတာပေါ့နော်၊ ဆက်က ဘာမှမပြောဘူး၊
သူငှားပြီးမှ ပြောတာ”

အရေးထဲ ဈေးနှုန်းသလားမေးနေပြန်ပါပြီ။

မိုးမလင်းခင်ရောက်တဲ့ ဧည့်သည်က ဘယ်ဈေးကို သွား
မလို့ပါလိမ့်။

ဒီကနေတော့ ဘယ်ဈေးသွားသွားနီးပါတယ်။ ကားစီးရ
လွယ်တာပဲဟာ။

ဟိုကလည်း ပပ နားလေးမှန်း မသိ။

ပပလည်း ကြားချင်ရာ ကြားသည်။

ဒါကြောင့် ဖြေချင်သလို ဖြေ၏။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အမေးအဖြေတွေ လွဲကာ ဦးဆက်ကောင်းတို့

မျက်နှာတွေ နီရဲတင်းမာကုန်လေပြီ။

“ထိုင်ပါဦးရှင်... ကျွန်မ ဆက်ကို သွားခေါ်ပေးပါမယ်”

“ဪ... အေး”

ဒေါ်စိန်သဇင် လင်ဖြစ်သူကိုလည်း မကြည့်ဘဲ။

သားထွက်လာမှာလည်း စိုးကာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး

ညှိုးမှောင်နေတော့သည်။

“သား...”

“မေမေ... မေမေတို့ ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာကြ

တာလဲ”

ဆက် ထွက်လာတော့ တအံ့တဩ။

ဒေါ်စိန်သဇင် ဆက်မေးတာကိုပင် မဖြေနိုင်ဘဲ ဆိုမှာပေါ့
မှာ ခပ်လေးလေး... ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“ထိုင်ပါဦး သားရယ်... ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ
တာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

ဘာမှမသိသလို လုပ်နေသည့် သားရဲ့မျက်နှာကို ဦးဆက်
ကောင်း အကြိတ်၍ လှမ်းကြည့်နေသည်။

သက်သက် မိဘကို ကလန်ကဆန်လုပ်တာ။

ဒေါ်သမုန်တိုင်းက ရင်ထဲမှာ ပြင်းထန်နေသည်။

ဒေါ်စိန်သဇင်က ယောက်ျားဖြစ်သူကို တစ်ချက်မော့

ကြည့်ကာ စကားကို ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

ဒီလောက်အိစက်မှုန်ညက်နေအောင်လှတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို ယူထားပြီးပြီဆိုမှဖြင့် သူလုပ်ထားတာ သင့်သင့်

မသင့်သင့် ရှေ့ဆက်တိုးတော့မှာပဲဆိုတာက သေချာနေသည်။

မိဘကိုလည်း အကြောင်းမကြား။

မင်္ဂလာကိစ္စလည်း မပေါ်ထင်ခဲ့ဘဲ ယောက်ျားလေးအိမ်
ပေါ်ရောက်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒေါ်စိန်သဇင်

အထင်ကြီးမပေးနိုင်ပေမယ့်လည်း ကောင်မလေးက ပစ်ရက်စရာ
မရှိအောင် လှနေသည်။

ဒါဆို သားနဲ့ ကြည့်ဖြူရမှာလား။

ဒီမိန်းကလေးဟာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ။

ဒဏ္ဍာရီနဲ့ စေ့စပ်ပြီးခဲ့သည့်ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

“ကိုကို သိပ်ဆိုးတာပဲ သိလား။”

ငိုသံလေးနှင့် ဒဏ္ဍာရီဆိုတော့ ဆက် မျက်မှောင်ကုတ်

ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒဏ္ဍာရီ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်း မိဘကို လူမထင်စွာ မိန်းမ
ကောက်ယူပစ်တဲ့ ကိစ္စကြောင့်ပေါ့၊ မြန်မာနိုင်ငံက ကျဉ်းကျဉ်း
လေးပါကွာ၊ ဘယ်နေရာရောက်နေနေ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်
ဆက်သွယ်လို့ရတယ်၊ မင်းကို ငါ လေလွင့်ခွင့်ပေးထားတာ
ဘဝကိုသိဖို့၊ မိန်းမယူဖို့ မပါဘူး။”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် မိန်းမ မယူ...”

“တိတ်စမ်း... မင်း ဘာမှ မပြောနဲ့၊ ငါတို့ကတော့
သားသမီးကို ယုံပြီး ဟိုမှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စေ့စပ်ထားခဲ့ပြီးပြီ
ဒဏ္ဍာရီနဲ့ မင်းကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ကဲ...”

“ဘုတ်”

နောက်ကျောဘက်ကနေ ပြောရင်း မျက်နှာရှေ့ကို ဘုတ်ခနဲ
ပစ်ချပေးလိုက်သည်က သတင်းစာတစ်စောင်...

ဆက် သဘောပေါက်သွားသည်။

ဖေဖေတို့က သူ့သဘောကိုမမေးဘဲ မိုးကုတ်မှာ စေ့စပ်ခဲ့

ပြီးမှ လိုက်လာခဲ့ကြတာပဲ။

မိန်းမရသွားရင်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုင်ငြိလို့ တွက်လိုက်ပုံ
ရပါ၏။

မလှင်သာအောင် ချည်ဖို့ တုတ်ဖို့အကြောင်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံနှင့်
အပိုင်လိုက်လာကြခြင်းပါလား။

ဒါဟာ မေမေတို့ သူ့ ပြန်လိုက်ရေးအတွက် တစ်ဖက်လှည့်
ကြိုးပမ်းကြတာမို့ စေတနာ မေတ္တာဆိုတာကို သူ နားလည်ပါသည်။
သို့သော်...

သူ့ရုပ်ကိုယ်စိတ်တို့က သူများဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း
ဖြစ်မပေးတတ်ပေ။ တစ်ဘဝလုံး ပေါင်းသင်းနေထိုင်သွားရမည့်
သိစွဲ။

သားကြိုက်ရဲ့လားလို့ မမေးမစမ်းဘဲ စေ့စပ်ပစ်လိုက်တာကို
ရင်ထဲမှာ အောင့်သွားမိသည်။

ပြန်လိုက်စေချင်တာနဲ့ ထောင်ချပစ်လိုက်တာ တရား
သလား။

ဆက် ဒဏ္ဍာရီကို ကြည့်သည်။

မျက်ရည်ဝေနေသော မျက်ဝန်းလေးများနှင့် သူ့ကို ကြည့်

ဒဏ္ဍာရီက 'ရက်မြတ် ရက်ကောင်း' ဟိုတယ်မှာ အထွေထွေအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထွန်းရီရဲ့ သမီး။

သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း အဖေကို လိုက်ကူညီရင်း သူနဲ့ တရင်းတနီး ရှိခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က အရှောင်မပြောင်းလဲခဲ့ဖူးပါ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မချစ်မနှစ်သက်ဘဲ ပြွေဖက် နမ်းရှိုက်ဖို့ ဆိုတာ မိန်းမဟာ ပန်းတစ်ပွင့်မှ မဟုတ်လေဘဲ။

သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပစ်လိုက်သည်။

သူ မိန်းမယူထားသည်ဟု ဖေဖေ ဘာကြောင့်စွပ်စွဲသည်ကို ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားတော့။

“ဒီသတင်းစာထဲမှာ ဒဏ္ဍာရီနဲ့ ကျွန်တော်တို့ စေ့စပ်ထား တဲ့သတင်း ထည့်ထားတာလား ဖေဖေ”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ မင်း ဘယ်လိုရှင်းပေးနိုင် မလဲ စဉ်းစား”

“အဲဒါ ဖေဖေတို့ပဲ စဉ်းစားရမှာလေ၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန် ရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ အပြောင်းအလဲဆိုတာ ရှိနိုင် တာပဲလေ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်သဘောကို လုံးဝမမေးဘဲ စီစဉ် လိုက်တာ”

“ဟေ့... သားသမီးကွ၊ ကိုယ့်သားသမီးအတွက် မိဘ ဉာဏ်ပေးခွင့်တွေရှိတယ်၊ မင်းလိုကောင်ကျမှ...”

“ကျွန်တော်က ဖေဖေတို့မျက်စိအောက်မှာ ရှိနေရင်တော့ ဘစ်မျိုးပေါ့ ဖေဖေ”

“နေပါဦး၊ မင်းက မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒီလိုပဲ ကြံသလို ကျသလို ကောက်ယူပြီး အိမ်ပေါ်တင်ပေါင်းလိုက်တာပဲလား”

“အို... အစ်ကိုရယ်၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ဆက်ကိုယ် တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဈာန်တစ်ပြင်လုံး နီရဲတက်သွား၏။

“ကြံသလို ကျသလို မပေါင်းဘူး ဖေဖေ၊ သူ့ကို ကျွန်တော် သိပ်တန်ဖိုးထားတာ၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဂ်လာ ဆောင်မှာ၊ ဒါကို ဖေဖေတို့က လုံးဝသဘောမတူဘူးဆိုရင် နှစ်ဦး သဘောတူအဖြစ်နဲ့ဖြစ်အောင် ဆောင်မှာ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် ခွင့်ရနေတာ”

“စုဦးကွာ”

“ခွပ်...”

“သားလေး...”

“ကိုယ့်...”

ဆက်နှုတ်ဖျားမှ သွေးတွေ စိန်ထွက်လာ၏။

အိမ်ထဲပြန်ဝင်ပြီး သနပ်ခါးပါးကွက်ကွက်နေသော ပပ
နာထဲမှာ ထူးဆန်းသံတစ်ချက်ဝင်လာသဖြင့် ထွက်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူး
လိုက်မိသေးသည်။

သို့သော် မထွက်ဖြစ်လိုက်ပါ။

မဟာနဖူးကျယ်ကျယ်၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ နှာတံ
ပေါ်ပေါ်နှင့် ရှိနိုင်သည့်အသက်ထက် အများကြီး နုပျိုနေသေးသော
လူကြီးဟာ ဆက်နဲ့ ရုပ်ချင်းအတော်ဆင်တူနေတာကို မြင်လိုက်
ကတည်းက ဆက်ရဲ့ မိဘများပဲဆိုတာ သိလိုက်တာဖြစ်၏။

မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးအပြည့်တင်ပြီး လှပစေ့စပ်နေသော
သရီးစတက်ဆပ်ပင်လေးကို မှန်ထဲမှာ သေချာဖို့ကြည့်နေမိသည်။

ဆပ်ပင်တွေတောင်အတော်ရှည်နေကာ ပခုံးအောက်မှာ
ဝဲနေပြီ။

ဒီဆပ်ပင်တွေကို ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက သူမ တစ်ခါမှ
ပြန်မထားခဲ့ဖူးပေ။

ကလစ်တွေနဲ့ နိုင်အောင်သိမ်းတင်ထားခဲ့သည်။

မနိုင်လို့ကျတဲ့ဆပ်ပင်တွေ ကျပ်စေ။

အဲဒီလိုကျတော့ ဆပ်ပင်တိုနဲ့နဲ့ကလေးတွေ ဟိုတစ်စ
ဒီတစ်စနှင့် ပါးပေါ်မှာ ပါးကွက်ကြီးတင်ထားသည့်ပပပုံစံက
တစ်စက်မှ ရှုချင်စရာ မရှိတော့ပေ။

သူမအတွက်ကတော့ မလှဘူးဆိုလေ ကောင်းလေပါ

“လောင်ကုန်ပြီ၊ အပြင်မှာလောင်နေပြီ၊ အမလေး... သူက
နဲ့ရှေ့မှာ သနပ်ခါးအဖွေးသားနဲ့”

မှန်ထဲမှာ သားဦးရဲ့အရိပ် ပေါ်လာခြင်းနှင့်တစ်ပြိုင်နက်
အသံကပါ ကျယ်ကျယ်မို့ ပပ မြင်လည်းမြင်သည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ သားဦး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“အပြင်မှာ ကိုကြီးဆက် သွေးမြေခနေပြီ”

“ဘာရယ်...”

ပပဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်။

“ဘယ်သူကြောင့်လဲ... ဘာဖြစ်ကြတာလဲဟယ်...
ဟိုနည်းသည်တွေရော”

“ပြန်ကုန်ပြီ၊ အဲဒါနည်းသည်မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကိုကြီးဆက်ရဲ့
မိဘတွေ၊ ချမ်းသာလိုက်တာ ကျိကျိတက်ပဲ၊ မိုးကုတ်မှာ ကျောက်
တွင်းတွေ ဟိုတယ်တွေ ပိုင်တယ်ဆိုပဲ၊ ကိုကြီးဆက်ကို မိဘလုပ်ငန်း
တွေမှာ ဝင်မကူလို့ မိန်းမပေးစားတာကို မယူဘဲ ကိုယ့်သဘော
နဲ့ကိုယ် မိန်းမယူထားလို့ စွဲချက်တွေ အမျိုးမျိုးတင်ပြီး လက်သီးနဲ့
ထိုးသွားတာ နှစ်ချက်တောင်မှ”

“ဟင်...”

ပပ အံ့ဩသွားမိတာ သူချမ်းသာတာကို မဟုတ်ပါ။
မြင်လိုက်တာတည်းက သူ့အဆင့်အတန်း မနိမ့်ဘူးဆိုတာ
သဘောပေါက်ထားပြီးသား။

“နေပါဦး သားဦးရယ်... သူက မိန်းမယူထားတာ
ဟုတ်လား၊ သူ့မှာ မိန်းမ ရှိတယ်ပေါ့၊ ဒါဆိုသူက ခဏ
အိမ်ထောင်ကွဲနေတာပေါ့၊ ဘယ်မှာလဲဟင်...”

သားဦးက ရယ်တော့မလို ငိုတော့မလို မျက်နှာနှုတ်
မှန်တင်ခဲ့ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး

“အစ်မ ပပကလည်း... အိမ်ရှေ့မှာဖြစ်နေတာ နည်းနည်း
မှမကြာနူးပေါ့”

“ကြားတော့ ကြားတယ်၊ ဘာဖြစ်နေကြမှန်းမှမသိတာ
ငါမေးတာကို ဖြေစမ်းပါ”

“ဒီလိုဗျ၊ ကိုကြီးဆက်မှာ အစကတော့ မိန်းမ မရှိဘူး
အဲဒါကို ဟိုကရှိနေပြီထင်ပြီး စွပ်စွဲတော့ ကိုကြီးဆက်က ဟုတ်တယ်
လို့ပဲ ရောထိုင်ချဲ့လိုက်ပြီး သူတို့ပေးစားမယ့်မိန်းမကို မယူဘဲ
နေလိုက်တာပေါ့”

“သူတို့ပေးစားမှာက...”

“ပါလာတဲ့ ဖြူဖြူပါးပါး ရှည်ရှည်လေးပါ၊ နာမည်က
ဒဏ္ဍာရီတဲ့”

“ဪ...”

ပပ သဘောပေါက်သွားသည်။

“သူတို့က မိန်းမမရှိတဲ့သူကို ရှိတယ်လိုဘာဖြစ်လို့ စွပ်စွဲ
တာလဲ”

“မြင်လို့ပေါ့”

“ဟင်... ဘယ်မှာလဲ... ဘာမြင်တာလဲ”

“သူတို့တက်လာတော့ အစ်မပပကို မြင်တယ်လေ”

“ဘုရားရေ... ငါ့... ငါ့ကို”

“ဟုတ်ပဗျာ...”

“ဒါဆို သူက ဟုတ်တယ်လို့ပြောလိုက်တော့ ငါက
ဩဇာထဲက ဒုက္ခရောက်ပြီပေါ့”

“မင်း ဒုက္ခရောက်ရပါဘူး”

“ဟင်...”

“ကိုကြီးဆက်...”

ဆက် ဝင်လာတော့ သားဦးက လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွား၏။

ဆက်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းအနည်းငယ်ယောဉ်းနေတာ မြင်တော့

ပပလက်က ဓာတ်ဗူးကို အလိုလိုကိုင်ပြီးသားဖြစ်သွား၏။

ဧလုံထဲကိုရေနှေးထည့်...

ပြီးတော့ ဆားတွေထပ်ထည့်မွှေကာ ဖြူဖွေးနေသည်

မျက်နှာသုတ်ပုဝါတစ်ပိုင်းကို ယူ၍

“လာ...လာ... ဒီမှာထိုင်... ကျွန်မ ကြပ်ထုပ်ထိုးပေးမယ်”

“နေပစေ”

“အို... နေလို့ရမလား... ရှင်နှုတ်ခမ်း ထောင်နေတဲ့ဥစွာ”

“မလိုဘူး...”

“ဒီမှာ ဖြစ်နေမှ ထိုင်ပါရှင်... မြင်ရတာ စိတ်မချမ်းသာလို့ပါ”

“မင်းပြုစုတာခံချင်လို့ ငါလာတာမှ မဟုတ်တာ... မပြောရောရဲ့လို့”

“ကျွန်မကလည်း ပြုစုချင်လွန်းလို့ မှတ်မနေနဲ့၊ ဒီလောက် ဖြစ်နေရင် နေပေါ့”

“ဟိတ်... နေဦးလေ”

ဆက်က ပပလက်ကိုဆွဲထားကာ

“မင်းကိုငါ ပြောစရာရှိလို့လာတာ”

“ကျွန်မမှ နားမထောင်ချင်တာ”

“မထောင်ချင်လို့ ရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မရရမှာလဲ... ကျွန်မနားနဲ့ ကျွန်မကိုယ် မထောင်နိုင်ဘူး”

“မင်း ငါ့ကိုမရွံ့နဲ့နော်၊ မပြောမဖြစ်တဲ့ကိစ္စရှိလို့”

“ကပါ... ရှင်ကိစ္စလေ... ရှင်တောင်မှ ရှင်သဘောနဲ့ ငါ့ပဲ... ကျွန်မ ဘက်က ရှင်းပါတယ်”

“ပပ”

“ဘာလဲ”

“ဂျစ်ကန်ကန် မလုပ်နဲ့နော်... ပြဿနာတက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဘာလဲ တက်လေ... တက်တော့ရှင်းလိုက်ရုံပေါ့”

ဝဝက သူလုပ်ပေးတာကို မခံလိုတင်းနေမှန်း သိကာ ဆက်လက်၍လည်း အလျော့ပေးမည့်ပုံမရှိတာကြောင့် ဆက်အကြိတ်ထားရင်း မှန်တင်ခုံရွှေက ကုလားထိုင်မှာ ပမကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ငြိမ်ထအောင် ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကိုပါ ဖိကိုင်ထားတာ

“စောစောက သားဦးပြောသွားတာ မင်းကြားတယ် မဟုတ်လား”

“ကြားတယ်”

“မင်းနဲ့ငါ့ကို ဖေက တလွဲထင်သွားတယ်၊ ဒါလည်း အထွာရှိကို လက်ထပ်ရမှာစိုးလို့ ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ဖြေလျှောက်တယ်”

“ထားလိုက်ပါတော့ အဲဒါက...”

“ထားလို့မရဘူး... မေမေက ဒေါသကြီးနေပေမဲ့ မေမေက မင်းနဲ့ငါ့ကို အလေးအနက်ထားသွားတာ”

“ဟင်...”

ပပ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ဆက်က ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ပပ ပခုံးကိုဖြေလွှတ်၍ ခက်ရာရထားသည့် နှုတ်မမ်းကိုလက်ခံနဲ့ အသာကပ်ကာ

“မေမေက ပြောသွားတယ်... အားမငယ်နဲ့နော်သား... သားဗေမေကိုလည်း မပြစ်မှားပါနဲ့ကွယ်... သားတို့ကိစ္စ မေမေကိုယ်တိုင်စီစဉ်ပေးမယ်”

ဟု သေချာကပ်ပြောသွားခဲ့သည်။

ပို၍သေချာတာတစ်ခုက

“သားသဘောကျတဲ့မိန်းမကိုလည်း ယူပါ။ မိုးကုတ်ကိုလည်း ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု ခေါ်တော့မှာဆိုတာပင်။

သူ့စိတ်ကူး သူ့ရဲ့ရည်မှန်းချက်က မန်းတိုင်မရောက်သေးပါ။

သို့သော် ရည်ရွယ်ချက်တန်းလန်းနှင့် မိဘရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုး မဝင်ချင်ပေ။

ထို့အတွက် သူ့မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိလာခဲ့သည်။

ပြောလိုက်တာက ချောလဲရောထိုင်လိုက်တာ..

ထိုင်ချပြီးလို့ ပြဿနာက မပြီးခဲ့တာမို့

“မေမေက ဒီကိစ္စကို စီစဉ်ပေးမှာသေချာတယ်”

“ကျယ်ကျယ်ပြောစမ်းပါ.. မကြားရဘူး”

“မင်းနဲ့ငါ့ကို မေမေက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မင်္ဂလာဆောင်ပေးတော့မှာလို့ပြောတာ”

“အို... အထင်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မက ကလေးကချေပဲ၊ နှင့်အမေ သဘောမတူအောင် ပြောလိုက်ပေါ့၊ ပညာမတတ်ဘူး၊ ခီဘစကား နားမထောင်ဘူး၊ ဆင်းရဲတယ်... နားလေးတယ်... အကျည်းတန်တယ်... အဲဒါတွေ ပြောလိုက်ပါ”

“ဟ... မင်းပြောတာတွေ ပြောရမယ့်အချိန်မဟုတ်လို့ပေါ့၊ အခု ငါက ယူထားပြီးပြီဆိုမှ ဒါတွေချပြောတော့ ငါ ဘာကောင်ဖြစ်သွားမလဲ”

“ဖြစ်ဖြစ်လေ... ရှင်ကလည်း ကျွန်မဘာဆိုတာ မသိဘဲနဲ့ တိုယ့်မိန်းမလို့ ဘာဖြစ်လို့ပြောလိုက်ရတာလဲ၊ ကျွန်မမှာ အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေရှိနေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ပပ... မင်းမေးတာကို ကြည့်ပြောနော်၊ မင်း ဘာဆိုတာတို့ ငါစိတ်ဝင်စားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ လောလောဆယ် ဟိုတစ်ယောက်

ကို မလိုချင်တာ တစ်ခုကြောင့် ပြောလိုက်မိတာ၊ အခု မင်းကို
ငါ အဲဒါကြောင့် ဆွေးနွေးနေတာ၊ ရည်းစားစကား ပြောနေတာ
မဟုတ်ဘူး၊ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို သိပ်အထင်ကြီးမနေနဲ့”

ပပ မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်ကိုလည်း ကျွန်မက ဖြစ်နိုင်တာကို ပြောတာ
သိလား၊ ယောက်ျားဆို ဘယ်ယောက်ျားမှ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“မင်းမှ အပြောတောင်း”

“ဟင်း... ရှင်ကိစ္စ ရှင်ရအောင်ရှင်း... ကျွန်မကို ဘာ
လာမပြောနဲ့”

“နေဦး...”

“အို... မနေဘူး၊ ရှင် လွှတ်နော်”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ...

ပပ မျက်ရည်တွေ လည်လာသည်။

သူ့လက်ကို အတင်းဖယ်ချကာ ဒီနေရာမှထွက်ပြေးဖို့ကို
ဆန္ဒရှိနေမိသည်။

ဆက်က မရမက ဆွဲထားကာ

“ခဏနေပါဦး၊ မင်းနဲ့ငါရန်ဖြစ်နေလို့ ဘာမှအကျိုးမရှိဘူး
အခု မင်းစိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားဖို့လုပ်ဦးမှာ မဟုတ်လား၊ ဘယ်သွား

မှာလဲ ပြော...”

“အဲဒါ ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး...”

“ထားပါတော့ မဆိုင်ဘူးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလည်း သွားစရာ
မရှိဘူး၊ ငါလည်း ဒုက္ခတွေ့နေတယ်၊ နှစ်ယောက်လုံးပြေလည်သွား
အောင် ရှင်းနိုင်မယ်ဆိုရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

ရုန်းလို့မရတော့ ပပ အံကလေးကြိတ်၍ မော့ကြည့်သည်။

“ရုပ်ကိုက ဇွတ်တံရွတ် တံဖောက်ကန်း ဂျစ်ကန်ကန်ပုံနဲ့
လူညစ်၊ လူကောင်းမဟုတ်တဲ့ရုပ်”

“ဟင်...”

နီးကပ်နေသော မျက်နှာကိုကြည့်၍ သေသေချာချာကြီးကို
မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။ ဆက် သိသိကြီးနဲ့ သည်းခံလိုက်
ရသည်။ ကိုယ့်မှာ ပြောပြီးဆိုပြီးသားကြီးက တန်းလန်းမို့...

“ပပ”

“ဘာတုန်း”

“နားထောင်မှာလား”

“ပြော...”

သူ့ လက်ကိုလွှတ်၍ သက်ပြင်းချသည်။

“မင်း... ငါနဲ့လက်ထပ်ပါ”

“ဘာ... ဘယ်လို”

“အဲဒီအတွက် မင်းကို ငါလခပေးမယ်”

“ဘာ...”

“နဦး... ရှုပ်ကုန်ပြီး ငါက တင်စီးပြီးပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်... မေမေတို့ပြောသလို မင်းနဲ့ငါ လက်ထပ်မယ်”

“အို... မထပ်နိုင်ပါဘူး”

“နဦးလေ... မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒေါသထွက်ဖို့ချည်း ဖြစ်နေတာလဲ”

“ရှင်ပြောတာရော ကောင်းလား... ရှင်...ရှင်... ကျွန်မကို အထင်သေးလှချည်လားဟင်”

ပပ အသားဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

ဆက် ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းမသိ။

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ငါပြောတာက...”

“မပြောနဲ့”

“မပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်း...ငါတို့ အတူနေကြတဲ့လူချင်း ဒီလောက်လေးတောင် မကူညီနိုင်ဘူးလား”

“ဒါကူညီတာတဲ့လား... လခနဲ့ ယောက်ျားယူခိုင်း နေတာ... အကူအညီတောင်းတာတဲ့လား”

“အဲဒါကိုက မှားနေတာ... မင်းထင်သလို ငါမဟုတ်ဘူးပပ”

“မဟုတ်ရင်ဘာလဲ... ရှင် ရအောင်ရှင်း”

“ရှင်းတယ်... ငါက အကူအညီတောင်းနေတာ၊ အချိန်တာလလေးတစ်ခုထိ ငါ့ကို ကူညီပါ၊ ငါ့ မင်းကို မေမေတို့အမြင်မှာ လက်ထပ်ယူထားတာပေးမယ့် လုံးဝမပတ်သက်ဘူး၊ အရင်က အတိုင်း၊ အခုအတိုင်းပဲ”

“ဪ... ရှင်က ရှင်ကိစ္စပြေလည်ဖို့ကို ကျွန်မကတော့ စုတ်တွေ၊ သရေတွေ အပျက်ခံပြီး...”

“အဲဒါ မင်းနဲ့ငါ သိတာပဲ၊ ပြီးတော့ မင်္ဂလာပွဲစီစဉ် ဆေးမယ်ဆိုရင် လက်မခံဘဲ အကျဉ်းချုံးလိုက်မယ်၊ လူသိသိပ်မခံဘူး၊ အဲဒါက မေမေတို့အသိမှာ ငါမိန်းမရသွားပြီဆိုတာပဲ”

ပပ ငြိမ်ကျသွားသည်။

“အလုပ်သဘောအရ မင်းနဲ့ငါ စာချုပ်မယ်၊ ငါ့ရုံလုပ်ငန်း တစ်ခုအတွက် မင်း ဘယ်လိုလခနှုန်းထားနဲ့ လက်ခံခဲ့ကြောင်း၊ ဘယ်အတိုင်းအတာထိ သတ်မှတ်ကြောင်းပေါ့၊ ဒါဟာ မင်းအတွက် ခြေရှင်းချက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်လေ၊ အခု ဘာပဲလုပ်ထားထား တစ်နေ့မှာ မင်းနဲ့ငါ ဘယ်လိုဖတ်သက်ချုပ်ဆိုထားခဲ့တယ်ဆိုတာ သတ်သေပါ”

ပပမျက်နှာက တင်းမာမှုတွေ ပြေကျသွားသည်။

သုဉ်း

အောက်သက်ပဲ ချစ်ပါသည်

၁၀၉

ဆက် ကဗျာကယာ ထရပ်ကာ ပပလက်ကို ကောက်ဆွဲ၍ အခန်းထဲ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

“ရှင်... အို... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ လွှတ်စမ်းပါ”

အခန်းထဲရောက်တော့ တံခါးကို ဂျက်ချပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး

“အပြင်မှာ မေမေရောက်နေတယ်”

“ဟင်...”

“မင်းမျက်နှာပေါ်က ဟာတွေ ရေနဲ့သစ်ချလိုက်စမ်းပါ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ သနပ်ခါးလိမ်းထားတာပဲဟာ”

“ဟာကွာ... အလုပ်သမားရုပ်ပေါက်နေတဲ့ ဒီပါးကွက် ငြီးတွေနဲ့၊ လုပ်စမ်းပါ မြန်မြန်၊ ရော... ရေ”

စားပွဲပေါ်မှာ တစ်ဝက်ခန့်ရှိနေသည့် ရေသန့်ဗူးကို လှမ်းပေး၍ အတင်းသစ်ခိုင်းနေသဖြင့် ပပ မျက်နှာသစ်ချလိုက်ရသည်။

“ပပ မင်း စကားမမှားစေနဲ့နော်၊ အထူးသဖြင့် နားလေးတာကို မေမေ မရိပ်မိစေနဲ့”

“ဟင်...”

အရေးထဲမှာ သူက မကြားဘဲ ဖြစ်ရပြန်သည်။

“မင်းနားမကြားတာကို မေမေ မသိစေနဲ့လို့ ပြောတာ”

နားကိုထောက်ပြီး ဟန်အမူအရာနဲ့ပြောတော့မှ ပပက ချက်မှောင်လေး ကုတ်၍

အခန်း (၁၀)

“ဒေါက်... ဒေါက်...”

“သား...”

တံခါးခေါက်သံနဲ့ ခေါ်သံက တစ်ထပ်တည်း။

အနီးဆုံးမှာ ရှိနေသည့် သားဦး ခေါင်းထောင်သွားသည့်

ဆက် ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ လှဲနေရာမှ ငေါက်ခနဲ ထထ လေသည်။

ပပက တံခါးခေါက်သံကို မကြားပေ။

အသစ်ဝယ်ထားသည့် ရှိုးကွေ့စုံထဲမှာ အလှရုပ်ကလေး

ကို သေချာစီတည့်နေ၏။

သစ္စာပူဇော်စာပေ

သစ္စာပူဇော်စာပေ

“တကယ်မကြားတာကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဟိုကပြောတဲ့ ပါးစပ်ကိုကြည့်ပြီး ဂရုစိုက်ကွာ”

ဆက်က ပပခေါင်းက ဆံပင်တွေကို ကြည့်၍

“အဲဒါတွေ ဖြုတ်ချလိုက်စမ်းပါ၊ မြန်မြန်လုပ်...”

“ကိုကြီးဆက်... အပြင်မှာ အန်တီစောင့်နေတယ်လေ”

အခန်းတံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ဆံပင်အုပ်ပြောသံ ပေါ်

လာ၏။

“အေး... လာပြီ”

ဆက် အပြင်ထွက်လာခဲ့တော့ ထင်တဲ့အတိုင်း မေမေ

တစ်ယောက်တည်းရယ်ပင်။

“သား...”

သားလျှောက်လာတာ မြင်သည်နှင့် ဒေါ်စိန်သင်္ဃေ နေရာ

ထ၍ လက်မောင်းကို ပြေးကိုင်သည်။

ပြီးတော့ သားဖြစ်သူမျက်နှာကို စိုးရိမ်မကင်းကြည့်တာ

“မနေ့က သားဖေဖေ ထိုးလိုက်တာ ဘာဖြစ်သွားသေး

လဲဟင်္ဂ၊ ညက တော်တော်နာနေသေးလား၊ မေမေ ညကဆို လုံး

အိပ်မရဘူး သားရယ်၊ ပုန်းဆက်ချင်လိုက်တာ ယားနေတာပဲ”

“ကျွန်တော် ဒီမှာ ဖုန်းထားမှာပါ မေမေ၊ လောလောဆယ်

အဆင်မပြေတာလေးတွေ ရှိလို့ပါ”

“ဘယ်လိုသား”

ဒေါ်စိန်သင်္ဃေက စကားကို မျက်ခြေပြတ်မခံဘဲ

“သားက မေမေတို့နဲ့ မိုးကုတ်ကို ပြန်မလိုက်ဘူးလား”

“ဘယ်လိုက်လို့ဖြစ်မလဲ မေမေ၊ ကျွန်တော်က ဒီမှာ

ဦးပွားရေး အခြေချဖို့ အားလုံးစီစဉ်ပြီးနေပြီ၊ ပြီးတော့ ဒီတိုက်ခန်းကို

ငှားတယ်လို့ ပြောထားပေမယ့် တကယ်က ကျွန်တော်ဝယ်ထား

တာ”

“မေမေတို့ သိသားပဲ၊ သား ဘယ်ရောက်နေလဲ စုံစမ်း

တာမှ သားနဲ့ပတ်သက်တာ အားလုံးသိရတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ နောက်ပြီး ပပကလည်း အဝေးကြီး

ထိ လိုက်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူ့မိဘတွေက ရန်ကုန်ကလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့ကျွန်တော် နှစ်နှစ်လောက် ကျောင်း

အတူတူတက်ဖူးတယ်၊ ခုကျမှ ဒီမှာလာဆုံကြတာ၊ ယူဖြစ်သွားကြ

တာက ဟို...”

“ဆက်ပြောလေ သား...”

ဒါကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေသည့် ဒေါ်စိန်သင်္ဃေက ဆက်ပြော

ထောက်ပေးနေ၏။

“ကျောင်းမှာကတည်းက စခဲ့ကြတာမို့လို့ပါ”

ဒေါ်စိန်သဇင် ဆက်မေးမည်ပြင်နေဆဲ ပပထွက်လာသဖြင့် မမေးဖြစ်တော့ဘဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။

ပုစွန်ဆီရောင် ထမိစကတ်နှင့် လည်စည်းပါသည့် မလေးရှားပုံစံ နှစ်ထပ်ပါသော ရင်ခံနဲ့ အင်္ကျီပါးလေးကို ဝတ်ထားသည့် ဗဟုမျက်နှာမှာ ပြောင်သလင်းခါနေသည်။

သို့သော် ဒေါ်စိန်သဇင် မျက်နှာပြုံးသွားလေသည်။

ကျန်တာဘာဖြစ်ဖြစ် မိန်းမတို့ရဲ့ဝတ်ကျက်သရေနဲ့ ပြည့်သည့် မိန်းကလေးဟု စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချပြီးသား ဖြစ်လေ၏။ ပစ်မျိုးမှူးမထင်သော မျက်နှာပြည့်ပြည့်လေးမှာ အပူအထိတ်

အစက်အပျောက်ကင်းလျက် ဝင်းဖန့်အိစက်နေသည်။

ဖြူပေမယ့် ဖြူစွတ်စွတ်ကြီးမဟုတ်သော ဖြူဝင်းရှင်းသော နေတာမျိုး။

သူမ ပို၍သေ ကျနေသည်က သတိထားမိအောင် လှသည့် ကော့ညွတ်ရှည်လျားသော မျက်တောင်နက်နက်မျှား ဖြစ်သည်။

မျက်ဝန်း၊ နှုတ်ခမ်း အစိတ်အပိုင်းအားလုံးက သေစရာမလိုဘဲ သဘာဝတို့က ပြည့်စုံနေတာမို့ မျက်နှာပြောင်လေ ထွက်လာတာကပင် ပိုလှနေသည့်အဖြစ်။

မော်ဒယ်တွေလို အရပ်အမောင်းလှတာမျိုး မဟုတ်ပေ။

မိန်းကလေးရှိသင့်တဲ့ အရပ်လောက် အတော်ပဲမို့ အချိုးကျလှပသော တိုယ်လုံးလေးနဲ့ ကြည့်ကောင်းနေသည်သာ။

ပခုံးအောက်ထိ နောက်မှာ ပျော့အိလျက် ရင်ညွန့်ဘက်မှာ စာစ်ချို ခွေဆင်းနေသော သရီးစတက် ဆံပင်လေးနဲ့ မျက်နှာလေးက ချစ်စဖွယ်လေး။

“အန်တီ... အပူသောက်မလား၊ အအေးသောက်မလားဟင်... ဟို အီကြိုက်မှန်းမသိလို့...”

“ဘာမှမသောက်ပါဘူးကွယ်၊ လာပါ... သမီးကို အန်တီက မေးစရာရှိလို့”

ပပက ဆက်ကို လှမ်းကြည့်၏။

ဆက်က မျက်နှာကြီး သုန်မှုန်လျက်။

သူမ သိပါသည်။ ဒေါ်စိန်သဇင်နဲ့ စကားပြောတုန်း

မှားယွင်းကုန်မှာ စိုးနေခြင်းပဲဖြစ်သည်မှန်း။

ဒီလောက်တောင် စိုးရိမ်စရာလား။

“သမီးနာမည်က ပပတဲ့လားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... နာမည်က ပပပပမြားကြုတ်ပါ၊ ပပလိုပဲ

အများဆွတ်ခေါ်ကြတာပါ”

“အိုး... နာမည်လေးက အစိုးတန်လိုက်တာ၊ သမီးရဲ့မိက

ဆွေက ဘာများလုပ်ကြသလဲဟင်”

“မေမေက ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းလုပ်ပါတယ်၊ မေမေက အစိုးရဝန်ထမ်းပါပဲ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

အခြေအနေ အသင့်အတင့်ထဲကလို့ မှတ်လိုက်မိသလို မိဘတွေနာမည်ကိုတော့ အစူးစမေးမိတော့ပါ။

ရန်ကုန်က လူတွေကို မိုးကုတ်က ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ။

နောက်ဆောင်ပတ်သက်လာကြတော့ ဘစ်မျိုးပေါ့။

“အခုသားနဲ့သမီးကို သမီးရဲ့အိမ်က ဘယ်လိုပြော

သလဲ”

“ရှင်...”

“ဪ... လက်ထပ်ထားကြပြီးပြီဆိုတော့ နီး

ပေါင်းသင်းရတယ်ဆိုကတည်းက မိဘက သဘောမတူလို့ မဟုတ်

လားကွယ့်၊ ဒါကလည်း သားက ဒီမှာ မိဘမဲ့လိုနေပြီး က

ကချေပုံစံ ဖြစ်နေတာကိုး၊ သမီးရှင်ဘက်က ဒါ ဖြစ်သင့်ပါတယ်

အခု မေမေတို့က သမီးမိဘတွေ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရမယ်ဆို

သမီးနဲ့ သမီးရဲ့မိဘတွေက အဆင်ပြေလား”

ပြဿနာပါပဲ။

ဒေါ်စိန်သဇင်ပြောသမျှကို နားက မကြားတစ်ချက် ကြ

ကားမှောက်တာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနားကျမှ ထိခိုက်ခဲ့ရတာလဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသဖြစ်။

နားကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ပပ ဘာမြန်ပြောရမှန်းမသိ။

“မလုပ်နဲ့ မေမေ၊ သူ့မိဘတွေက သိပ်အပြောဆိုးတာ၊

ဒီလို သူတို့ပေးစားတဲ့လူနဲ့ မယူဘဲ လိုက်ပြေးရမလားဆိုပြီး

အပြောပြောထားတာ၊ အိမ်ရိပ်တောင် မနင်းရဘူးတဲ့”

ဆက်က ကြားဝင်ပြောလိုက်မှ ဆက်အသံက ကျယ်တာ

ကြာင့် ပပ နားလည်သွားသည်။

ဆက်က သူမကို ကြည့်၍

“မင်းမိဘတွေဆီမှာ မေမေက ပြန်အပ်ဖို့ပြောတာ”

“အို... အဲဒါ မဖြစ်ဘူး၊ မေမေတို့က လုံးဝအအပ်ခံမှာ

ပုတ်ဘူး”

“အေးလေ... ဒါဆိုလည်း လောလောဆယ် ဟိုမိဘက

ဆက်မခံလည်း သားတို့ကို မေမေကတော့ ပစ်မထားနိုင်ဘူး၊ ဒီမှာ

အကျဉ်းရုံး လက်ထပ်ဝေးမယ်၊ ပြီးရင် မိုးကုတ်ကိုခေါ်သွားပြီး

အိုမှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မင်္ဂလာဆောင်မယ်”

ဒါကိုတော့ ဂရုစိုက်ကြည့်နေတာမို့ ပပ ကြားသွားသည်။

“အဲဒါတော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး အန်တီရယ်... ဟိုလေ

ဖေဖေတို့က အသက်ကြီးပြီ၊ ပပက တစ်ဦးတည်းသော သမီးမိုးကုတ်ဆိုတာက အဝေးကြီး၊ ပပ လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး ထင်တာ...
“အိုကွယ်...”

“ပြီးတော့လေ... ပပကိုခေါ်တုန်းက ဆက်က ပေးထားတာ၊ ရန်ကုန်မှာပဲနေမယ်တဲ့၊ ဆက် ရှင်ပြောလိုက်တာ... ပပတစ်ယောက် ဆက်သင်ပေးထားတဲ့ အမူအရာတွေ အပီအပြင် သရုပ်ဆောင်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးကိုက ဟောဆယ် မိုးကုတ်ကိုပြန်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိတော့ သူ့ကို ကတိလိုက်မိတယ်၊ အဲဒါ ကိုတော့ နားလည်ပေးပါ မေမေ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ စီးပွားတစ်ခုခု အောင်မြင်အောင် လုပ်ချင်ပါတယ်၊ သူ့မိဘနဲ့ ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်သွားတဲ့အခါကျတော့မှ ဒါကို ထည့်သွင်းလို့ရတယ်”

“သားရယ်... မေမေတို့ရင်ခွင်ထဲက သားထွက်သွားတာဟယ်လောက် ကြာပြီလဲ၊ မေမေ သားကို ပြန်လိုချင်လွန်းလို့ ဒဏ်နဲ့ လွဲသွားရတဲ့ ကိစ္စကိုတောင် စိတ်မဆိုးနိုင်ခဲ့ဘူး၊ သားမိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးရောလေဆိုပြီး သားဖေဖေကိုလည်း သေချာပြောထားတယ်၊ သူ စိတ်ဆိုးပေမယ့် အပြစ်မယူရှာပါဘူး”

“အကြာကြီး မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ နှစ်နှစ်လောက်ပါ”

“အို... နှစ်နှစ်တောင်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ...”

“နှစ်နှစ်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ သားရယ်... မေမေမှာလည်း”

သားလေး တစ်ယောက်ပဲရှိတာပါ၊ တစ်နှစ်လောက်နေပြီး ပြန်ဖို့ စားပါ”

ဆက် မေမေကို သနားသွားသဖြင့် ထပ်မံပြောချင်တော့ပေ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ ကျွန်တော်တို့ နောက်နှစ်ကျရင် မေတို့ ဆီမှာ လာနေပါမယ်”

ဒေါ်စိန်သင် မျက်နှာမကောင်းလှပါ။

သူမ စိတ်ထင်သည်က သားယူလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးဟာ နှစ်နှစ်ထဲက ဖြစ်မည်။

ဒါကြောင့် သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် ပြိုင်စရာမရှိနိုင်ပေ။

ဒါဆိုလျှင်ဖြင့် သားကိုရော၊ ချွေးမကိုပါ အိမ်ပါစေဖို့ရာ နှစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဟု အပိုင်တွက်ကာ သားရဲ့အိမ်ထောင်ဘက်ကို သိပ်ချီးထူမနေတော့ဘဲ လက်ထပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။

ခုတော့...

“အေးပေါ့လေ... သားက ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ် သိနိုင်နေပြီကိုး”

“ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ၊ ကျွန်တော့် ပညာ
တွေကိုလည်း မေမေတို့ မေမေတို့ သင်ပေးထားတာပါ။ ကျွန်တော်
မိဘကိုစုံကန်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်
ကြည့်ရင်း အဲဒီဘဝကို စိတ်ဝင်စားသွားတာ၊ လျော်မွေ့ခဲ့တာ၊
ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဒေါ်စိန်သဇင် မချီပြုံးပြုံးရှာသည်။

ထို့နောက် ပပဘဏ်ကို လှည့်၍

“ဒါဆို သမီးနဲ့သားရဲ့ အခြေအနေကို ပြောပါ”

ပြန်လှည့်မေးလိုက်သဖြင့် ပပ ကြောင်သွားကာ

“ဟိုက ဖြတ်ထားတယ်ဆိုတော့ ပပက သူ့ကိုပဲ သနား
တာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားငယ်မှာမလေ”

“ဘယ်လိုကွဲ့... ဘာကိုဖြတ်တာလဲ”

“မေမေတို့ကလေ၊ မေမေတို့က ပပတို့ကို လုံးဝဖြတ်ထား
တာ၊ အဲဒီတော့ ကြားလဲက ပပ မျက်နှာပူတာပေါ့”

“ဪ...”

ဒေါ်စိန်သဇင် သားဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဆက်မျက်နှာ နီမြန်းနေ၏။

ထို့နောက်...

“သူက နားသိပ်မကောင်းဘူး မေမေ၊ ဟိုတစ်ခါ စကား

နားကြတုန်းက ကျွန်တော် နားရင်းပိတ်အုပ်လိုက်တာ၊ နားလေး
သွားတာ”

“ဟေ့တော်... သားရယ်...”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ အဲ... မာ”

ပပ ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် အမာအသံကြီးတ ရှည်ပေါ်

သွား၏။ ဆက်က ဂရုမစိုက်ပေ။

မှတ်ထား။

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ပြောပစ်လိုက်တာ။

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဘက်က လွန်ထားတာရှိလို့

သူ့ကို အလိုလိုက်နေတာ”

“မဟုတ်တာ သားရယ်... ဒါမျိုး ကိုယ်ထိလက်ရောက်

ရပ်တာမျိုး မေမေ လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ ပြီးတော့ ညားတာမှ

ဘာမှမကြာသေးဘူး၊ သမီးလေး သနားပါတယ်”

ဒေါ်စိန်သဇင် ကရုဏာသက်၍ တိုးလို့ချစ်လေသည်။

“ပပ... မေမေဖို့ လိုင်ချီးသွားယူပေးပါဦး”

မျက်နှာကို တည်တည်မကြည်ဘဲ ခပ်တည်တည်ပြောနေ

သဖြင့် မျက်စောင်းထိုးလို့လည်း မရ။

အဲကြိတ်ထားလည်း သူမမြင်။

လူများကို ပြောလိုက်တာ... သူ့ရိုက်လို့ နားလေးတာတဲ့။

အဲဒါ သူ ကကယ်ရိုက်ချင်လို့ပြောတာ။

ဖန်ခွက်ထဲမှာ လိုင်ချီးသီးလေးတွေ ကူးနေတာကိုကြည့်၍

အာရုံက ဝါးတားတား ဖြစ်လာသည်။

ထစ်ခနဲဆို ခေါသကဖြစ်...

မျက်ရည်ဝေပြီ။

အခန်း (၁၁)

အကုဉ်းချုံဆိုတာတောင် တိုက်ခန်းတစ်ထပ်လုံး လူတွေက
ထုပ်သိပ်သွားသည်သာ။ အပေါ်ထပ် အောက်ထပ် ဧည့်သည်များ
နှင့်...

ဆက်ရဲ့ အလုပ်ထဲက ဆရာတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေ၊
သူငယ်ချင်းတွေ။

သားဦးလည်း သူ့မိတ်နဲ့ သူ...

မျက်နှာငယ်ရသည်က ပပပ ဖြစ်သည်။

မိဘဖြစ်ရာ မရှိ။

မိတ်ဆွေ မပါ။

“ဒီမှာ ရှင်ပြောတော့ အကျဉ်းချုံးမှာဆို”

“ဒါ အကျဉ်းချုံးထားတာပဲ၊ မဟုတ်ရင် နေ့ရက်ဆက်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်က ဒီတိုက်ခန်းလေးပေါ်မှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် မက်လာပွဲနဲ့ ပြီးသွားမယ် မင်းထင်ပေါ့”

ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘဲ ပပ လိုက်ခန့် ဝမ်းနည်းသွားခဲ့သည်။

မိဘမဲ့ဆိုသော အလိုက်အဝန်း၊ ပကာသနမဲ့ကြီး၏ ရလဒ်ကို ဘွားဘွားကြီး မြင်လိုက်မိ၏။

“ဟာ... ဘာလဲ မင်း ထပ်ငိုဦးမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငိုချင်လာပြီ သိလား၊ ဒီမှာ ဘယ်လောက် မျက်နှာငယ်လဲ၊ ရှင်ပြောတော့ တစ်မျိုး၊ လုပ်တော့ တစ်မျိုး၊ သူတို့ယုံအောင် စာချုပ်အတူတစ်ခုခု ပြုလိုက်ရင်ပြီးတာပဲလို့”

“အဲဒီလိုပြုလို့ရရင် ငါက ဒါကိုလုပ်စရာလား၊ မေမေ ကိုယ်တို့ငါက သူမပြန်ခင် မင်းကိုတောင်မှ တောင်းပေးမယ်၊ အပ်ပေးမယ်လုပ်နေတာ မမြင်ဘူးလား၊ ကဲကွာ... အပြင်မှာ လူတွေ စုံနေပြီ၊ မျက်နှာမှာ ဘာမှလည်း မပြင်ရသေးဘူး၊ ရော... ဒီမှာ မေမေ ပေးလိုက်တာကွ၊ အဲဒါဝတ်”

“မဝတ်ချင်ဘူး”

“ဟာ... မဝတ်လို့ရမလား၊ တမင်ဝတ်စေချင်လို့ မေမေ

နှုတ်ချင်းသွားဝယ်ပေးတာ၊ ပြီးရင် အဲဒါ မင်းပိုင်ပြီ”

“ဘာ...”

ပစ္စည်းနဲ့ချည်ပြောတော့ ပပမျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်ပစ္စည်းကို ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ချင်လည်း ပြီးမှ မင်းဟာမင်း လွှင့်ပစ်ပစ်ကွာ၊ နှုတ်နှာမှာ တစ်ခုခုလိမ်း၊ အဲဒါကြောင့် ပြောတာ၊ မိတ်ကပ်ဆရာမ ဆိုမလား၊ မေးတော့ မလိုဘူးလေး ဘာလေးနဲ့”

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ ရှင်ပဲ ခြေရင်း ခေါင်းရင်း လက်ဖက်ရည် တိုက်ရုံပဲဆို”

“အခုလည်း ခြေရင်း၊ ခေါင်းရင်းလောက်ပဲ၊ နေ့မိုး ထရံည ထာထဲက လာတဲ့လူတွေမှ မဟုတ်ဘဲကွ၊ လိုသလောက်ကတော့ ပြင်ဆင်ထားရမှာပေါ့၊ မင်း ကလေးမဟုတ်ဘဲနဲ့ စကားပြောရတာ အယ်လက်ပေါက်ဖာပဲပါလား”

ပပက ငိုချင်လက်စကို မျှိုသိပ်မျက်စောင်းထိုးကာ မျက်နှာကို တို့ပတ်နဲ့ ကောက်ရှိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဝတ်ထားသည့် ပုစွန်ဆီရောင်နဲ့ ဝမ်းဆက်နှုတ်ခမ်းဒီကို ဆိုးလိုက်၏။

ပြီးတာနဲ့ ခေါင်းကို တစ်ချက်နှစ်ချက် သပ်၍ ထရပ်လို့က

သွင်း

၁၂၅

သူမလုပ်သမျှ ရပ်ကြည့်နေသည့် ဆက်က ခါးတစ်ဖက် ထောက်လိုက်ကာ

“ဘာလဲ... ဒါ ပြင်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ”

ဆက်မျက်နှာက မကြည့်သာတော့ပေ။

ဒါပေမယ့် ဘာမှမပြောဘဲ မျက်ခုံးတစ်ချက်သာ တွန့် လျက်နှင့်ပင်...

“ပြီးရင် သွားမယ်”

ရှေ့က ထွက်သွားသည်။

တံခါးဝရောက်ခါနီးမှ ပြန်လှည့်ကြည့်၍

“ပပ... မင်း ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးလောက်တော့ ဝတ်သင့် တယ်”

“မလိုပါဘူး၊ မိဘအမွေဖြစ်ထားတဲ့သူ ဖြစ်နေတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် မေမေတို့မျက်နှာက ရှိသေးတယ်”

“မဝတ်ချင်လို့ရမလား သမီးရယ်... မေမေတို့က သားကို လက်လွှတ်စေပယ် မထားခဲ့ရက်လို့ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်ရွာမဟုတ်ဘဲ

သမ္မာပုဂ္ဂိုလ်

နေ့ရက်ဆက်ပဲ ချစ်ပါသည်

၁၂၆

ဝင်လာကိစ္စကို စိစဉ်ပေးတာ၊ ဒါတောင်မှ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်မိတ်ကလည်း ခြေညှိစုံ၊ အခြေအနေကလည်း မပေးလို့၊ မဟုတ်ရင် မေမေသားကို ဒီဝံ့စံမျိုးလောက်နဲ့ မပြီးနိုင်ဘူး”

ပြောပြောဆို ပဝါခြုံလျက် ဒေါ်စိန်သဇင်ကိုယ်တိုင် ဝင်လာကာ ပဲကို မှန်ရှေ့ပြန်ဘွဲ့ခေါ် လက်ဝယ်လက်စားတွေ ဝတ်ပေး။

ပြီးတော့...

အဆင်သင့်ဝယ်ထားပြီးသည့် ပဝါကိုပါ ခြုံပေး၏။

“နာမည်ကြီး ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ကို မေမေ အားခဲထားပါတယ်၊ သမီးက သမီးရဲ့မိဘများကို အဆင်ပြေ အောင် ကြိုးစားပါ။ အခုက မေမေတို့က ပြန်ရမှာလေ၊ ဒါနဲ့ သမီးရဲ့ မိဘများဆီ ဖုန်းလေးဖြစ်ဖြစ် ဆက်လို့ရမလား၊ သူမီးဖေဖေက လုပ်ပေးသင့်တာကို လုပ်ပေးသွားချင်တယ်တဲ့”

တကယ်တော့ ဦးဆက်ကောင်းရဲ့ဆန္ဒ မဟုတ်ပါ။

ဦးဆက်ကောင်းတစ်ယောက် သားဖြစ်သူ အရွဲတိုက်တာကို လုံးဝ မကျေနပ်နိုင် ဖြစ်နေဆဲ...။

ဒါပေမယ့် သားသမီးဆိုတော့ မပစ်ရက်နိုင်။

သူများသားသမီးကို ခိုးယူပေါင်းသင်းထားတာမို့ ပို၍မပစ်ခဲ့ နိုင်ပေ။

သမ္မာပုဂ္ဂိုလ်

မိဘကွယ်ရာမှာ သူများပြောစရာ အဖြစ်မခံချင်။

တကယ်လို့ မှုခင်းရေးရာ ပြောကြဆိုကြဖြစ်လာရင်

မိဘက အဝေးမှာ။

ဒေါ်စိန်သဇင်က သားအတွက် ပူပင်စိတ်နဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ ဒေါသကိုသာ အချို့သတ်နှင့်ချခဲ့ရသည်။

ဒီမှာ သားနဲ့မိန်းကလေး တရားဝင်ဖြစ်သွားမှ စိတ်အေးရပါ့မည်။

ထိုအပြင် တစ်ဖက်က မိဘများရဲ့အခြေအနေ အလေ့အတင်းကို သိချင်တာဖြစ်သည်။

ပပက သူမရဲ့မိဘများနဲ့ပတ်သက်၍ ဘာမှမပြောလေ သူတို့မှာ ပို၍စိတ်ပူရလေ။

ပပရဲ့ရုပ်ရည်၊ ပုံစံလေးကဖြင့် အောက်တန်းကျကျ မိသားစုထဲမှ ဘယ်လိုမှ ခြိမ်းနိုင်လေ။

စိတ်ခါတ်မြင့်မြတ်ထည်ဝါသူတိုင်း ခိုးငြေးခြင်းကို လက်မခံတတ်ကြလေ။ ခုလို ပပရဲ့မိဘများက လုံးဝဖြတ်တောက်ထားပါသည် ဆိုတော့ စိတ်ပူရသည်။

ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်သား ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းဆိုတာ ကို ပြရမည်သာ။

အကယ်၍ ပပဘက်က အဆင့်ခပ်နိမ့်နိမ့်ထဲကဆိုလည်း

ရှိပါစေတော့။

သားချစ်ဖို့ပဲ လိုပါသည်။

“ဒီလိုပါ သမီးရယ်... မေမေတို့ပြန်တဲ့အခါသာနဲ့သမီးရဲ့ မိဘများကို ဒီပုံစံကြီးနဲ့ မချန်ခဲ့စေချင်ဘူးလေ။ ပြတ်တောက်ထားတယ်ဆိုပေမဲ့ မိဘနဲ့ သားသမီးက တစ်သက်လုံးဖြတ်တောက်သွားလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟဲ့... ကျွန်မရဲ့ မိဘတွေက လောလောဆယ် မန္တလေးကို ခရီးသွားနေကြတယ်လို့ သိရလို့ပါ။ ဒီမှာကို မရှိကြတာပါ အန်တီ”

“မေမေလို့ပဲခေါ်ပါ သမီးရယ်၊ တော်ကြာ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံရတော့မှာ... မေမေက ချွေးမရယ်လို့ သဘောမထားပါဘူး”

“ရှင်... ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်စိန်သဇင်က ပပနားမှာ တပ်ထားသည့် နားကြပ် ခွေးသေးလေးကို ခြင်သွားကာ

“သားရယ်... နေရာတကာ စိတ်ဓာတ်ခက်ထန်တာ မကောင်းဘူး၊ မိဘရဲ့ ဂုဏ်သရေကို ညှိုးငယ်စေတဲ့သားမျိုး မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်”

ပြောနေရင်း ပပလက်ကလေးကို ပြန်ကိုင်ထားကာ ဆက်ရဲ့

၁၂၈

သုဉ်း

နေ့ရက်အက်ပ ခုတ်ပါသည်

ဘယ်ထက်ဖဝါးကို ဆွဲယူ၍ ပပရဲညာလက်ဖဝါးလေးနဲ့ ထပ်ဆက်
ပေးလိုက်၏။

ဆက်က အလိုက်သင့်ထွေးဆုပ်ထားလိုက်သည်။

ပပကို... နဲ့ကြည့်မိတော့ ပပ မျက်နှာလွှဲပန်လိုက်၏။

အပြင်မှာ ဆူညံအောထနေသည့် လူသံတွေကို ကြားနေ
ကာ ပပ စိတ်ညစ်ရင်လေးနေမိသည်။

ဒီကြားထဲ လက်ချင်းတွဲထားရတဲ့ ဒုက္ခကတစ်မျိုး။

အခန်း (၁၂)

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဟင်... ဘယ်သူလဲ”

မိုးချုပ်တဲ့အထိ ဘယ်သူမှ ပြန်မလာကြလို့ စိတ်က
ခြောက်ခြား နေရတဲ့အထဲ တံခါးခေါက်သံ ဆိုင်းမပါ ဗုံမပါနှင့်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတယ်လေ”

ပပအသံလေး တုန်လာသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှ တစ်ယောက်တည်း လာတုားနေ

ဦး ဇင်ဝေလွင်ဆိုသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

သုဉ်းစာပေ

သုဉ်းစာပေ

သူမကိုယ် သူမ ကြိုးဆွဲချ သေသွား၍ တိုက်ပိုင်ရ
ဒေါ်မျိုးမျိုးမြတ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီး ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပေးခဲ့ရတာ
သုံးရက်လောက်ပဲ ကြာသေးသည်။

“ကောင်လေးက စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတာ

“သူ့ရည်းစားကိုရှာရင်း မြို့ရောက်လာတာဆိုပဲ”

“လာကတည်းက ကောင်မလေးက ရွှေနဲ့ငွေနဲ့ရယ်”

“တစ်ယောက်တည်း ကြာကြာနေလာတော့လည်း ယူရတာ

ရှာတာနေမှာပေါ့ကွာ”

“သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ်ဆိုကတည်းက စဉ်းစား

ကြည့်ပါလား”

“မမမျိုးရေ... သေချာလုပ်နော်၊ ဒေါ်မျိုးသေသွားတာ

မကျွတ်မလွတ် ဖြစ်တတ်တယ်၊ တော်ကြာ တွယ်ကပ်နေလို့ ကိုယ့်

တိုက်ခန်း နာမည်ပျက်နေဦးမယ်”

ရက်လည်သွားတုန်းက သူများပြောစကားတွေ နားထောင်

ကြားယောင်လာသည်။

ထိုစဉ် ရှစ်နာရီထိုးသော အော်တိုနာရီသံလေး ထွက်လာတာ

ပပ နေရာမှထကာ တံခါးနားကို တရွေ့ရွေ့ တိုးလာခဲ့သည်။

ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်ကာ လက်ဖဝါးပြင်မှာ စေးထူ

စိုစွတ်လာ၏။

တံခါးခေါက်သံလည်း မကြားရတော့ဘဲ...

မေးတာကိုလည်း မဖြေဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်က လုံးဝ

အိတ်ဆိတ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဒါဟာ လုံးဝကို မရိုးသားမှု ဖြစ်သည်။

ဘာလဲ...

ပပ တံခါးခွက်ကို တုန်ယင်သော လက်ဖဝါးလေးနှင့်

အသာထိကပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ချောင်းကြည့်ပေါက်လေးမှ အပြင်ကို ချောင်း

ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးမိသည်။

လှေခါးထိပ်မှာ မီးလုံးရှိတာကြောင့် အပြင်ကို မြင်ရမည်

သာ။

သို့သော်...

ကြည့်လည်း မကြည့်ဝံ့ဘဲရှိကာ အပေါက်ဝိုင်းလေးမှာ

အိတ်ထားသည့် သစ်သားပြားလေးကို ထိကိုင်ထားပြီးမှ အပေါ်ကို

အုတ်လှည့် မဝံ့ဘဲ ဖြစ်နေမိ၏။

အို... ကြည့်မှ သိမှာပေါ့။

ပြန်ဆင်းသွားသည့်အသံလည်း မကြား။

အပေါ်ဘက်သွားသည်လည်း မဟုတ်တာကို သိနေသဖြင့်

ဆွေးကြည့်မိလေ ရင်ခုန်သံက မြန်လာလေ။

ဒီတံခါးရှေ့မှာ တံခါးခေါက်သူ ရှိနေလိမ့်မည်။ ဒါ-
ဘာဖြစ်လို့ ဆက်မခေါ်တာလဲ။

ပပ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ကျပ်စေ့ဝိုင်းလောက်ရှိသည့်
သစ်သား ပြားလေးကို အပေါ်လှည့်ရွှေ့၍ မန်ကျည်းစေ့သာသာ
အပေါက်လေးနားမှာ မျက်လုံးကပ်၍ ချောင်းကြည့်လိုက်လျှင်-

“ဟင်...”

ကုတ်ဝဲသာသာ ဆံပင်ကို ဖားလျားဖြန့်ချထားကာ ဖြူ
စင်းတွေပါသော ကိုယ်ကျပ်လေးနှင့် တစ်ဖက်အခန်းတံခါးရှေ့
ရပ်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

သူမသည် တစ်ဖက်ခန်းတံခါးကို စိတ်ဝင်စားသည့်
မဟုတ်ဘဲ ပပတံခါးဖွင့်လာမလားကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေပုံမျိုး
တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသည်။

ပပမျက်လုံးတွေ ပြာခနဲ လည်ကျသွားသည်။

“အား” ခနဲ အော်လိုက်မိသည်။ အသံမထွက်နိုင်တော့
လူက ခွေခေါက်မေ့မြောသွားတော့သည်။

အခန်း (၁၃)

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဒေါက်တာ”

“စိုးရိမ်စရာ မလိုပါဘူး။ သူ တစ်ခုခုကို ထိတ်လန့်ပြီး
အပြစ်သွားတာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ ခံနိုင်ရည်အားပေါ် မူတည်တယ်။
တစ်ရပ်ကဲ့သို့အခါ ကယောင်ချောက်ခြားပြောတာမျိုး ဖြစ်မယ်၊
ချောင်မယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ပူတွေ ဘာတွေ ပြန်တက်တယ်၊
ဘမှမဟုတ်တာဆိုရင်လည်း အဖော်တွေမြင်လိုက်ရင် ပျောက်သွား
ပါ”

“ဒေါက်တာ လောလောက စောင့်ပေးဇဉ့်မရလား
ဒေါက်တာ”

“စောင့်ရတာ အဝန်းမကြီးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ ကျွတ်ရှိနေလို့ပါ။ ကဲ... တစ်ခုခုအကြောင်းထူးတာရှိရင်တော့ ချက်ချင်းဖုန်းဆက်လိုက်ပါ။ ဒီမှာ ဖုန်းနံပါတ်”

ဆရာဝန်က ဖုန်းနံပါတ် ပေးသည်။

“သိပ်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ၊ နောက်ကို သူကစယောဇာနည်၊ ထားမသွားမို့တော့ ဆင်ခြင်ပါ။ တိုက်ကလည်း သုံးထပ်၊ ဒုတိယလွှာ၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေး...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်တို့ ခါတိုင်းဆို တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်ရှိပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒီညကျမှ တိုက်ဆိုင်ပြီး နောက်ကျကြတာပါ”

ဆက် စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် သတိလစ်နေဆဲရှိသည့် စားနားမှာ ထိုင်ကာ အေးချက်နေသည့် လက်ဖက်လေးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“ရှောင်တိုးထားသဖြင့် ကော့ညွတ်သော မျက်တောင်တစ်စုံ အရိပ်လေး ပါးမို့လက်မှာ ယပ်တောင်ကလေးတွေ ငြိမ်းထားသည့် နယ် အရိပ်ထင်နေ၏။

“ကိုကြီး... အစ်မပပကို နှိုးကြည့်ပါလားဗျာ”

ဆရာဝန်ကိုပိုပြီး ပြန်တက်လာသည့် သားဦးက ဆော့နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် နောက်ကျတော့လည်း အတူတူ

ပြန်လာကြတော့လည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဖြစ်သည်။

ဆက်က ရှေ့၊ သားဦးက နောက်က။

သားဦး အပေါ်ရောက်လာတော့ ဆက်ရင်ခွင်ထဲမှာ

နောက်နေကာ မေးဖျားကိုလှုပ်၍ တွင်တွင်ခေါ်နေတာ တွေ့ရ၏။

ဘာကြောင့်မှန်းလည်း မသိ။

ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘဲ ဆရာဝန်ပြေးပင့်ရတဲ့

အခြေ

“ပပ”

“အင်...”

ပပကို လှုပ်နှိုးတော့ သတိရလာ၏။

“ဟင်... ဟို... ဟိုမှာ...”

“ဘာလဲ...”

“သရဲ... သရဲ”

“အမလေး...”

သားဦးက ပပ လက်ညှိုးထိုးတော့ ကျောမလုံဖြစ်ကာ နေသည်။

“ဟိတ်ကောင်... မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သရဲဆို”

“ဘောက်...”

ပပလက်တွေကို ဖိချုပ်ထားရင်း ဆက် ဒေါသထွက်လာ
တော့ သားဦးမျက်နှာ မဲသွားလေသည်။

သို့သော် မီးတွေလင်းထိန်နေသည့် အခန်းထဲမှာ ဟိုကြည့်
ဒီကြည့်။

“ဟိုမှာ... ဆက်၊ ဟိုမှာ... ဟိုနားမှာ မတ်တပ်ကြ
ကြောက်တယ်”

ပပ ဆက်ကို ဘာအားသိမ်းကျူးဖက်ကာ ခူးတွေရော
ဖျားရော အားလုံးကွေးထုပ်၍ ဆက်ရင်ခွင်ထဲမှာ ရအောင်ပွက်ဆဲ

“ဟာ... နေဦး ပပ”

ဆက် ကသိကအောက်နှင့် တွန်းလည်းမပစ်ရက်။
လည်း မနေတတ်ဖြစ်ကာ မအိမလည်နှဲ့ပဲ ဖက်ထားလိုက်ရသည်။

သားဦးကတော့ ပပညွှန်ပြသည့်နေရာကို လိုက်ကြည့်
တံခါးပြေးပိတ်။

ဂျက်ပါချကာ ပပ ဘယ်ကိုကြည့်ထားလဲ။ မျက်နှာ
ပြူးပြီလိုက်ကြည့်နေပြန်၏။

ဒီကောင့် ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်မှ အားမနား၊ သူကပဲ သ
ကြောက်ရသေးတယ်။

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ တွေးမိရင်...

“ဘာမှမရှိဘူး ပပ၊ ခဏ ဖယ်ဦး၊ ငါပြောဦးမယ်”

သမ္မာမုနိစာပေ

“အို... မပြောနဲ့၊ ရှိတယ်... သေသေချာချာကို
ကြည့်နေတာ၊ အဲဒီမိန်းမက ပပကို တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ စောင့်နေတယ်”

ပပ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ကာ ချွေးတွေရွှံ့နှစ်နေ၏။

ဆရာဝန်က ဘာဆေးတွေ ထိုးပေးခဲ့သလဲ။

ထိတ်လန့်နေမှန်းသိလျက်နဲ့ စိတ်ငြိမ်ဆေးတွေ ဘာတွေ
ထိုးမပေးခဲ့ဘူးလား။ သူ့မှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ကာ

“သားဦး”

“ဗျာ”

“အောက်ထပ်ဆင်း၊ ဖုန်းဆက်ချေကွာ”

“ဘယ်ကိုလဲ ကိုကြီး”

“ဆရာဝန်ခေါ်”

“ခုနကပဲ ပြန်သွားတာ ကိုကြီးရာ၊ ပြီးတော့ ဂျူတီဝင်
ရတော့မှာလို့ ပြောသွားတဲ့ဥစ္စာ”

“မင်းမရှည်ပါနဲ့၊ ငါ့ခိုင်းတာလုပ်”

“မဖွင့်နဲ့၊ မဖွင့်နဲ့၊ တံခါးမဖွင့်နဲ့နော်၊ တံခါးရေမှာ ဟိုမိန်းမ
ရှိတယ်၊ ဟို ကြီးဆွေချသေသွားတဲ့ မိန်းမ၊ ဝပ တကယ်မြင်
လိုက်တာ”

“ဟာ...”

တံခါးနားရောက်နေကာမှ သားဦး ပြန်လှည့်လာ၏။

သမ္မာမုနိစာပေ

၁၃၈

သုဉ်းမ

နေ့ရက်ဆက်ပဲ ချစ်ပါသည်

ပပ ထိုညက ကိုယ်တွေ ခြစ်ခြစ်တောက်မှုကာ သူ့
ရင်ခွင်ထဲမှ ဆွဲထုတ်မရခဲ့ပေ။ သူ့မှာ အတင်းခွာထတော့ ပပက
ပုဆိုးဆွဲ၊ အင်္ကျီဆွဲ။

ဆွဲရင်းတားရင်း ကိုယ်ပူတက်လာတော့ စိတ်ပူလာကာ
အိပ်ယာပေါ်မှာ နှစ်ယောက်တွဲကြီး အဖြစ်ဆိုးနေရလေသည်။

ဆရာဝန်ပေးခဲ့သည့် ဆေးတွေတိုက်ပေမယ့် ကိုယ်ပူတ
ခဏလေးသာကျပြီး ချက်ချင်းပြန်တက်လာ၏။

တစ်ညလုံး ရေခဲပတ်တင်ပေးနေရင်း မိုးသောက်လှမှ သူ
မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတော့ ပပရဲ့နံ့ဘေးမှာပဲ ဖြစ်လေသည်။

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

အခန်း (၁၄)

“အို...”

ပပနီးတော့ လန့်သွားသည်။

သူမဟာ ဆက်ရဲ့ဘယ်ဘက်ဝန်းပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးလျက်။

ဆက်ရဲ့ ညာဘက်လက်က သူမကို ပွေ့ဖက်ထားကာ သူမ
နဖူးပေါ်မှာ သူ့ရဲ့ပါးကပ်လို့။

ဘုရား... ဘုရား...

အိပ်ရာပေါ်မှာ သူ ...

ထိတ်လန့်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဟိုစမ်းဒီစမ်းလုပ်တော့
လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသဖြင့် ဆက်ပါ နီးသွားသည်။

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

“ဟင်... ဆောရီး”

သူ ကမန်းကတန်းလက်ကိုရုတ်ကာ လူချင်းခွာလိုက်၏။

“ဆက်... ရှင်... ရှင်... ဒီမှာ တစ်ညလုံး...”

ပပ ဆက်၍ပြောမထွက်ဘဲ လက်ညှိုးထိုးထားသဖြင့် ဆက် မျက်နှာတင်းသွားသည်။

“သူ အိပ်ရာပေါ်က ဆင်းရပ်လိုက်ရင်း...”

“ငါထွက်သွားမလို့ ဘယ်လိုမှ ကြိုးစားမရလို့...”

အစအဆုံးမရှိသော ဝါကျတစ်ကြောင်း ခုန်ထွက်လာလျက် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်မိ၏။

ပပ သိပါသည်။

ညက သူမ မဆင်မခြင်ကြောက်ရွံ့ခဲ့မှန်း။

ဒါပေမဲ့ သူနဲ့အတူ အခန်းထဲမှာရှိခဲ့တာကို လုံးဝ သတိမရ

ပေ။

“ရှင်... ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားတော့ ဘာလို့မထွက်တာ

လဲ”

“ထွက်လို့ကို မရလို့ပေါ့... မင်း ငါ့ကို ဆုတ်ဆွဲထားတာ

ဘယ်လိုလုပ်ထွက်မလဲ... ငါ့ဘာ အဖျားကြီးပြီး ကယောင် ချောက်ချားနဲ့ ငါ ပစ်ထားခဲ့တဲ့ ခုလောက်ဆို မင်းသေနေပြီ”

“ဟင်...”

သူမ အဖျားကြီးခဲ့သတဲ့။

ကိုယ့်ပါးကိုယ် ယောင်ယမ်းစမ်းမိကာ သူ့ကို အားနာသွား

မိ၏။

သို့သော် စူကယောက်ျား...

တစ်မီးယောက်ျားနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အိပ်ရာပေါ်မှာ

တစ်ညလုံးအတူရှိနေခဲ့တဲ့အဖြစ်မှာ သူ ရိုးသားခဲ့ပါရဲ့လား။

အတွေးနဲ့အတူ မျက်လုံးက ဒိုင်းခနဲရောက်သွား၏။

“ဟင်... ငါ့ကိုပဲ ဒီမျက်လုံးနဲ့မကြည့်နဲ့နော်... ငါ အခွင့်အရေးယူတတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ အေး... တစ်ခုတော့ ခိုတယ်”

“ဟင်... တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ပပ ကပျာကယာ သူ့ရှေ့ရောက်သွားကာ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်းမေး၏။

ဆက်က တည်သလို ရယ်သလို မျက်နှာထားနှင့် သူမကို စိုက်ကြည့်၍

“မင်းကိုတော့ ငါနမ်းခဲ့မိတယ်”

“အို...”

ပပ ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလှည့်ပစ်လိုက်တော့ ဆံပင်တွေ

ဖွာခန့် ဝဲတက်သွားသည်။

“ဆောရီးပဲ ပပ၊ မင်းက သိပ်လှတာကိုး... ပြီးတော့ ခပ်စွာစွာ ခပ်ထက်ထက် ပုံစံမျိုးတွေလည်း မရှိခဲ့ဘူး... မင်း ငါ့ရှင်ခွင်ထဲမှာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးလေးလို့ပဲ”

“ဟင့်အင်း... မပြောနဲ့”

ပပ နေရာမှ ထွက်ပြေးသည်။

ဆက်က မမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး...

“ပပ”

“အို... လွတ်စမ်းပါ”

ပပ အတင်းရုန်းနေ၏။

“မင်းနဲ့ငါ ဆွေးနွေးချင်တယ်”

“ဘာလဲ”

“ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် ရည်းစားလုပ်မလား၊ လင်မယား ဖြစ်မလား”

“ရှင်နော်...”

“မင်းကို ငါချစ်တယ်၊ သိပ်သိပ်သည်းသည်းကို ချစ်သွားတာ”

ပပ ဘယ်လိုရှောင်ထွက်ရမုန်းမသိဘဲ မျက်လုံးဝှေ့ကစားစဉ် အိပ်ရာဘေးမှာ ချထားသည့် နားကျပ်လေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ပြီး

“ဟင်း... ပပ နားတွေကြားနေရတယ် ကြည့်စမ်း”

သူမ ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်ကာ လက်ကိုရုန်းပေမဲ့ ဆက်က တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားထဲနှင့်...

“ညက တစ်ညလုံး မင်းကိုယ်မင်း ပပလို့ပဲပြောနေတာ... ကိုယ့်နှလုံးသား အရည်ပျော်သွားတာ အဲဒါကြောင့်”

ပပပြောတာကို သူ ဂရုမစိုက်စွာ ပြောချင်ရာကိုသာ ပြောလေ သည်။

“ကိုယ်တို့ ရည်းစား အရင်လုပ်မယ်လော၊ မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းဘူး... ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ... ဒီမှာ နားပြန် ကောင်းသွားလို့ ဝမ်းသာပေးမယ့်သူ မရှိဘူး”

“ဘာဝမ်းသာစရာရှိလဲ... မင်းကို နားလေးလေးနဲ့ ကိုယ် သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့တာ”

“ဘာသံယောဇဉ်လဲ... လူကို မဖြစ်သာလို့ လက်ခံခဲ့တာ ကိုများ”

“မဖြစ်သာဘူးဆိုတာ ဘာလဲ... မင်းကို ကိုယ့်ဆီမှာ ခေါ်ထားရမယ်လို့ ဘယ်သူ အမိန့်ပေးလို့ရသလဲ၊ ကိုယ့်သဘောမပါဘဲ မင်း ဘယ်လိုနေမလဲ ပြော”

“ကျွန်မက...”

“ပပလို့ပဲပြောပါ”

“ပပကို ဘယ်အရပ် ဘယ်စစ်မြစ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘဲ”

“လက်ထပ်ထားတာနော်... တကယ်ဆို မင်းကို ကိုယ်

ပိုင်ပြီးသား... သနားလို့ အလိုလိုက်ထားတာ”

“ပြောပုံကိုက... သွား”

“ဟိတ်...”

“ဆက်နော်... ရှင်က”

အခန်း (၁၅)

“တကောက်ကောက် လိုက်မနေပါနဲ့ ပပရယ်.. နေ့လယ် နင်းတော့ နေခဲ့ပါ”

“ဟင့်အင်း... မနေဘူး... တိုက်ကြီးက နေ့နေညည တင်နေတာပဲ... ဟိုရှေ့ခန်းမှာလည်း လူငှားရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘို့ထွက်သွားရင် ပပ တစ်ယောက်ထဲ၊ ဒါဆို ဟိုမိန်းမ ရောက် ချီးမှာ”

“ဒါဆို ဒီတိုက်ခန်းကြီးကိုယ်ဝယ်ထားတာ ဘာလုပ် ထဲ”

“ရှင်နေလေ... ဒီလိုပဲ ပပကိုထားခဲ့ဖို့ ကြိုးစားနေ
ဆိုရင် ပပ အဆောင်မှာ သွားနေမှာပဲ”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ်... ဒီမှာမပ မနေရဲဘူး... အခု နားလည်
ကြားပြီ၊ ပပ အလုပ်လုပ်တော့မယ်... စက္ကထရီသင်တန်းထဲ
တက်ဖူးတယ်၊ ကွန်ပျူတာလည်း နိုင်တယ်... ကုမ္ပဏီတစ်ခု
အလုပ်လျှောက်မယ်”

“ပပ”

“ဘာလဲ...”

“မင်းကို နားပြန်လေးသွားအောင် ငါမရှိက်ရဲဘူး ထင်
လား”

“ရိုက်ရဲချင် ရိုက်လေ... ရှင်ထောင်ကျမှာပေါ့”

ဆက်- မျက်နှာက မကျေမနပ်နှင့် သုန်သုန်မှုန်မှုန်
ဖြစ်နေ၏။

သူ့မှာ အလုပ်သွားခါနီးတိုင်း စိတ်ညစ်ရသည့်အ

သားဦး...”

“ဗျာ... အိမ်စောင့်ချဦးမလိုလား”

သားဦးက ရှုံ့မဲ့ထွက်လာ၏။

သူ သားဦးကို ရုပ်ကြမ်း ဘဝကြမ်း ဖြစ်လာပေး

စိတ်ပါမကြမ်းရအောင် အလုပ်ကိုတောင်မှ နေရာရွေး၊ ဆရာရွေး၍
စိတ်ကြိုက် ဝပ်ရှော့တစ်ခုမှာ အပ်ထားပေးခဲ့သည်။

ထိုအလုပ်ကို သူလည်း စိတ်ဝင်စားလေသည်။

အတော်လည်း တတ်ကျွမ်းနေပြီမို့ သူ့ခမျာ ပျော်ရွှင်နေ
သည်။

ခုဆို ပပကို စောင့်ကျန်ခဲ့ရ၍ အလုပ်ထဲမသွားနိုင်ရှာတာ
ဆေး ရက်ပြည့်ခဲ့ပြီ။

“ဒီနေ့ဆို ငါးရက်ရှိပြီ... အစ်မပပကလည်း...”

“နင်ကလည်း မနေချင်ဘူးမဟုတ်လား”

“ပျင်းတယ်... ပြီးတော့ အစ်မပပက စာဖတ်နေတာ
ဘာသံမှလည်း မထွက်ရဘူး... တော်ကြာ ဒုန်းခနဲ ပုန်းခနဲ

ဘာသံတွေမှန်း မသိဘူး”

“ဟိတ်ကောင်... မင်းယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

“ကိုကြီးဆက်ကလည်း ကျွန်တော်က ကလေးသာသာပဲ
နို့သေးတာ... ဟဲ့... ဟဲ့...”

“ဒီနေ့နေခဲ့လိုက်... မနက်ဖြန်ကျ ငါအစီအစဉ်တစ်ခု ဆွဲဦး
မယ်”

“ကိုကြီးဆက်...”

“ဘာလဲ...”

“အားလုံးအဆင်ပြေသွားအောင် အစ်မပပ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာကို လုပ်ပါစေဗျာ၊ တစ်နေ့ကုန် အလုပ်သွားကြ၊ ပြန်လာကြတာအတူတူ၊ အဆင်ကိုပြေလို့”

“မလုပ်ရပါဘူး၊ အဲဒါ မင်းငါ့ကို ခြာခွင့်မရှိဘူးနော်၊ ပါးစပ်ပိတ်ထား”

ဆက် ထွက်သွားတော့ တံခါးပါ ဆွဲပိတ်သွား၏။

သားဦးက ရှုံ့မဲ့ခေါင်းကုတ် ကျန်ခဲ့လေသည်။

“နင်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါလည်း စိတ်ညစ်တာမ၊ ဘယ်မှလည်း မသွားနဲ့၊ ဘာမှမလုပ်နဲ့နဲ့၊ လွတ်လပ်ချင်လို့ အိမ်က ထွက်ပြေးလာပါတယ်ဆိုမှ ဒီမှာလာပြီး အချုပ်ကျနေတယ်”

“အစ်မ ပပ”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြင်ထွက်လည်မလား”

“ဟယ်... ငါ မလည်ဘူး၊ ရန်ကုန်ကို ဘယ်မှလည်း မသွားဖူးဘူး”

သားဦးက သူ့ရင်ဘတ်ကို တဘက်ဘက် ပုတ်ပြ၍-

“အားကိုးစမ်းပါ၊ လူလည်ကြီး၊ လူလည်ကြီး ဟီး...”

“အမလေး... သွားကြီးမဖြိုးစမ်းပါနဲ့၊ ရယ်သံက အချိုးရ”

သရဲထက် နင့်ကို လောလောဆယ် ငါကြောက်လာပြီ”

“မကြောက်ပါနဲ့၊ သွားပါ အစ်မပပ အလှသွားပြင်၊ ငြိမ်းခနဲ ငြိမ်းဆက်မြင်ရင် မမှတ်မိအောင်ပြင်နော်”

“ဖြစ်ပါ့မလား သားဦးရယ်... နင်က ဒီဆိုး ဟိုရောက်နဲ့၊ မျက်စိလည်သွားရင် ပြန်တတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အမလေး... ရန်ကုန်မှာ မျက်စိလည်တယ်ဆိုတာ ခုနက ဖိုက်ဆံပါဖို့သာ အဓိက၊ လိပ်စာပြောပြီး ကားငှားပြန်တာပဲ”

“ငါ ကြားဖူးပါတယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းဆို ငှားကားသမားတချို့ကလည်း စိတ်မချရဘူးတဲ့”

“ဟား... အဲဒါ ဟိုခေတ်ရာစုများစွာကပါ အစ်မရွာ၊ ဒီမှာ အခု ကူညီပါရစေခေတ်၊ ကိုယ့်သဘောမပါဘဲ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး၊ သွားပြင်မှာ ပြင်စမ်းပါ၊ ကျွန်တော်လည်း ရေချိုးပြီး ကိုကြီးဆက် ဝယ်ပေးထားတဲ့ ဖက်ရှင်လေးနဲ့ ရှိုင်းလိုက်ဦးမယ်”

ပပ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ချုပ်ချယ်စမ်း...

လျှောက်လည်ပစ်လိုက်ဦးမယ်။

သွင်း

အခန်း (၁၆)

ရုပ်ရှင်ပိုစတာတွေကြည့်ပြီး ဒီဘက်လှည့်လိုက်တော့ သားဦး မရှိတော့ပေ။

“ဟင်... သားဦး”

သားဦးကို တစ်ချက်လှမ်းခေါ်မက လှည့်ပတ်ရှာလိုက်မိတော့ ရုံအဝင်ဝ အတက်အဆင်းနားမှာ ရုပ်နေကြသည့် ဘောင်းဘီ နှစ်ယောက်က ပပကို စူးစိုက်ကြည့်လာကြသည်။

တကယ်ဆို ပိုစတာထဲက မင်းသမီးပင် ထိုင်ငိုရင်းက အောင် ပြင်ဆင်ထားသည့် ပပကို ပတ်ဝန်းကျင်လူအားလုံးက သတိထားမိကာ လိုက်ကြည့်နေကြတာ ဖြစ်သည်။

သမ္မာပုဒ်စာပေ

နေ့ကဆက်ပဲ ချစ်ပါသည်

၁၅၁

ပန်းအထက်ဆံပင်တွေကို ဒီအတိုင်းဖြန့်ထားကာ ပြာလဲ့လဲ့ ခေါ်မောင်နေသော နေကာမျက်မှန်ကို တပ်ထား၏။

မိန်းကလေးအတော်များများ မဝတ်ရဲကြရသည့် ကြည်ပြာနှင့် ဝမ်းဆက်နှင့် အဖြူနဲ့အပြာပျောက်တွေပါသည့် ကြိုးသိုင်း နှစ်အိတ်ရည်ကို လွှတ်ထားသည်။

လည်ပင်းနဲ့လက်တွေမှာ ကော်ပတ်စီးစေ့လေးတွေပါသည့် ခြုံကြိုးတွေ လက်ကောက်တွေအပြည့်။

မျက်နှာမှာ စိတ်ကပ်ပါးပါးလူးထားပေမယ့် နှုတ်ခမ်းက ဆဲရောင် နှုတ်ခမ်းဆိုးထားကာ စိုအိကာ တလက်လက်တောက်နေသည်။

ဒါတွေအားလုံးဟာ ဆက် ဖြန်းခနဲဆို မမှတ်မိနိုင်အောင် နှစ်သက်...

ပြီးတော့...

သားဦးပါနေတာကြောင့် ဂရုမစိုက်စွာဖြင့် ပြင်ဆင်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ခုတော့...

ပပ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိရသွားကာ သားဦးကို အထိတ်အလန့် မရှာဝံ့တော့ဘဲ ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရသည်။

လူတွေအားလုံးရဲ့မျက်လုံးက ကိုယ့်ဆီမှာမို့ လူက

သမ္မာပုဒ်စာပေ

ဘယ်လိုပဲ ဟန်လုပ်လုပ် မျက်လုံးတိုက်တော့ ဂဏ္ဍာငြိမ်မှာ မပေးပေ။

တော်ပါသေးရဲ့...

မျက်မှန်တပ်ထားလို့...။

ပပ စလင်းဘက်ကြီးကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ချိတ်၍ ရုပ်ရည်ရှေ့က ရေခဲရေဆိုင်မှာ ရေမသောက်ချင်ဘဲ ဝင်သောက်လိုက်သည်။

ပတ်စန်းကျင်ကို မသိမသာ မျက်လုံးဝှေ့၍ သားဦးကိုပေမယ့် မျက်လုံးပေါင်းများစွာနှင့် ခလုတ်တိုက်မိကာ ကြောက်လန့်စိတ်က ပိုကဲလာတော့သည်။

သားဦး ဘယ်ရောက်သွားပါသနည်း။

ရုံထဲက ထွက်လာသမျှ သွားသမျှ လူတွေလည်း ရှင်းနေပြီ။

နောက်ရှိုးဝင် ပြတော့မည် ဖြစ်သည်။

ပပ လက်ဖျားတွေ မသိမသာ အေးလာ၏။

ဘယ်နှယ့် ရေခဲရေကြီးက ရင်ထဲဝင်သွားလိုက်တာ မိမိ

ကြီး မျိုချလိုက်ရတဲ့အတိုင်းပါလား။

ပပ သမ္မတရုံကြီးထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။

ပန်းခြံတွေထဲ လျှောက်လည်ဖို့၊ ဘုရားတွေပူးဖို့ သေချာ

ပြောထားသာနဲ့ စိုးရိမ်စိတ်တွေ၊ ဒေါသတွေနှင့် ပပ လမ်းလျှောက်ပုံက ဆတ်တောက် ဆတ်တောက် ဖြစ်နေသည်။

“ဟင်... နောက်မှာ လူနှစ်ယောက်ပါလာပါလား”

ကြောက်သည့်စိတ်နှင့်အတူ ဒေါသပါ ဖြစ်လာသည်။

သို့သော် ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေ ဦးတည်ချက်မဲ့နေလျှင် နောက်က ဟာတွေ ပိုသိကုန်မှာမို့ ဆူးလေးမီးပွိုင့်မှာ လမ်းကူး၍ စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ပြာမှောင်သော မှန်ချပ်တွေတပ်ထားပေမယ့် ဆိုင်လေးက ငယ်သလောက် စားပွဲတိုင်းမှာ လှပြည့်နေသည်။

“လာပါ အစ်မ... ကြွပါ ခင်ဗျာ၊ ဒီဘက်မှာ စားပွဲလွတ်ပါတယ်”

အဝင်ဝနဲ့ ခပ်နီးနီးမှာ အိတ်တစ်လုံးတင်ထားသည့် စားပွဲကို ပေးသည်။

အတော်ပဲ... အိတ်ကြီးနဲ့ဆိုတော့ ဒီပြင်လူ ဝင်ထိုင်လို့မရတော့ဘူး။

ဟိုလူနှစ်ယောက် ဆိုင်ပြင်မှာပဲ ယောင်လည်လည် ကျန်နေခဲ့၏။

ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်စရာ ပိုက်ဆံတောင်မရှိဘူး ထင်ပါရဲ့။

ပပ ပြုံးရင်း ဆလင်းဘက်အိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ

စိုက်လည်း ဆာပြီမို့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲ မှာလိုက်၏။ သိပ်မကြာဘဲ ခေါက်ဆွဲရောက်လာသည်။

ဆာနေတော့ အရသာကလည်း ရှိနေသည်။

လောလောဆယ်တော့ သားဦးကိုရော၊ မဂ်လူနှစ်ယောက်ကို ပါ မေ့သွားခဲ့၏။

သို့သော် ခေါက်ဆွဲစားနေသည့်လက်ကို တစ်ဖက်စားပွဲမှ ထလာသူတွေထဲက တစ်ယောက်က ဝင်တိုးလိုက်သဖြင့် ကိုင်ထားသည့် တူနှစ်ချောင်း ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

“ဟာ... ခေါက်ဆွဲရော အစစ်မ”

“အိုကွယ်... အာနာလိုက်တာ ညီမလေးရယ်၊ ဒီကောင်မလေး လုပ်လိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ”

အတင်းကြီး တောင်းပန်ကြ၊ တူကိုကောက်၍ သူတို့ဟာ သူတို့ အရှိန်ပုံးထဲထည့်နှင့် ပျာပျာသလဲဖြစ်နေတော့ ပပ စိတ်ဆိုးလို့မရတော့ဘဲ

“ရပါတယ်”

နဲ့ပဲ ကျေနပ်လိုက်ရတယ်။

ဆိုင်ရှင်ကလည်း ကိုယ်တိုင်လာတောင်းပန်သွားသေးသည်။

ပပ တူသစ်ယူ၍ ခေါက်ဆွဲစားရင်း မျက်လုံးက ဘေးကို ရောက်သွားလေသည်။

“ဟယ်...”

ပပ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

သွားပြီ။ စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားသည့် ဆလင်းဘတ်အိတ် ပါသွားပြီ။

ပပ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်လျှင် ဆလင်းက ဝိုင်းကြည့်ကြလေသည်။

ထိုစဉ် အပြင်မှာ မယောင်မလည်ရပ်နေကြသည့် လူနှစ်ယောက်ကလည်း ပပ ထရပ်လိုက်တာကို မြင်တော့ ခြေထောက်ဆွကို အသင့်ပြင်ထားပြီးသား ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

ပပ ငိုချင်သွား၏။

ကိုယ်မှာ ငွေရှိနေတုန်းက ဂရုမစိုက်ခဲ့သော်လည်း...

“ညီမလေး... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မပိုက်ဆံအိတ် မရှိတော့ဘူး”

“ဟောဗျာ...”

ဆိုင်ရှင်လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ထွက်မေးကြ၏။

“စောစောက မိန်းမတွေအုပ်စုပဲ ဖြစ်မယ်၊ ရုတ်ရုတ် ခုတ်ရုတ်နဲ့ လုပ်သွားကြတာ၊ ကတည်းကွယ်... မိန်းမတွေဖြစ်ပြီး အရက်မရှိ”

ယောက်ျားဖြစ်သူက ဆိုင်ပြင်ထွက်၍ ဟိုဒီလိုက်လျှောက်

ကြည့်သည်။

ဤမျှကြာသွားပြီမို့ မတူးတော့ပြီမှန်း အားလုံးသိကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့မှာ လူရှုပ်ရှုပ်၊ ကားများများနှင့် ကိုယ်ရောင် ပျောက်ဖို့ဆိုတာ ဒီအချိန်လောက်ဆို အများကြီး လုံလောက်လေသည်။

စားပွဲအသီးသီးတလူတွေ ပပကိုကြည့်ကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်တုန်ကြ၏။

“ကျွန်မစားထားတာ ဘယ်လောက်ကျယ်ဟင်”

မေးသာ မေးလိုက်ရသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်မှာ ရွှေတူတာဆိုရုံ စိုးစိမ့် မပါပါချေ။

လက်မှာပတ်ထားသည့် နာရီလေးကတော့ အဖိုးတန်လို့ မည်။

နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက် လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည့် နာရီ လေးဟု ဆက် ပြောခဲ့၏။

သူမ နာရီကိုချွတ်၍

“ကျွန်မစားတာကိုလေ...”

“အို... နေပါစေတော့ ညီမလေးရယ်၊ ငါ့ညီမ ပိုက်ဆံ အိတ်ပါသွားတာ မမတို့ ယုံပါတယ်၊ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့သွား၊ နောက်ကြည့်တော့လည်း ပေး၊ မကြုံလည်း ပူမနေနဲ့၊ ဘာမှဖြစ်လောက်

ဘာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

ပပ ရက်လွန်း၍ ဒူးများပင် ချောင်ကာ ဆိုင်ပြင်ကို ဘယ်လို ဘယ်လို ရောက်လာမှန်းမင် မသိတော့ပါ။

အပြင်ရောက်တော့ အဖြစ်ကို သဘောပေါက်နေကြပြီဖြစ် သော ဟိုနှစ်ယောက်က ရိတ်တီမျက်နှာများနှင့် ကပ်ပါလာကြပြီး...

“ညီမ... ဟိတ်...”

“ဖြေးဖြေးလျှောက်ပါ ကလေးရယ်၊ အစ်ကိုတို့က မင်း ဆေးကို ကူညီမယ့်သူတွေပါ”

မကပ်စာကပ် လျှောက်လိုက်ရင်း ပြောလာကြတာတွေကို အါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ခြေဦးလှည့်ခဲ့မိတာက ဘယ်ရယ် ညာရယ် မဟုတ် သဲ လမ်းသုံးဆယ်ဘက် ပြန်ရောက်လာ၏။

“ညီမ... အစ်ကိုတို့နဲ့ ဆွေးနွေးရအောင်ကွာ”

ကြည့်စမ်း...

ဇော်ကားတဲ့ပါးစပ်တွေကို ပါးလှည့်ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်တာ ခိုယ့်သောကကိုတောင် မေ့သွားသည်။

မဖြစ်သေးပါးဘူး။

ငါ့ ကားငှားပြန်မှ။

အိမ်ကျမှ...

အို... ငိုက်ခန်းသောက အိတ်ထဲပါသွားပြီ။

ဆက်နဲ့ ထိပ်တိုက်ဖြစ်ရတော့မည့် ကစွကို တွေးမိကာ
သေချင်စိတ်မဲ့ ပေါက်သွားတော့သည်။

သူမ ကားမှတ်တိုင်မှာ ခြေစုံရပ်လိုက်သည်နှင့် နှစ်ယောက်
ဘယ်တစ်ဖက် ညာတစ်ဖက်မှာ ကပ်လျက်ရပ်ပြီးသား။

“ကားခပါလို့လား ကလေးရယ်... အဆင်ပြေသွား
အောင် တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

“တောက်...”

ပပ တက်ခေါက်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရုပ်တွေက တစ်စက်မညှိုးဘဲ ပြတိတိ...

ဒီလိုလူတွေနဲ့ လွတ်ဖို့က ကားငှားပြန်ဖို့တစ်လမ်းပဲ
ရှိသည်။

လိုင်းကားတိုးစီးလည်း လိုက်ကြမှာပဲ။

နောက်မှ ကာဖြစ်ဖြစ်... ပပ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ကားငှား
ဖို့ လမ်းဘေးထွက်ရပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် နှစ်ယောက်က ရဲရဲတင်းတင်း ကပ်လိုက်လာကာ

“ဟိတ်... ကားငှားမှာလား၊ မပါဘဲနဲ့ကွာ... အတူတူငှား
မယ်နော်”

“ကိုယ့်တို့ပေးမှာပါကွ”

“ရှင်တို့ ဘယ်လိုလူတွေလဲ၊ ကျွန်မ အော်လိုက်မှာနော်”

“ဗလင်းကြီးပါလားကွာ၊ ကူညီဖို့ဟာပဲ၊ ကြောင်တောင်
တောင် သွားမလုပ်ငါနဲ့”

ပပ ဒေါသလည်းဖြစ်...

မျက်ရည်ပါဝဲလာ၏။

ဒီလူတွေ ကားငှားတာတောင် ခွတ်ကပ်လိုက်တော့မယ့်ပဲ။

မခံနိုင်လျှင် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းဖို့ တစ်လမ်းပဲ
ရှိသည်။

သူမ ဤသို့ အကျယ်တဝ့် လုပ်ရတော့မည်လား။

“ပပ”

“ဟင်... ဆက်”

နက်မှောင်မြောက်လက်သော ကားလေးတစ်စီး သူမရှေ့မှာ
ထိုးရပ်သွားသည်။

ကားပေါ်မှာ နိုင်ငံခြားသားသုံးယောက်နဲ့ ဆက်ရယ်...

ဆက်မျက်နှာက နီရဲခက်ထန်နေသည်။ သူ့ကားက တံခါး

ကို ဖွင့်ပေးကာ...

“လာ... တက်...”

အလုပ်ချိန်မှာ ဒါဟာ မလုပ်သင့်ပေမယ့် ပပ ဘာဖြစ်နေ
သည် ဆိုတာကို သူသိနေသည်မို့ မပါမဖြစ် ပါရတာဖြစ်သည်။

ပပ ဘာကိုမှ သတိမရတော့ဘဲ ကားပေါ် ပြေးတက်သည်။

"This my wife"

"Oh, yes, very beautiful"

"Thank you Mr. John"

ဆက်က နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ပပ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောနိုင်တာမို့
ကားပေါ်မှာ ဧည့်သည်သုံးယောက်နဲ့ စကားစမြည် ပြောနိုင်လာ
ခဲ့သည်။

သို့သော်...

အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ...

အခန်း (၁၇)

တိုက်ခန်းရဲ့ပထမ မြေညီထပ်ရေမှာ စိတ်ပျက်စီးရိမ်စွာ
ဆိုင်နေရာမှ သားဦး ဖျတ်ခနဲ ခုန်ထလိုက်မိသည်။

သူ့မြင်ကွင်းရှေ့တည့်တည့်မှာ ဝင်လာသူတွေက ဆက်နဲ့
ဆ...

"အစ်မပပ... အစ်မပပ... ဘယ်ထွက်..."

သားဦး ပမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သံက ဆက်ရဲ့
နှုတ်နှာရဲ့ရဲကြီးကြောင့် တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ပပလည်း မျက်နှာလေးငယ်လျက် သူ့ကို လှမ်းကြည့်
သည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘယ်လိုသတ္တိတွေမွေးပြီး ပမာ
ခေါ်ထုတ်သွားတာလဲ”

“ကျွန်... ကျွန်တော်...”

“တောက်...”

ဆက်က သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို တစ်ချက်ဆွဲဆောင့်ကာ
လက်သီးရွယ်ပြီးမှ ပြန်လွှတ်၍ အပေါ်ထပ်တောက်လျှောက်
တက်သွားလေသည်။

တံခါးရှေ့ရောက်တော့မှ တကယ့်ပြဿနာက စတင်
၏။

“ဘယ်မှာလဲ သော့...”

“အိတ်ပါသွားပါတယ်ဆိုမှ သော့ပါသွားပြီပေါ့”

“ကျွတ်...”

ဆက် ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ကာ ဆံပင်တစ်ချက်ဖွ၍

“သားဦး”

“ဗျာ... ကိုကြီး”

“သော့ပြင်တဲ့ကုလား သွားခေါ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သားဦး ထွက်ပေါက်ရသလို ပြေးဆင်းသွားလေသည်။

ဆက်က မပကို ရင်ဆိုင်ငုံကြည့်ကာ...

“ပပ”

ပပ ခေါင်လေးငုံနေရာမှ မော့ကြည့်သည်။

ဆက်က ပပပခုံးလေးနှစ်ဖက်အား ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ပြင်ဆင်ပြီး အပြင်ထွက်သွား
ရတာလဲဟင်၊ မင်းကို ငါ လှလှပပလေးကြည့်ချင်လို့ ပြင်စေချင်
ဝတ်စေချင်လို့ ဒါတွေ အပြည့်အစုံဝယ်ပေးခဲ့တာ၊ မင်း ဘယ်တုန်းက
ထုတ်ဝတ်သလဲ၊ ပြင်ခဲ့သလဲ”

“အခုဝတ်တာက ရှင် ရုတ်တရက် မမှတ်မိအောင်လို့”

“မင်းကို ငါက မျက်စိအောက်က ကွယ် နားတာနဲ့
မေ့ထားလိုက်နိုင်တယ်မှတ်လို့လား”

သူ ပပမျက်မှန်ကို ဆွဲချွတ် သူ့ရှာကင်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်
သည်။

“ငါ့ရင်ထဲမှာ မင်းဝံ့ရိပ်ကို စွဲနေခဲ့ပြီးမှ မင်း ဘယ်လိုပဲ
နှပ်လျက်မျက် မရဘူး၊ ထားခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးလို့လည်း မရဘူး၊
မင်း... မင်း... ငါ့ကို မချစ်ဘူးလား”

ပပက မျက်နှာကို အတင်းငုံ့ချပစ်၏။

“ပပ ပြောလေကွာ”

“မချစ်ဘူး”

“ဘယ်လို...”

“မချစ်ဘူး”

“ပပ မင်း စဉ်းစားပါရစေဆိုတဲ့အဖြေက ဒါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ဟာ ထစ်ခနဲဆို ဆူမယ်၊ မာန်မယ် လွှက်ပါမယ်နဲ့၊ ရှင့်ကို ပပ ကြောက်တယ်”

“အဲဒါ မင်းကိုချစ်လို့ကွ၊ မင်းကို စိတ်ပူတာ၊ မျက်နှာအောက်က လွဲပြီး ဘယ်ကိုမှ စိတ်မချတာ၊ အဲဒါ ခုမှမဟုတ်ဘူး ငါ့အရိပ်အောက်ကို စရောက်ကတည်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ စိုးရိမ်မှု၊ ငါ့အလုပ်ထွက်ခါနီးတိုင်း သားဦးကိုမှာခဲ့တာ မင်းကို ဘယ်မသွားခိုင်းဖို့ပဲ၊ ငါ ဈေးရောင်းတာရော သိချင်သေးလား၊ တကယ်ဆင်းရဲတဲ့ဘဝကို ငါ ဝင်မွေခဲ့တာ မန့်စပ်သေးဘူး၊ အဲဒါကို ရုပ်ပုံလိုက်တာ မင်းကြောင့်၊ ငါသွားလေရာ မင်းပါ တကောက်ကောက်လိုက်နေမှာ သိလို့၊ မကြိုက်လို့၊ အဲဒါတွေအားလုံး ငါ့ရင်ထဲမှာ အပြည့်အသိပ်ရှိခဲ့တာ မင်းမသိဘူး မဟုတ်လား ပပ၊ ချစ်တာမချစ်တာကို ပြုံးရယ်နေတဲ့မျက်နှာနဲ့ သက်သေပြရင် ခိုင်လုံသလား”

ပပ မျက်နှာလွှဲထားလျက်နှင့်...

“ဒါပေမယ့် ရှင် အရမ်းဆူတော့ ပပ ကြောက်တယ်”

“ဆူအောင်လုပ်ရင်တော့ ဆူမှာပဲ၊ ပြော... ခုတစ်ခါတည်း ဖြေခိုင်းတယ်၊ ချစ်လား”

“စဉ်းစားဦးမယ်”

“ပပ မညစ်နဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်ပြန်ညစ်လိုက်ရင် မင်း စိတ်ညစ်သွားလိမ့်မယ်”

“အို... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အသက်ရှူကြပ်လိုက်တာ၊ အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ ပပ ရှင့်ကိုကြောက်တာ ရှင်သိပ်ကြမ်းတာပဲ၊ ရုပ်ရည်ပုံစံနဲ့ မလိုက်ဘူး၊ ချစ်တယ်ပြောလိုက်ရင် မင်္ဂလာဆောင်မယ်လုပ်ဦးမှာ မဟုတ်လား”

သူ့ ချစ်ရေးဆိုခဲ့တဲ့နေ့က...

“မင်းကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်တို့ လူသိခံရတဲ့ မင်္ဂလာပွဲကြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထပ်ဆောင်မယ်၊ ပြီးမှ မင်းကို တိုယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ပေါင်းမယ်”

ဟု သူပြောခဲ့ဖူးတာကို ပပက မမေ့ပေ။

သူ့ကို ပပ ချစ်ပါသည်။

သူ့လိုပဲ စတွေ့ကတည်းက ရစ်တွယ်ခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ပဲ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် သူမဘဝက နောက်မှာ မအေးချမ်းပေ။

ခုလောက်ထိ အေးချမ်းနေခဲ့တာ ဖေဖေတို့ သူမကို မျက်ခြေပြတ်နေ၍သာ ဖြစ်မည်။

ဆွေဂုဏ် မျိုးရ ဖ်ကို အဓိကထားမြတ်နိုးကြသည့် ဖေဖေတို့က သူမအိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်ကြိုက်ဖန်တီးခွင့် ပေးကြမည်

မဟုတ်ပေ။

“မေမေတို့က မျိုးနွယ်ဂုဏ်ကို အသက်ထက် တန်ဖိုးထားကြတယ် သမီး၊ သမီးတို့လူငယ်တွေ စိတ်ကြိုက်အိမ်ထောင်ဘက်ကို ရွေးချယ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

မေမေပြောခဲ့ဖူးသည့် စကားသံတို့က နားထဲက မထွက်၊ ပြီးတော့ ဆက်လက် ခွတ်တရွတ်။

မိဘကလည်း အရှိန်အတိမ်ရှိသည်။

ရင်ဆိုင်လာရပြီဆိုရင်...

“ပပ... မင်းကို ကိုယ် လက်ထပ်ပြီးသားနော်”

“ပြောတာ နှစ်ခါရှိပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း ဆက်ခေါင်းမာနေရင် ကိုယ်ကတော့ မဏ္ဍပ်တိုင်ထက်ရလိမ့်မယ်”

“ဟော... ဟိုမှာသော့ပြင်တဲ့ကုလား ပါလာပြီ”

ရောခါးဝမှာ သားဦးတို့ ပေါ်လာ၏။

ဆက်က ငုံ့ကြည့်ကာ ပပကို လွှတ်မပေးဘဲ...

“ဖြေကွာ၊ ပူလာလာ မလာလာ မဖြေရင် သူတို့ရှေ့မှာ ဒီးပစ်မှာနော်”

“ဟို... ဟိုမှာ မော့ကြည့်နေကြပြီ၊ ရှင် တော်တော်ခွတ် ပါလားဟင်”

နေ့ရက်ဆက်ပဲ ချစ်ပါသည်

“ဟုတ်တယ်၊ ခွတ်ပဲ... ပြော”

“ကျွတ်”

ပပ မငြင်းသာတော့ပါပြီ။

“ချစ်... ချစ်တယ်၊ မြန်မြန်လွှတ်စမ်းပါ”

“ကို... ကိုကြီးဆက်၊ ကျွန်တော်တို့ တက်လာခဲ့ရမှာ”

သားဦးအသံက ကြောက်ရွံ့သံမဟုတ်ဘဲ ရယ်သံစွက်

“ခွေးကောင်... တက်လာခဲ့”

“ဦးလေးရေ”

“ဟေ...”

“တက်လာခဲ့တဲ့”

“အေး...”

“ဟား ဟား...”

ပပ သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲဆိတ်၏။

“လူဆိုး...”

သျှင်

နေ့ရက်သက်ပဲ ချစ်ပါသည်

၁၆၉

“ကျုပ် ဦးမာယနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“ကျုပ်ပါပဲ”

“ဪ...အတော်ပဲပေါ့၊ ခင်ဗျား တော်တော်ပွဲမျှက်တဲ့ လူပါလား ကိုမာယ၊ အဲဒါ ခင်ဗျား အောက်တန်းကျပြီး စည်းကမ်း မရှိတဲ့ အလုပ်ပဲ”

“ဒါ လေလံသဘောပါပဲ၊ ပစ္စည်းရှင်က ဈေးဝိုက်ရတဲ့လူကို ကျေကျေနပ်နပ်ရောင်းသွားတာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ရင်ဆိုင်ဖို့မရှိဘူး ထင်တယ်”

“ဘာဗျ”

ဦးဆက်ကောင်း ဒေါသဖြစ်လွန်းကာ ဖုန်းကို ဘယ်ဘက် ပြောင်းလိုက်၊ ညာဘက်ပြောင်းလိုက် မတည်ငြိမ်ဖြစ်နေ၏။

“နေပါဦး ဦးဆက်ကောင်း၊ ကျုပ်ဝယ်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းက ခင်ဗျားပိုင်တွင်းတွေထဲက လုံးဝမပါပါဘူး၊ ခင်ဗျားစရိတ်ပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ်ရဲ့တွင်းက မဟုတ်ပေမယ့် ဒီကောင်တွေ ကျောက် အောင်သမျှ ကျုပ်သိမ်းနေကျ၊ ထိုက်သင့်တဲ့တန်ဖိုးနဲ့ပဲ ကျုပ်က ဖြတ်ခဲ့တာ၊ အခု ခင်ဗျားက အဆမတန်...”

“အဆမတန် မဟုတ်ပါဘူး၊ တန်ကြေးအတိုင်း ပေးဝယ် လိုက်တာပါ၊ ကျုပ်လည်း စီးပွားရေးသမားပဲဗျာ၊ ကိုယ့်ဘက်ကို

အခန်း (၁၈)

“ဘာကွ၊ ပါသွားပြန်ပြီလား ငါ့ပစ္စည်းတွေ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ သေချာချိန်အထိ ပြီးမှ ဒီလူကြီး ဖြတ်ဝင်သွားတာ”

“မန္တလေးသားက မိုးကုတ်ကိုလာပြီး လူပါးဝသေးတယ် ဦးဆက်ကောင်း ဒေါသခြေလှမ်းများနှင့် တယ်လီဖုန်းနဲ့ သျှောက်သွားသည်။

“ဟလို... ကျုပ် ဆက်ကောင်းပါ”

ပြောသံက တင်းမာပြေးဆောင့်၍ ထွက်၏။

သန္တာပုဒ်စာပေ

သန္တာပုဒ်စာပေ

၁၇၀

သျှင်

နေ့ရက်ဆက်ပဲ ချစ်ပါသည်

အရှုံးခံပြီး လုပ်ပါ့မလား၊ အထူးသဖြင့် သူများစီးပွားပျက်အောင် တမင် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး ကျုပ် မယုတ်မာဘူး”

“တမင်ယုတ်မာတာမဟုတ်ရင် ခင်ဗျား ရတနာကုန်သည် လုပ်မစားနဲ့တော့”

“ဘာဗျ...”

“ပစ္စည်းတန်ကြေး နားမလည်ဘဲ ရှုံးခန်းမသိ၊ မြတ်မှန် မသိ လုပ်နေတာ အန္တရာယ်ကြီးတယ်၊ ခင်ဗျား နားလိုက်စမ်းပါ”

“စေတနာနဲ့ သတိပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်အတွက် မပူပါနဲ့၊ အဘိုးအဘွားတွေက ကျုပ်ဖြန့်တီးလို့ရအောင် စုပုံရှာပေးခဲ့တာတွေ ရှိသေးတယ်၊ မကုန်မချင်းတော့ ဖြန့်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပဲနော်... ကျုပ် အနားယူတော့မလို့...”

ဖုန်းကို တမင်အသံမြည်အောင် ချသွား၏။

“ဂွက်”

သူလည်း ဆောင့်ချကာ ဦးဆက်ကောင်း တက်ခေါက်လေ သည်။

“ဘာ... မေမေကြီး မူးနေလို့ လာပါဦးတဲ့”

“ဟင်...”

ဦးဆက်ကောင်း ဇနီးသည်ရှိတဲ့ဆီ ပြေးခဲ့ရပြန်သည်။

သမ္မာပုဉ်စာပေ

အခန်း (၁၉)

“ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ ကိုမာဃရယ်၊ ဖုန်းလာလို့ သာရမလား မှတ်တယ်၊ ရှင်တို့ပြောလိုက်ရင် သမီးလေး ကြောင်းက မပါဘူး”

“မင်းကလည်း တစ်မျိုးပဲ မျိုးရာ၊ ဒီဘက်မှာ စီးပွားရေးက အတိုက်အခံခံရတာ များရတဲ့အထဲ”

“ပြောရက်လိုက်တာ ကိုမာဃရယ်၊ ကျွန်မတို့မှာ ဆက်သွယ်ချာဆိုလို့ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာ၊ သောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

သမ္မာပုဉ်စာပေ

ထွက်သွားကတည်းက လေကြောင်း၊ ကုန်းကြောင်း
စုံအောင် ပိုက်ဆံတိုက်ရှာခဲ့ကြသည်။

ကိုယ်တွေက ပေါ်ထင်တဲ့လမ်းကြောင်းတွေမှာ ပိတ်ရှာ
တုန်း တောကြီးအုံကြားမှာ ကားမှောက်လို့၊ သင်္ဘောနစ်လို့ စီး
အသံကြားတာနဲ့ ရင်ဘတ်ဖိ၍ ပြေးကြည့်။

သမီးလေး တောလမ်း တောင်လမ်းတွေက ကျွေပတ်သွား
ရင်နဲ့များ ဒုက္ခရောက်ပြီလားဟု ပူပန်စိတ်က အတိုင်းအဆမရှိ
ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ထိ သမီးလေးရဲ့သတင်းကို အစအဆက်
မရခဲ့သေးပါ။

သေသည် ရှင်သည် မသိရဘဲ သတင်းအစအနပါ ပျောက်
နေသဖြင့် ဒေါ်မျိုးမြတ်ကြွယ် လူမသေပေမယ့် စိတ်က သေနေ
သည်။

ဦးမာယကတော့ ယောက်ျားသားမို့ သမီးကိုလည်း
ပူပင်သည်။

စီးပွားကလည်း မရှာလို့မရ။

မိန်းမကို ဂရုစိုက်ရ။

သမီးပျောက်ကို စုံစမ်းရ။ နားစွင့်ရ။

ဒီကြားထဲ စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်၍ ရန်စောင်နေတာ
လည်း မကြာခဏရှိကာ သူ့ခေါင်းတွေ ပူနေပြီဖြစ်လေသည်။

ဒါပေမယ့် ပိန်လို့လှုပ်ယ့်နေသော ဇနီးသည်ကိုလည်း
မဆူရက်၊ မပြောရက်ပြန်။

“ငါလည်း ရှာနေတာပဲ မျိုးရယ်၊ တပည့်တွေ လွတ်၊
ငါ့ကိုယ်တိုင်ရှာ၊ ရန်ကုန်ထိတောင် ဆင်းခဲ့ပြီးပြီ။”

“ရှင် ဆင်းလိုက်တာ တစ်ပတ်တည်းနဲ့များ ကိုမာယရယ်၊
ဆစ်မြို့တစ်မြို့ကို နဲ့စပ်အောင်မှ မရှာတာ၊ ကျွန်မသမီးလေး
နဲ့နေတယ်၊ သူ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ သိတယ်။”

“ငါလည်း သိတာပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် သူက ပုန်းနေတာ
တွေ၊ ပျောက်နေတာကို ရှာလို့လွယ်ဦးမယ်၊ ပုန်းနေတာကို တွေ့ဖို့က
ခက်တယ်၊ သတင်းစာတွေထဲမှာလည်း ကြော်ငြာထားတာပဲ၊ ငါတို့ကို
သတိမရရလောက်အောင် သူနေသာသေးလို့ သူနေတာပါ မျိုးရယ်၊
ဒုက္ခရောက်ရင် ကြာကြာပုန်းမနေနိုင်ပါဘူး။”

“ကြော်ငြာထည့်ထားတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ၊ ဒါပေါ့
လေ၊ ရှင်တို့က ဖအေကိုး၊ မွေးထားရတဲ့ ကျွန်မတို့ ပူပန်တာကို
သက်ပြင်းချ ကြည့်ကြမှာပေါ့။”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ကွာ၊ ဖအေလည်း သားသမီးကို ချစ်ကြ
တာပါပဲ၊ မင်းတို့က ဒါကိုပဲ လိုင်ပူနေနိုင်တယ်၊ ငါတို့မှာ ဘက်စုံ
မျှပူနေရတာ၊ မင်း ငါ့ရင်ထဲကိုများ ခဏလေး ဝင်ကြည့်စမ်းပါ။”

ဝင်လည်း မကြည့်နိုင်ပါ။

သမီးအတွက် မပူတာများ၊ ကိုယ်ချင်းစာလိုလည်း မရ၊
ဒေါ်မျိုးမြတ်ကြွယ် လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘဲ...

“ဒီတစ်ခါ မောင်သိန်းတို့သုံးယောက်နဲ့ ရှင် ရန်ကုန်
ပြန်ဆင်းလိုက်ပါဦးလားဟင်... ဒီပြင်မြို့က အသားထား၊ ရန်ကုန်မြို့
ကြီးက အကျယ်ကြီးပဲ၊ အထပ်ထပ်ရှာရင် တွေ့ရင်တွေ့မှာပါရှင်
ကျွန်မကို သနားရင် သမီးလေးကို ရှာပေးပါနော်၊ ရှင်... ရှင်
ကျွန်မကို ဒါတစ်ခုပဲ ဆောင်ရွက်ပေးပါ”

“ခက်ပါလားကွာ”

ဦးမာဃာ စိတ်ပျက်စွာ ထိုင်ချရင်း ကနုတ်ပန်းတွေ ထွင်း
ထားသည့် ကျွန်းကုလားတိုင်ကြီးမှာ လျှော့ရဲစွာ မှီချလိုက်မိ
လေသည်။

အခန်း (၂၃)

“ဆက်”

“ဟင်...”

“ရှင်ရှင်က ရှေ့မှာ ဘာတွေလိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဗြမ္မ မပြသေးတာကွာ”

ဆက်ရဲ့မျက်လုံးတွေ ကောင်မလေးတွေဆီ ရောက်ရောက်
နေတတ်တာကို ပပ သဝန်တို့နေမိသည်။

တချို့ကောင်မလေးတွေက ဆက်ကြည့်နေမှန်းသိလျှင်
နှစ်ခါ သုံးခါ ပြန်လှည့်ကြည့်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ဘို့။

စစ်ခနဲရယ်တာက ရှိသေး။

“ပပ”

“ဘာလဲ”

“ရေဆာတယ်ဆို”

“မဆာတော့ဘူး”

“ချက်ချင်းကြီးပါလား”

“ရှင်ကလည်း သိပ်ဝယ်ပေးချင်နေတယ် မဟုတ်လား။

ဟိုအနားက အနီရောင်အုပ်စုလေးနား ဖြတ်ချင်လို့လေ”

ဆက် မျက်ခုံးတစ်ချက်တွန့်သွားကာ ပြီးမှပြုံး၍...

“ကောင်မလေးတွေက မင်းလိုပဲ လှတယ်”

“မင်းထက် လှပါတယ်”

ပပ ရွဲ့ပြော၍ တစ်ဖက်လှည့်ပစ်သည်။

“ပပ”

ပြန်မထူးတော့ ဆက်က ဟင်းခနဲရယ်ကာ...

“ရေသောက်မှာလား။ အကောင်းမေးတာကွ။ ရုပ်ရှင်ပြမှဆို

ထရတာ မကောင်းဘူး”

“သွား သွား... သိပ်ဝယ်ချင်နေရင် ကြ”

ဆက် တကယ်ထသွားတော့ ပပ ရှိုက်ခနဲ ကြွေဆင်းသွား

သည်။

ရေသန့်ဗူးတစ်ဗူးဝယ်ပြီး ပြန်လာတော့ ဟိုအုပ်စုက

ဆာတွေမော့ပြောသည်မသိဘဲ သူ့က ငုံ့ကြည့်ပြီးလိုက်တာ တွေ့၏။

ဆံပင်ရှည်ဝတ်ထားတာ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် လောင်းကုတ်

အုတ် ဝတ်ထားသော ကောင်းဘီရှည်နှင့် ဆက်ဟာ ဟိုအရင်တွေစ

သလို ကတုံးဆံပင်စကောစကနဲ့ပဲလည်း မဟုတ်တာမို့ ကောင်မလေး

တွေ မျက်လုံးကလည်း သူ့ဆီမှာပဲ ဖြစ်နေ၏။

“ရော...”

ပပ လည်ပင်းကျိုးမတတ် တစ်ဖက်လှည့်ထားသော...

“ဟိတ်... ဒီမှာ ရေလေ”

“မသိဘူး သွား၊ ရှင်ပဲ သောက်၊ ရှင် ရင်ပူနေတယ်

မဟုတ်လား”

“မပူပါဘူး၊ မင်း ရင်ပူနေတာကိုသိလို့ ဝယ်ပေးတာ၊

ဒီမှာ စမ်းကြည့်စမ်း၊ ရေခဲစိမ်လေး အေးနေတာပဲ”

“ရှင်နော်... ဆက်”

ဆက်က ပပရဲ့လက်မောင်းအောက်မှ လက်လျှိုသွင်း၍

ဆက်ဖဝါးချင်း ဖျစ်ဆုပ်လိုက်၍

“ကိုယ့်ကို သဝန့်တိုနေတာလား ပပ”

“တော်ပါဘူး၊ ရှင်လွတ်လပ်ခွင့်ပဲဟာ”

“မင်း မျက်ရှည်တွေလည်နေတာ ကိုယ် မြင်တယ်”

“ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

“ဒါဆို ဟောဟိုထဲက အလှဆုံးကောင်မလေးကို ကိုယ်
မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်မယ်”

တမင်စနေမှန်းသိပေမယ့် ပပ မခံစားနိုင်ပေ။ စတယ်ဆို
လည်း မျက်နှာတည့်တည့် သွားကြည့်ပြီးပြစရာလား။

သူမ မကျေနပ်နိုင်ပါ။

“ပပ”

“ခဏ ခဏ ခေါ်မနေနဲ့”

“ကိုယ် ချစ်လှစတာကွာ၊ စိတ်မကောက်နဲ့”

“လုံးဝ စိတ်ကူးမရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ စူပုတ်နေလဲ၊ ဒီဘက်လှည့်”

“လှည့်ဘူး”

“ကိုယ့်ချစ်သူလောက် ဘယ်သူမှမလှဘူးဆိုတဲ့ စကားရှိ
တယ်၊ မင်း ယုံလား”

“မယုံဘူး”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်မယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တကယ်
လက်ထပ်မယ်ကွာ၊ သူများနဲ့ မစိုးရိမ်ရတော့ဘူး”

“အဲဒါမှ ပိုတောင် စိတ်ဆင်းရဲရဦးမယ်၊ ရှင့်ရုပ်ကြီး
ကိုလေ”

“ခင်ဗျားရပ်ကြီးရော၊ သူများကို သဘောတိုမှီပဲ သိနေ၊
ခင်ဗျားကို ဘယ်ကောင်တွေ ဘယ်လောက်ငမ်းနေလဲ သိလား”

“ငမ်းတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရှင့်လို ပြန်ပြုံးပြတာမှ မဟုတ်
တာ”

“ကိုယ်က ယောက်ျား၊ မင်းက ပြန်ပြုံးပြကြည့်ပါလား၊
လက်သီးဖာမိသွားမှာပေါ့”

“ဘာ...”

“ဟိုကောင်တွေကိုပြောတာ... အဟံ”

ပပ မနေနိုင်တော့ဘဲ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

ကိုစဉ် သူမရဲ့မျက်လုံးထောင့်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က
စူးစိုက်ကြည့်နေသလို ခံစားလာရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်
လိုက်မိရာ...

“အမေ့...”

“ဟင်... ပပ... မင်း ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ပါဘူး”

ပပ ရင်တွေခုန်နေလေသည်။

သူမရဲ့ နောက်ဘက် ခပ်စောင်းစောင်းက ခုံမှာ သူမ
တရင်းတနီး သိဒ္ဓဗူးသော မျက်နှာတစ်ခု။

ဘုရား... ဘုရား... မဟုတ်ပါစေနဲ့။

၁၈၀

သွယ်

၂

နေ့ရက်အက်ပီ ခုနစ်ပါးသည်

ပပ ဆက်ရဲ့လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ကာ ပါးကလေး
မေးတင်လိုက်မိ၏။

သူမ ဆက်နဲ့ မခွဲနိုင်ပါ။

အခန်း (၂၁)

“ဟင်... ဖေဖေ”

“ဟုတ်တယ် သား၊ ကားပေါ် ခဏတက်ဦး”

ဦးဆက်ကောင်းက လက်ထဲက သတင်းစာကို ကားထဲ
ပစ်ထည့်ပြီးမှ ဝင်ထိုင်သည်။

ဆက် ဖေဖေက ဝင်ထိုင်ပြီးမှ ကားမောင်းထွက်လာ
ခဲ့ရင်း...

“အဲဒီသတင်းစာကို မင်း လှန်ကြည့်စမ်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

သစ္စာပွင့်စာပေ

သစ္စာပွင့်စာပေ

www.burmeseclassic.com

မိုးကုတ်နဲ့ရန်ကုန် ဖေဖေ ရောက်ချလာတာကို အံ့သြမနေ

အားပေ။

ဒီသတင်းစာကိုသာ အဓိကထားပြောလာသောကြောင့် ဆက် ဘာမှမမေးဖြစ်သေးဘဲ သတင်းစာကိုသာ ကောက်ဖွင့် လိုက်၏။

စာမျက်နှာတွေ လျှောက်လှန်ရင်း ဘာကို ဖေဖေမြင်စေချင် တာ မှန်းမသိ။

စာမျက်နှာခြောက်ကျမှ...

သမီးလေး ပပ

သမီးမေမေ အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ်။

အားကုံး သမီးစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ရမယ်။

ရောက်သည့်အရပ်မှ အမြန်ဆုံးပြန်လာပါ။

ဖေဖေ ဦးမာယ (မန္တလေး)

“ဒါကို ပပနဲ့ဆိုင်နေတယ်လို့ ဖေဖေ ပြောတာလား”

“ဆိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူး သား၊ အဲဒါ မင်းမိန်းမ ပပပ”

“ဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့ တပ်အပ်သိနေတာလဲ”

“ဆက်စပ်ကြည့်တာပေါ့၊ မင်းတို့ မိဘကို ဘယ်လိုပဲ ညာညာ၊ ဖေဖေကို ညာလို့မရဘူး၊ မင်းမိန်းမကို စမြင်ကတည်းက တော်ရုံအဆင့်တည်းက မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဖေဖေသိတယ်၊ ရန်ကုန်သူ

သဒ္ဒါပုဒ်စာပေ

အောင်ဆန်းလမ်း နှစ်ပါးလည်

မုတ်မှန်းလည်း သိတယ်၊ ပြီးတော့ ပြောသမျှတော်တော်က ညနေတာမှန်းလည်း သိတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ပြီးကြပြီ ဟော့ ရှိစေတော့လို့ သဘောထားပြီး မင်းတို့ သားအမိတွေ သိသမျှ ဖေဖေ ကြည့်နေပေးခဲ့တာ”

“အခု ဘာမှားလို့လဲ ဖေဖေ၊ ပပကလည်း ကျွန်တော့်ကို ညာပါဘူး၊ သူ မန္တလေးကဆိုတာ ပြောတယ်၊ ရန်ကုန်ကဆိုတာက ကျွန်တော် ပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း သူပြောတာပါ၊ ဒီကိစ္စနှစ်ခုထဲမှာ ဖေဖေ မိုးကုတ်က ဆင်းလာရလောက်အောင် ဖြစ်စရာပါလို့”

ကားလေးက လမ်းဘေးမှာ တဲ့ခနဲ ရပ်သွားသည့်။

ဦးဆက်ကောင်းက ဆက်ကို လှည့်ကြည့်ကာ...

“ပါတာပေါ့ကွာ၊ မင်းမိန်းမက မဟာဆီ မဟာသွေးတွေ၊ နွယ်ရူး ရူးနေကြတဲ့ မဟာနွယ်တော်တွေလေ၊ သူ့အမျိုးနွယ်ချင်းမှ ကိုယ်ထပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ခဲအိုနဲ့ ပြန်ပေးစားလို့ ကောင်မလေးက ကျွတ်ပြေးတာတဲ့၊ ဒီသတင်းတွေ ငါတို့အားလုံး ကြားပြီးပြီ၊ တစ်ခု သေချာသေးတာက ပပဆိုတာက မင်းရဲ့ပပ ပတ္တမြားကြုတ် မုတ်မဟုတ်ဘဲ၊ သူသာ ဦးမာယရဲ့သမီးမှန်ရင်တော့...”

“ဘာဖြစ်လဲ ဖေဖေ”

“ငါ လုံးဝ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

သဒ္ဒါပုဒ်စာပေ

“ဗျာ...”

လုံးဝမသင်မှတ်ထားသည့် စကားစို့ ဆက် ကိုယ်လုံး
မတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဖေဖေ၊ ပပနဲ့ ကျွန်တော်
လင်မယား”

“မှန်တယ်၊ ဒါ ဖေဖေဘက်ကတင် မဟုတ်ဘူး၊ မာ
သိရင်လည်း လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခု သူ့သမီးက အိမ်
ထွက်လာရင်း ဒီမှာ အိမ်ထောင်ကျနေတာ သူသိရင် ချက်ချင်း
ရောက်လာမှာပဲ၊ သူမခွဲခင် ဖေဖေက ဦးအောင်ခွဲရမယ်၊ သူ့ထက်
နောက်ကျသွားရင် ငါ့သားဖြစ်တဲ့ မင်းမှာ တန်ဖိုးလျော့သွားမယ်”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဖေဖေ၊ ဖေဖေတို့ လူကြီးချင်း
မကျေလည် ဖြစ်ကြတာတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ကွ၊ ဒီမကျေလည်မှုတွေနဲ့ သူတို့ဘက်က
လည်း မင်းကို လုံးဝလက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါလည်း သူ့သမီး
မလိုလားဘူး၊ ဒီမလိုလားမှုကိုလည်း ငါ့ဘက်က အရင်ပြော
ဖြစ်မယ်”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ ဖေဖေ၊ အဲဒါ ကျွန်တော် လုံး
လက်မခံနိုင်ဘူး”

“သား... မင်း ဖေဖေကို ဒီတစ်ခါထပ်ပြီး ဖိဆန်ချင်

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

နေ့ရက်ဆက်ပဲ ချစ်ပါသည်

သေးတာလား”

“ဖိဆန်တာလို့ ကင်ပွန်းမတပ်ပါနဲ့ ဖေဖေ၊ အားမကိုး
တတ်တာပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘူး၊
ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်တဲ့အရွယ်၊ ကျွန်တော် ယူထားတဲ့
မိန်းမမှာလည်း ကိုယ်တိုင် ဘာချို့ယွင်းချက်မှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊
လူကြီးချင်းမသင့်မြတ်လို့ ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့မိန်းမကို စွန့်လွှတ်ပစ်
လိုက်ရမယ်ဆိုတာ ခံစားချက်မဲ့လွန်းပါတယ်”

“ထားလိုက်တော့၊ မင်းတို့လူငယ်တွေ မိဘကို ဒီလိုပဲ
တလွဲထင်ကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ဖေဖေ အခုဒီစကားပြော
လည်း မင်းမိန်းမကို မင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မရရမှာလဲ ဖေဖေ၊ ပပကို ကျွန်တော်
ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ဆုံးရှုံးမခံဘူး”

“မဟုတ်ဘူး သား၊ မင်းကိုင်ထားတဲ့ အရပ်ဟာ ကိုယ့်
အရပ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပိုင်ရှင်မပေးတဲ့ပစ္စည်းကို သူခိုးစွပ်စွဲခံမယ့်အစား
ပြန်ချထားလိုက်စမ်းပါ”

“ပပက အရပ်မှ မဟုတ်ဘဲ ဖေဖေ၊ အရပ်က ပိုင်ရှင်
လက်ထဲမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုင်ထားတဲ့သူဆိုမှာဖြစ်ဖြစ်၊ သူနေပျော်မှာပဲ၊
ပပက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တာ”

ဦးဆက်ကောင်း စိတ်လည်းပျက်၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်လာမိ

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

www.burmeseclassic.com

၁၈၆

သုလေ

နေ့ရက်သက်ပဲ ချစ်ပါသည်

တော့သည်။

ကိုယ်မွေးတဲ့ ကိုယ့်သားကို ကိုယ်မပိုင်ပေမယ့် သမီးဖြစ်သူ
ကိုတော့ သူတို့ ပိုင်ကြမည်သာ။

ဇာယ... မင်း ငါ့ကို နေရာတကာ အနိုင်ယူခဲ့၊
ဖျံကျခဲ့တာ...

ခုလည်း မင်းနဲ့ငါ ရင်ဆိုင်ရဦးမယ်။

မှတ်ထားကွ၊ ငါလည်းမီးလိုပဲ။

သစ္စာပွန်စာပေ

အခန်း (၂၂)

“ဟဟ”

အခန်းတံခါးကြီးက ပွင့်နေသည်။

အထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။

“ဟဟ”

ခြေလှမ်းတို့က လွှားခနဲ လွှားခနဲ ပြေးလွှားလာသည်။

ခေါ်သံက ပို၍ကျယ်လာ၏။ တိဗ္ဗိကလည်း ဖွင့်လျက်

နောက်ဖေးမှာ မွေးကြိုင်နေသော ဟင်းအိုးက ပွက်ပွက်ဆူ

သွက် သူ မီးပလပ်ဖြုတ်၍ အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။

သစ္စာပွန်စာပေ

မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်ထားပါလျက်နှင့် စိတ်က ခြောက်ချား

၈ ပြုလာ၏။

ပပ အပြင်သွားတာ မဖြစ်နိုင်ပါ။

“သားဦး”

ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့...

သားဦး အိမ်မှာပဲ ရှိမည်။

“သားဦး”

တစ်စုံတစ်ယောက် ထူးသံကိုမှ မကြားရဘဲ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်က ကိုယ့်ဘေးမှန်ကပ်၍ မိုးကြိုးအစင်းများစွာ ပစ်ချနေတဲ့အတိုင်း။

သားဖြစ်သူ ဇောက်ယက်ခတ်နေမှ ဦးဆက်ကောင်း ရပ်ကြည့် နေရင်း...

“တောက်...”

တစ်စစ သဘောပေါက်လာကာ...

“သွားပြီ၊ မင်းမိန်းမ ပါသွားပြီ၊ သူတို့ ဦးသွားပြီ၊ အဲဒါ

မင်း မကောင်းတာ၊ ငါညတာ... တောက်...”

ဦးဆက်ကောင်း အံတကြိတ်ကြိတ် ဖြစ်နေသည်။

“ဘာဆိုလဲဗျာ၊ လုံးဝမဆိုင်ဘူး၊ ဘာမှအဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး”

ဆက် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဆက်တီတွေကို တအားလွှဲကန်

ပစ်နေသည်။

“ပပကွာ... ခေါ်တာ... မင်း ဘာဖြစ်လို့လိုက်သွား

တာလဲ၊ မင်းလုပ်သွားတာ ငါက အလကားကော၊ ကျန်ခဲ့ရတဲ့ ကောင် ဖြစ်သွားပြီ၊ မင်း...”

“အေး... သူများသားသမီးတွေ ဒီလိုပဲကွ၊ သူ...”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ပပ သူ့သဘောနဲ့သူ လိုက်သွားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တစ်ခုခုလိမ်ညှာသွားတာ၊ အတင်းခေါ်သွားတာ ချာချာတယ်၊ သူ ဘာမှလုပ်ချိန်၊ မှာချိန်မရဘဲ ပါသွားတာ”

“မင်းပဲ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးဆို၊ မင်းယူထားတာက နော့ လူကြီးပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ မင်းကိုတောင် ငါ ချုပ်နှောင်ခေါ် သွားလို့မရတာ၊ သူ့ကို အဓမ္မခေါ်သွားတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်မလား”

ပပရယ်...

မင်း ဘယ်လိုလုပ်သွားတာလဲ။

“ဟင်... ကိုကြီး ပြန်ရောက်နေတယ်”

သားဦးက ဦးဆက်ကောင်းနဲ့ ဆက်ကို တအံ့တသံကြည့်၍ တံခါးမှာပဲ ရပ်သွား၏။

သူ့လက်ထဲမှာ အထုပ်အပိုးတွေနှင့်...

“မင်းက ဘယ်သွားတာလဲ”

“ကျွန်တော် အစ်မပပခိုင်းလို့ ကြက်သားပလာတာ သွား

၁၉၀

ဝယ်တာ”

“ဘယ်လောက်ကြာလဲ”

ဆက်မျက်နှာက လူသတ်တော့မယ့်အတိုင်း ဖြစ်နေသဖြင့် သားဦး ဘာမှနားမလည်နိုင်ဘဲ ရှိကာ

“ဆုံးဆယ်သုံးလမ်းထဲမှာပါ။ ဟို ဟို... သူငယ်ချင်းတွေ တွေ့လို့ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်...”

“ထိုင်ဦးကွာ...”

“ခွပ်...”

“ဝုန်း...”

လက်ထဲက အထုပ်တွေ ပြုတ်ကျကုန်ကာ သားဦး တစောင်းတိုက် လဲကျသွား၏။ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးတွေ ဖြာဆင်းကျလာလေသည်။

သားဦး ကပျောက်ယာ ကုန်းထကာ...

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ကိုကြီး၊ အစ်မပပ ဘာဖြစ် သွားလို့လဲ”

လဲပြီပျက်စီးနေသော တစ်ခန်းလုံးကို ကြည့်ကာ သားဦး နာကျင် တာကို သတိမရနိုင်ဘဲ အမောတကော မေးသည်။

“ဟိတ်ကောင်... မင်း ထပ်မေးရင် မင်းသွားတွေ တစ်ချောင်းမှ မကျန်ဘဲနေမယ်နော်”

သစ္စာပွန်စာပေ

သျှင်

နေ့ရက်ဆက်ပဲ ချစ်ပါသည်

၁၉၁

ဆက် သားဦးရင်ဘတ်ကို ဆောင်တွန်း၍ ပစ်ချထားခဲ့သည့် ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ပပက ကျွန်တော့်မိန်းမ၊ ကျွန်တော် ရအောင်ပြန် ခေါ်မယ်”

သစ္စာပွန်စာပေ

သုဉ်း

နေ့ရက်ဆက်ပဲ ချစ်ပါသည်

၇၃

ပပ ငို၍သာနေသည်။

ဆက်ကို သူမ စာလေးတောင်မှ မရေးခဲ့နိုင်ပါ။

“မမလေး... ဒီမှာရှိနေမှန်းသိလို့ အပူတပြင်းလိုက်လာတာ ဆရာကြီး ကားတိုက်ခံရတယ်၊ ကျော်သိုက်တို့နဲ့ ဆရာကြီး ပါသွားတယ်၊ မမလေး ကျွန်တော်တို့မှာ ငွေ လုံးဝမပါဘူး၊ မမလေး ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ခဲ့မှ ဖြစ်မယ်၊ မြန်မြန်လုပ်ပါ”

ချက်ချင်း ပိုက်ဆံအိတ်ထောက်ယူ၍ ပြေးလိုက်လာခဲ့မိတာ အခါအခါတိုင်းတောင် သောတာပန်မှာထားမှန်း မသိလို့ မပိတ်ဖြစ်ခဲ့ပေ။

ကားပေါ်တက်ပြီးပြီဆိုမှ ငှားလာတာ မဟုတ်သော ကား သ ကိုယ့်ကားပဲ ဖြစ်နေကာ ဟိုတယ်မှာ ဖေဖေကို သူမအလားအား အိမ်သာအားရ ကျန်းမာစွာ ကြိုဆိုနေသည်နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်။

“ကဲ... မောင်မြိတ်”

“ဗျာ...”

“သိမ်းထား၊ တို့စုံရင် တစ်ခါတည်း ခရီးထွက်ဖို့ပြင်”

“နေပါဦး ဖေဖေ၊ သမီး ဆက်ကို...”

“ဘယ်လိုမှ အချိန်မရတော့ဘူး သမီး၊ သမီး မေမေကို အကြောင်းပြန်နိုင်ဖို့က အရေးကြီးနေတယ်”

“ဖုန်းဆက်လိုက်ပါလား ဖေဖေ၊ သမီး...”

အခန်း (၂၃)

“အဲဒါ ဖေဖေ လုံးဝမတရားဘူး၊ သမီးက ဖေဖေ သမီးကိုရှာရင်း ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ ကားတိုက်ခံရတယ်ဆိုလို့ ကမန်းကတန်း ထလိုက်ခဲ့တာ”

ပပ ငိုလည်း ငို၊ ပြောလည်း ပြော။

“ခုလည်း ဖေဖေ ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် သမီးမေမေ သမီးစိတ်နဲ့ ယုံယုံပဲ ရှိတော့တယ် သမီး၊ ဒီတစ်ခေါက် ဖေဖေ ပြန်သွားလို့မှ သမီးရဲ့ သတင်းစမရခဲ့ရင် သူ့အခြေအနေကို ဖေဖေ မစဉ်းစားဝံ့ဘူး၊ သမီးက ချစ်သူနဲ့ ပျော်နေပြီး မိခင်တစ်ယောက်လုံး ကို ဆုံးရှုံးခံရနေပြီပေါ့”

သဋ္ဌာမ္မန်စာပေ

သဋ္ဌာမ္မန်စာပေ

“ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ် သမီး၊ ဖေဖေတို့နဲ့ သမီးယောက်ျားရဲ့ အဖေ ဦးဆက်ကောင်းရယ်ဟာ လုံးဝရင်ဆိုင်မရတဲ့ စီးပွားရန်ဖက် တွေပဲ။ ဖေဖေက ရန်ငြိုးထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုဆက်ကောင်းက အငြိုးကြီးတာ၊ လောဘကြီးတာ၊ ဒီလူဟာ အချိန်ပြည့် သူများကို ကျော်တက်ဖို့ပဲ စဉ်းစားတဲ့လူ၊ ဖေဖေ ဘာလုပ်လုပ် သူ့ကို ထိပါးတယ်ပဲထင်ပြီး ရန်လိုနေတာ၊ အဲဒီတော့ ဒီလိုလော်မာတဲ့ စိတ်မျိုးရိမ့်ကို လူရဲ့လက်ထဲ သမီးကို ဖေဖေ လုံးဝထည့်မပေး လိုက်နိုင်ဘူး”

“ဖေဖေ...”

“ထပ်မပြောနဲ့ သမီး၊ သမီး ပထမတစ်ခါ ထင်ရာလုပ်ခဲ့ ပြီးပြီ၊ သမီးသဘော သမီးစိတ် ရွေးထားတဲ့လူကို ဖေဖေတို့ လုံးဝအသိအမှတ်ပြုမပေးနိုင်ဘူး၊ ဟေ့... အားလုံးပြီးရင် သွားမယ်”

နေ့ရက်ဆက်ပဲ ချစ်ပါသည်

အခန်း (၂၄)

“တီ... တီ...”

အစိမ်းရောင် သံပြားထူထူနှင့် အတော်မြင့်မားသော ခါးကြီး နှစ်ချပ်ကို မောကြည့်၍ နောက်ထပ်ထပ်ခေါ်သည်။

“တီ... တီ...”

တံခါးဖွင့်မည့်သူ ပေါ်မလာပေ။

“သားဦး... ဆင်းပြီး ဘဲလံသွားတီးစမ်း၊ လာမဖွင့်မချင်း

သားဦး ခေါင်းညိတ်၍ ကားပေါ်က ဆင်း၏။

သူ့မှာ မြင်ရ ကြားရသမျှ အိပ်မက်သဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။

သုဉ်းမ

သူ့မျက်မှင်တွေ့စက ကလေးကချေဆုံခဲ့ကြသည့် နှစ်ယောက်ဟာ တကယ့်ဒိတ်ဒိတ်ကြသုဉ်းတွေ ဖြစ်နေသည့်အပြင် ပပက ပတ္တမြားကြွတ်ဖြစ်ရလျက်...

ပတ္တမြားကြွတ်ဟာ မဟာမျိုးနွယ်ဆိုတာ ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရဘူး ကိုကြီးဆက်၊ ဒြဲများမှား သလား”

“မမှားဘူး ဒီဒြဲပဲ”

“တီ... တီ... တီ... တီ... တီ... တီ...”

ဆက် ကားဟွန်းကို မလွတ်ဘဲ ပီထားလိုက်သဖြင့် ဘေးခြံများမှ သူ့ဧည့်သည်လိုလို၊ ကိုယ့်ဧည့်သည်လိုလိုနှင့် ခြံတံခါး တွေဖွင့်၊ ခေါင်းပြုလာကြတာကို တွေ့ရလေသည်။

သေချာပါသည်။

ဒါဟာ “ရတနာမြိုင်” စံအိမ်ပါပဲ။

ထိုစဉ် နားကွဲမတတ် ကားဟွန်းသံကြောင့် တံခါးကြီး နှစ်ချပ် လှုပ်ဟသွား၏။

အသားညိုညို၊ မေးရိုးကားကားနှင့် လွန်စွာထူပျစ်သော နှုတ်ခမ်းမွေးရှိသည့် အသက်ငါးဆယ်ခန့် လူတစ်ယောက် ထွက်လာ လေသည်။

“ဘာကိုစွဲလဲ မောင်ရင်... ဒြဲရှေ့မှာ ဘာလာလုပ်

သုဉ်းမ

နေ့ရက်ဆက်ပဲ သုဉ်းပါသည် ကြတာလဲ”

၁၉၇

ဘောင်းဘီရှည်အဖြူ၊ ရုပ်လက်ရှည်အဖြူစွတ်စွတ်နှင့် မျက်မှန်နက် တပ်ထားသော ဆက်က ကားပေါ်မှဆင်း၍ တံခါးကို ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။

သိမ့်သိမ့်ခနဲသွားသည့် ကားကိုတစ်လှည့်၊ ဆက်ကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ ဆက်ကိုယ်ပေါ်မှ လူကြီးမျက်လုံး မခွာတော့ဘဲ ချီးနှစ်နှစ် ကြည့်နေ၏။

ဆက်က သူ့ရှေ့မှာရပ်ပြီး ခြံထဲကို ကျော်ကြည့်ကာ

“ဒါ ရတနာမြိုင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

လူကြီးက မလိုလားသော လေသံပြတ်နဲ့ ဖြေသည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော် ပပနဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ တံခါးဖွင့်ပေးပါ”

“မောင်ရင်ကို လုံ့လ တံခါးဖွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ချွန်းတွေလည်း ဆက်တီးမနေပါနဲ့၊ ဒါ မင်းတို့လုပ်ချင်တိုင်း ဆုပ်လို့ရမယ့်နေရာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

“ခဏနေပါဦး”

ပြန်ပိတ်မယ့်တံခါးကို ဆက်က ဖမ်းကိုင်ထားကာ

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဦးမာဃနဲ့ တွေ့ပါရစေ”

သုဉ်းမ

“သူ မရှိဘူး”

“မဟုတ်ဘူး၊ အထဲမှာ အားလုံးရှိနေတာ ကျွန်တော် သိတယ်”

“လုံးဝတွေ့မှမဟုတ်တာလည်း သေချာတယ်”

“ရှိမိး...”

“ကိုကြီးဆက်”

ဆက် လက်ညှပ်သွားပြီးထင်ကာ သားဦး လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လာ၏။

“ကိုကြီးဆက်...”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး...”

အကြိတ်လျက် မျက်နှာကြီးတစ်ပြင်လုံး အဝတ်စနီလို ရဲတွတ်နေ၏။

ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေသည်။

နောက်ဘက်က အစိမ်းရောင် ငါးထနေသော တိုက်ကြီးဆီမှ အနက်ရောင်မှန်လက်လက်တို့က သူ့ကိုရောင်ပြောင် သွားဖြဖြနေ သည့် နှယ်။

ဝဝ...

မင်းက ငါ့ကို မေ့ပစ်လိုက် တာလား...

ဘဝတစ်ခုကို အလွယ်တကူ ပြည်ဖုံးကာ ချစ်ခဲ့တာ

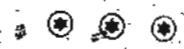
သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

နေ့ရက်ဆက်ပဲ ချစ်ပါသည်

လား...

မရဘူး ဝဝ...

မင်းနဲ့ငါ ရှင်းမှဖြစ်မယ်။

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

သွယ်

အခန်း (၂၅)

“သူ တကယ်ချစ်ရင် သမီးဆီလိုက်လာပြီး တွေ့ကြိုစားမယ်၊ သူ့မိဘတွေကိုယ်တိုင် လာတောင်းပန်မယ်၊ ခုကြည့်စမ်း... သူ့ဘက်က ဘာကြိုးစားမှုရှိသလဲ”

“သူ့မိဘတွေလည်း ဖေဖေတို့လို တားဆီးနေလို့ ဖြစ်မှာပါ ဖေဖေ၊ သမီးနဲ့သူက ရိုးရိုးချစ်သူတွေမှ မဟုတ်တော့တာ လက်ထပ်ထားတဲ့ လင်မယားပါ၊ ဖေဖေတို့ ဆက်ပြီးခွဲမထား ကြပါနဲ့”

“တော်စမ်း သမီး၊ ဖေဖေတို့က ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ပြီး အေးချမ်းစွာနေတာ၊ မတော်လောဘတက်ပြီး ရန်စောင်နေတာက သူတို့၊ သမီးကို သူတို့က လက်ခံတယ်ပဲထား၊ တင့်တောင်း

သုဗ္ဗန္တရာဇ

နေ့ရက်အက်ပဲ ခုန်ပါသည်

၂၀၁

တင့်တယ် တန်ဖိုးထားမယ် ထင်သလား၊ ခုကြည့်လော့၊ ရန်ကုန်မှာ လူလေး ငါးဆယ်၊ တစ်ရာလောက်နဲ့ ရေခဲမုန့်ကျွေးပြီး မင်္ဂလာဆောင် ပေးသတဲ့”

“အဲဒါက...”

ပပ ဘာပြောရမှန်းမသိ၊

သူမနဲ့ဆက်တွဲ ဟန်ဆောင်လက်ထပ်ခဲ့ကြတာကိုပါ ပြောရ တော့မှာမို့ စကားကို ဘယ်လိုလူညီပတ်ပြောရမှန်းမသိ။

သို့သော်...

“အဲဒါက သမီးကိုလည်း သူတို့ ဘယ်သူ့သမီးမှန် ဆီခိုပါဘူး ဖေဖေ၊ သမီးတို့ကိုယ်တိုင်က မင်္ဂလာအကြီးအကျယ် ဆောင်ဖို့...”

“တော်စမ်း... အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့စကားတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ ဆက်ကောင်းဆိုတဲ့ လူမျိုးက သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသားကို ဘာမှန်ညာမှန်းမသိတဲ့ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သဘောတူမယ်တဲ့လား၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလူ သမီးကိုသိလို့ သတ်သက်ချိုးသွားတာ”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ သူ...”

ပြောနေရလျှင် ရှည်ပါဦးမည်။

အဓိပ္ပာယ်ကိုတောင် ဆက်နဲ့ပေးစားဖို့ ခေါ်လာပြီးကတည်းက

သုဗ္ဗန္တရာဇ

ဦးစောကောင်း ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားတာ။

ဒေါ်စိန်သဇင်သာ သားနဲ့ အကြောင်းက ပဋိပက္ခတွေပြေဖို့ လက်ထပ်ပေးပြီး ပြန်လိုက်လာစေချင်လို့ အမျိုးမျိုးသောအကြောင်း များကြောင့် မင်္ဂလာကိစ္စက ပြေလည်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဒါတွေကို ဘယ်လိုရှင်းပြမလဲ။

ပထမမှာ သူမရောက်လာသည်နှင့် ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာသည့် မေမေကိုလည်း ငဲ့ရ။

ချစ်သူကိုလည်း မခွဲနိုင်။

“မေမေရယ်... သမီး ဆက်နဲ့ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် စကား ပြောပါရစေ”

“ဒီကောင် ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သမီးယိ သလား”

ဦးမာယ သမီးစောကြောင့် မသားတွေ လှိုင်လှိုင်ကြီး သုံးနေမိပြီ။

နေရက်ဆက်ဆိုတဲ့ကောင် မန္တလေးမှာပဲ သူပိုင်ဟိုတယ်ကြီး ထဲမှာ ရှိနေသည်။

မိုးကုတ်မှာရော၊ မန္တလေးမှာပါရှိတဲ့ ဟိုတယ်နှစ်ခုလုံး နေရက်ဆက် နာမည်နဲ့ချည်း ဖြစ်သည်။

ချမ်းသာလိုက်တာ၊ ရေကူးကန်ကြီးတွေ၊ ကစားကွင်းတွေနဲ့

ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းတွေ သောက်သောက်လဲ အောင်မြင်နေတာတောင် ကျောက်တွင်းတွေလုပ်။

ထွက်သမျှ၊ ရသမျှ ပစ္စည်းအားလုံး အမြတ်ကြီးစားဝါဒနဲ့ သိမ်း။

ဒါကိုပဲ အားမရဘဲ ဟိုလူလိုက်ရန်ရှာ၊ ဒီလူမကောင်းထင်။

ဒီလိုလူမျိုးလက်ထဲ သမီးလေးကို မထည့်နိုင်ပါ။

ဒါကြောင့် လုံးဝပိတ်ထားသည့် ခြံရံကို နေရက်ဆက် နှိပ်ပြည့်ရောက်နေတဲ့အဖြစ်ကို တမင်လှည့်စားပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီအတွက် အပြစ်ရှိသည်ဟု မယူဆပေ။

သားသမီး ဒုက္ခရောက်မယ့်အရေးကို ကာကွယ်ပေးဖို့က အတာဝန်။

“ဘာကြီးရှင်... ခြံပြင်မှာ ဒေါ်စိန်သဇင်ရောက်နေပါ သေးတဲ့”

စကားဝိုင်းက မပြတ်သေးဘဲ ဦးမာယ တအံ့တသြ ဖြစ် သည်။

“ဒေါ်စိန်သဇင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ကိုမာယ”

ဦးမာယ မဖြေချင်၊ ဖြေချင်နှင့် သမီးဖြစ်သူကို တစ်ချက် ခြုံကြည့်၏။

“ကိုဆက်ကောင်းရဲ့ မိန်းမ”

ဟု ဖြေရင်း...

“တခါးဖွင့်ပေးလိုက်”

ဟု လှည့်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ကောင်မလေး ခေါင်းငုံ့ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ပရာဒိုကာနယ်
လေး တစ်စင်း ပေါ်တီကိုအောက် ထိုးဝင်လာသည်။

မိတ်ကပ်ရောင်၊ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး
စိန်တွေညွတ်အောင် ဝတ်ထားသည့် ဒေါ်စိန်သဇင်သည် မိတ်ကပ်
ရောင်၊ ပိုးပဝါပြောင်လေးကိုခြုံလျက် ကားပေါ်မှ ဆင်းသက်
လာခဲ့၏။

သူမကို ဘယ်သူကမှ ကြိုဆိုခေါ်ငင်ခြင်း မပြုပါ။

သို့သော်...

“ကျွန်မကို ထိုင်ခွင့်ပြုပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ထိုင်ပါရင့်”

ဒေါ်စိန်သဇင်က ပပကို အရင်ကြည့်သည်။

ပပ သူမကို အားကိုးစွာ မော့ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းမှာ
မျက်ရည်ကြည်တွေ ပြည့်နေတာကိုမြင်လျှင် ကျေနပ်စွာပြုံး၍

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မလာရင်းအကြောင်းကို ပြောပါ
ရစေ”

မာန်မာန်များနှင့် တင်းမာနေသော ဦးမာယကို မရည်ရွယ်
ဘဲ ကကြီးပုံ မဟာနဖူးကျယ်နှင့် ပြည့်ဝန်းကြည်စင်နေသော
ဒေါ်မျိုးမြတ်ကြွယ်ရဲ့ မျက်နှာကိုသာ လှည့်ကြည့်၍...

“ကျွန်မ သားရေး သမီးရေး...”

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ဘက်က လုံးဝဆွေးနွေးဖို့ ဆန္ဒ
မရှိပါပါဘူး။ ကျွန်တော်လမ်းကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လို သဘောထားပြီး
ဘယ်လိုအဆင့်ဆင့် မင်္ဂလာဆောင်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့သိတယ်၊
ခင်ဗျားယောက်ျားရဲ့ရင်ထဲမှာ အငြိုးရှိတယ်၊ ဒါတွေကြောင့်
ခင်ဗျားသာမန်ကျုပ် သမီးကို လုံးဝသဘောမတူဘူး”

“ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်ရှင်၊ မင်္ဂလာပွဲကို အကျဉ်းချုံး
ဆုပ်မေးခဲ့ရတာက ကျွန်မတို့ကလည်း ရှင်တို့လိုပါပဲ၊ သားပျောက်ကို
စာရင်း မထင်မှတ်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျနေတာနဲ့တိုးပြီး မိုးကုတ်နဲ့
ရန်ကုန်ရဲ့ အကွာအဝေးကို လူကြီးမင်းတို့ သိမှာပါ၊ ရန်ကုန်က
ကျွန်မတို့နှယ်မဟုတ်ဘူး၊ အသိမိတ်ဆွေ မရှိဘူး၊ သမီးကို
မေးတော့လည်း မိဘများသိမှာစိုးနေတဲ့စိတ်နဲ့ ဘာမှ ရေရေရာရာ
ပြောခဲ့တော့...”

“အဲဒါကိုက အလင်္ကာ ကာရံမပါတဲ့ ကဗျာကြီးဖြစ်နေပြီ
ဒေါ်စိန်သဇင်၊ ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ စကားကအဓိပ္ပာယ်ရှိသလား...
ဒါနဲ့စားကြည့်ပါဦး၊ ကျုပ်တို့ကတော့ မိဘမျိုးရိုးမှ မသေချာတဲ့

လမ်းပေါ်က ကောင်မျိုးနဲ့ ကျုပ်သမီးချစ်ရင် လုံးဝမပေးစားဘူး ကျုပ်တို့က ပဟာဆီ မဟာသွေး”

ဒေါ်စိန်သဇင်က အပြုံးတစ်ချက်လက်၍

“အဲဒါကတော့ ပြောလို့မရတဲ့ စိတ်ဓမ္မာသိက်ရဲ့ ယုံကြည်စွာတစ်ခုလို့ ပြောရမှာပါရှင်.. သမီးရဲ့ ရုပ်ရည်ရုပ်ကာကို အကဲခတ်လိုက်တာနဲ့ အမျိုးဇာတိ မညှိနိုင်ဘူးလို့ ခန့်မှန်းလိုက်မိတာပါ။ ပြီးတော့ သူတို့ချင်းက ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်လို့ အတူပြောခဲ့ကြတာကို ယုံခဲ့တာလည်း ပါပါတယ်”

“ကျုပ်တို့ကတော့ သမီးရှင်မို့ အများကြီးစဉ်းစားရပါတယ် ကလေးတွေကိစ္စကို လုံးဝသဘောမတူပါဘူး”

“ကျွန်မက လာခဲ့စဉ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး ဦးမာယာ သူတို့လင်မယားကို ပြန်ပေါင်းခွင့်တောင်းပေးနေတာပါ”

ဦးမာယာက ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံး၍

“လင်မယားဆိုတဲ့စကား ခင်ဗျား ထပ်မပြောပါနဲ့ ဒေါ်စိန်သဇင်၊ ကျုပ်တို့သမီး စိတ်အဆန်မသင့်လို့ အိမ်ကထွက်သွားတဲ့ အချိန် မှားခဲ့မိက်ခဲ့တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါကို ကျုပ်တို့ လုံးဝ အသိအမှတ်မပြုဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူး ဦးမာယာ”

“ဟုတ်တယ်.. ဒီကိစ္စ မကျေနပ်ရင် ခင်ဗျားတို့ဘက်က

ကြိုက်တဲ့နေရာက စကားပြောနိုင်တယ်၊ အခု ခင်ဗျားကို လက်ခံ စကားပြောတာဟာလည်း ဒီစကားပြောချင်လို့ပဲ၊ ကျုပ်သမီးရဲ့ တန်ဖိုးကို တစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့ သတ်မှတ်ပြီး ခင်ဗျားတို့ ချိုးချိုးပဲ့ပဲ့ လုပ်ပစ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒီလို လက်ဖက်ရည်ပွဲ၊ မုန့်ပွဲနဲ့ လူလေးငါးဆယ် လောက်နဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ကျုပ်တို့က အသိအမှတ်ပြုပေးရမှာလား”

“ဒါကို အမှတ်မထားပါနဲ့ ဦးမာယာ၊ ကျွန်မတို့ ဒီကလေးကို အဲဒီအချိန်တုန်းက ရှင်တို့ရဲ့သမီးမှန်း လုံးဝကို မသိခဲ့တာ အမှန်ပါ၊ သားချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ချွေးမအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုပေးခဲ့တာပါ၊ ရိုးသားဖို့တစ်ခုကိုပဲ အရှယူခဲ့တာပါ၊ နောက်မှာပြန်ပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မင်္ဂလာဆောင်ပေးဖို့ လိုက်ခဲ့ပါ ခေါ်ပါသေးတယ်၊ သူတို့ကို ခေါ်လို့မရလို့ ထားခဲ့ရတာပါ”

ဦးမာယာက လုံးဝပြောမရတော့ပေ။

ဒေါ်မျိုးမြတ်ကြွယ် ဘယ်ဘက်ကမှ မပါဘဲ သမီးကိုသာ အပ်ဖျစ်ဖျစ်ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့၏။

“ကဲ... သမီးက ပြောပါဦးကွယ်”

“ဒေါ်စိန်သဇင်”

ဦးမာယာ အသံကြီးက ဟိန်းလျက်...

“ကျုပ်သမီးကို ခင်ဗျားစည်းရုံးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ ကျုပ် နဲ့မပြုဘူး”

“မစည်းရုံးပါဘူးရှင်... သူ့သဘောထားကို မေးကြည့်ရဲ့ပါ”

“သူ့သဘောအတိုင်း ခွင့်မပြုနိုင်လို့ ကျုပ်တို့တားဆီးထားတာ ခင်ဗျားသဘောပေါက်မှာပါ။ သူ့ကို အမြန်ဆုံး အိမ်တောင်ချလေးဖို့လည်း ကျုပ်တို့ စီစဉ်နေတယ်။ ဒါပါပဲ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မက ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆွေးနွေးတာပါ။ ဒီအတွက် ကျွန်မယောက်ျားနဲ့လည်း ကျွန်မအများကြီး အချေအတင်ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဦးမာဃာတို့ တစ်ခုသတ်ထားဖို့က ဖူးစာမှန် လို့ ဆုံဆည်းတဲ့ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို သိက္ခာချာနဲ့ အုပ်ထားတောင်မရဘူး ဆိုတာပဲ။ တစ်နေ့ သူတို့ချင်းပေါင်းစည်းသွားခဲ့ရင် အခုရှင်ပြောခဲ့တဲ့ မာန်မာန်စကားတွေအတွက် နောင်တမရဖို့ပဲ။ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဒေါ်စိန်သဇင် ထိုင်ရာကထရပ်လိုက်သည်။

“အန်တီ...”

“သမီး...”

ပပပါ ထရပ်လိုက်လျှင် ဒေါ်မျိုးမြတ်ကြွယ်က ကနဲကတန်း လက်ကို ပြန်ဆွဲလိုက်ရာ ပပ သူမရင်ခွင်ထဲ အိပ်ပျံ့ကျသွားလေသည်။

“မေမေ...”

“သမီးရယ်...”

“သမီး ရင်ကွဲရတော့မယ်မေမေ... သမီး ဆက်နဲ့ စကားပြောပါရစေ”

ဒေါ်စိန်သဇင် စိတ်မကောင်းစွာငဲ့ကြည့်၍...

“သား... သမီးတို့ခြံအပြင်မှာရှိတယ် သမီး”

ဟုဆိုကာ လှမ်းထွက်သွားလေတော့သည်။

“ဆက်...”

ပပ ဝမ်းသာအားရ ထရပ်လိုက်လျှင်...

“သမီး... သမီးအဖေကို သားသမီးကို မနိုင်ဘဲ လူတွင်ကျယ် လုပ်ပြောတဲ့ အလကားလူအဖြစ် သူများလှောင်ရယ်အောင် လုပ်မလို့လား။ အရှက်နဲ့အသက်က ဘာကို တန်ဖိုးထားအပ်သလဲ။ သမီး နားလည်တယ်နော်”

ပပ ညွတ်ကျသွားလေသည်။

ပပကို လာခေါ်သွားလှည့်ပါ ဆက်ရယ်...

မျက်ရည်စက်များက အတားအဆီးမဲ့စွာ...

သျှင်ပ

နေ့ရက်ဆက်ပုံ ချစ်ပါသည်

၂၁၁

ဖုန်းဆက်လို့မရ...

တံခါးမဖွင့်....

“စာချုပ်စာတမ်းရှိပေမဲ့ ဧည့်သည်ဘက်က ပြောရေးဆိုခွင့်က သိပ်နည်းတယ်သား၊ ပြီးတော့ ဖူးစာရှိလို့ တစ်နေ့ညားကြရင် ဒီလူ ဒီဟာတွေက မတော်ချင်လည်း တော်ရမှာပဲ၊ မခေါ်ချင်လည်း ခေါ်ရမှာပဲ၊ အမှုအခင်း မဖြစ်ကြဘဲ ဖြေရှင်းနိုင်မယ်ဆိုရင် အားလုံး လည်း သိက္ခာရှိတာမေ့ရိက္ခယ်”

မေမေကိုယ်တိုင် မန္တလေးဆင်းလာပြီး အကြံဉာဏ်ပေး ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဖေဖေကတော့ သဘောမတူဘူး တွင်တွင်ပြောနေသော် လည်း ကိုယ်တိုင် ဘာမှထပ်မပါတော့ဘဲ သားဖြစ်သူနှင့် အခြေ အတင် မဖြစ်ချင်သလိုလို၊ လက်လျှော့ကြည့်နေတော့သလိုလိုနှင့် လက်သီးဆွပ်ငြိမ်သက်နေခဲ့၏။

“ဖေဖေ ဘာပြောလဲ မေမေ”

“သူတို့ချင်း အထင်ကွဲနေကြတာ သားရယ်၊ ဟိုကလည်း ရန်ကုန်မှာ အကုသိုလ်လုပ်ခဲ့တဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စဟာ သူတို့သမီးမှန်းသိလို့ လုပ်တာဆိုပြီး မကျေနပ်ဘူး၊ ကောင်မလေး ဒီဘက်ပါလာရင် အငြိုးဖွဲ့နှိပ်စက်မယ်လို့ ထင်တယ်၊ သားဖေဖေကလည်း သူတို့က သမီးကို အရင်သိမ်းပြီး သဘောမတူနိုင်ဘူးဖြစ်သွားတာကို

အခန်း (၂၆)

ဆက်သွားလေရာ အားလုံး သားဦးပါသည်။

ဟိုနေ့က ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စပတ်သက်၍ ဘာဖြစ်ခဲ့သည်

ဂဗနုဏ ပြန်မပြောပေမဲ့ အဆင်မပြေခဲ့တာ ပေါ်သေးသေး မဟုတ်မှန်း ဆက်သိသည်။

ပပကို သူနည်းသူ့ဟန်နှင့် ကြိုးစားပို့ပဲရှိတော့သည် လုံးဝ တံခါးကို မဖွင့်ခဲ့သော ဒီခြံရှေ့မှာပဲ သူအခွင့်ကောင်း စောင့်နေခဲ့ သည်။

စားချိန်မှန်း နားချိန်မှန်း မသိလောက်အောင် သူ ဖြစ်သည်။

မကျေနပ်ဘူး၊ သူတို့ မဟာမျိုးမှန်ပေမဲ့ အခြေအနေချင်းယှဉ်ရင်
မေမေတို့ကတောင် သာပါတယ်၊ ဒါကို သဘောမတူဘူး၊ ဇွတ်ဖြစ်နေ
တာဟာ မကျေနပ်လို့ အပြုံးနဲ့အနိုင်ယူနေတာ ကိုယ့်ဘက်က သားကို
မနိုင်လို့သာခံရတာဆိုပြီး သားကိုလည်း ဒေါပွ၊ ဟိုကိုလည်း
အထင်လွဲ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမြင်တွေစောင်းနေကြ
တာ”

သားနဲ့အဖေကြားကို စေ့စပ်ပေးလို့မရသောအခါ မေမေ
ကိုယ်တိုင် သွားရောက်ဆွေးနွေးပေးခဲ့တဲ့အထိ...

ပြန်လာတော့ သူ့ကို ဖျောင်းဖျေခဲ့သည်က ပပကို နုည့်သော
နည်းနှင့်သာ ရယူဖို့ကြိုးစားသင့်ကြောင်း...

“ဟာ... ကိုကြီးဆက်.. ဟိုမှာ ဟိုမှာ အစ်မပပပ...
ဈေးချိုမှာရှိစင်ကြီအားမှာ ပပနဲ့လူတစ်ယောက် ကားပေါ်
ဆင်းလာကြသည်။

စူပါမင်းရောင် ဝမ်းဆက်လေးနှင့် မမြင်ရတာကြာပြီဖြစ်
သော ပပကို ဆက် ဈေးခွဲမောရှုငေးသွားပြီးမှ...

“ပပ”

“ကိုကြီးဆက် ကျယ်ကျယ်ခေါ်လေ”

ကြားထဲက သားဦး မနေနိုင်စွာ ရှိခနဲ လက်ခေါက်နှုတ်
လိုက်၏။

ပပရော အနားကလူပါ သူတို့ကိုလှည့်ကြည့်၏။
သူတို့ကိုမြင်လျှင် ပပ ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။
ဆက် လက်မြှောက်စေ့ရမ်းပြု၍ ပပရှိရာ ပြေးသွားခဲ့၏။
“ဆက်... ဆက်ပါလား”

ပပ ချာခနဲ နောက်ပြန်လှည့်သည်။

သို့သော် စည်ဟိန်းက ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲကာ ကားထဲကို
အတင်းပြန်ထည့် သူပါ ကမန်းကတန်း မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်၏။

“ကိုစည်ဟိန်း... ရှင်... ရှင်... ဘာဖြစ်လို့ ယုတ်မာတာ
လဲ၊ ရပ်... ကားခုရပ်ပေး”

ပပ စည်ဟိန်းရဲ့လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲလှုပ် ထုရိုက်၍
အားရပ်ခိုင်းသည်။ စည်ဟိန်းက မရပ်ဘဲ...

“ငါ့ကို အထင်မလွဲနဲ့ပပ... ငါနင့်ကို မက်မောလို့ လုလာ
တာ မဟုတ်ဘူး၊ အခု ဒီလမ်းကို ငါက တာဝန်ခံပြီး ခေါ်ထုတ်လာ
တာ သမီးမွေးနေ့လက်ဆောင်ကို နင်ကိုယ်တိုင် ဝယ်ပေးမှလို့ သမီး
ဆာလို့ ငါအာမခံပြီး ခေါ်လာတာ၊ အခု ငါပြန်ပို့တော့မယ်၊
ဒီရောက်မှ နင်တို့ ဟာနင်တို့ ပေါင်းပေါင်းကွဲကွဲ... ကြိုက်သလို
ထုပ်ကြ၊ ဒီမှာ ငါ မုဆိုးဖို့ ဆိုပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုမချစ်တဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အတင်းပေါင်းသင်းရလောက်
အောင် မရှားဘူး”

သျှင်

နေ့ရက်အက်ပဲ ခုန်ပါသည်

“ဟုတ်ပါတယ်... အဲဒါဆို ပပကို ပြန်မပို့ပါနဲ့ ကိုစည်ဟိန်းရယ်၊ ရှင် ကုသိုလ်ရပါတယ်... ဒီမှာပဲ ချပေးပါနော်”

“ချမပေးနိုင်ဘူး”

စည်ဟိန်းက အလျော့မပေးဝါ။

ကားမပါ အလွယ်တကူ မလိုက်နိုင်ခဲ့သော ဆက်တစ်ယောက်လည်း နောက်ကထပ်ချပ်မကွာ မလိုက်ခဲ့နိုင်မို့ တစ်စစဝေးကွာကျန်ခဲ့ကာ...

အခန်း (၂၇)

“သူတို့ ဆရာဝန်သွားပင့်ကြမလို့နဲ့တူတယ်၊ သမီးက မင်းမစား ဟင်းမစားနဲ့ ပိန်ပိန်နေတာကိုး ကလေးရယ်”

“ဘာ... ဘာ အစော... ဆရာဝန်မင့်မယ် ဟုတ်လား၊ သိသလို့ ပင့်မှာတဲ့လဲဟင်”

“ဒေါက်တာမြင့်သူပဲ နေမှာမေ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပပ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပင်လယ်ကြီးထဲမှာ လက်ပစ် နှုတ်နေရသလို အားကိုးမဲ့ နှုတ်မှ ခေါင်းထဲမှာ လက်ခနဲ အကြိတ်ခနဲ သွား၏။

စွမ်းဆွေနေရာမှ ဖျတ်ခနဲထထိုင်ကာ စာရွက်တစ်ရွက်နဲ့ စာရေးသည်။ ပြီးတော့ အစောလက်ထဲ ထည့်ကာ

“အစော”

“ပြောလေ ကလေး”

“ဒေါက်တာမြင့်သူလာရင်လေ... ဒီစာလေးကို ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် ကိုမြင့်သူလက်ထဲ ထည့်ပေးပါနော်... အစောလည်း မဖတ်ပါနဲ့”

“မဖတ်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့ မကြီးတို့မသိအောင် စာပေးပေးဖို့က မလွယ်ဘူးထင်တယ် သမီးရယ်... အစော ဆရာကြီးတို့ ကြောက်တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ အစောရယ်... အစော ပပကို မသနားဘူးလားဟင်”

“သနားတာပေါ့ကလေးရယ်”

“သနားရင် ဒါလေးကို ကူညီပါ... အစော ဒီစာကို လူမသိအောင် ခိုးပေးမှန်း သူသိရင် သူလည်းဖုံးဖိ ယူသွားမှာပဲ ပြီးတော့ ခုပဲဖတ်ပါလို့ ပြောနော်”

“အိုကွယ်...”

“လုပ်ပါ အစောရယ်... ဒီတစ်ခုပဲ ကူညီပါ... စာကပ်ပေးပြီး ခုဖတ်ပါလို့ ပြောပေးရုံပါပဲ”

“အေးလေ... အစော ပေးပေးပါ့မယ်”

အစော ပြောသလိုပါပဲ... ဒေါက်တာမြင့်သူကို ဖေဖေတို့ ပင့်လာကြသည်။

“ဘာမှ မစားမသောက်လို့ အားနည်းပြီး ခွေနေတယ် ဆိုတာကို အန်တီတို့ သိပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် လူငယ်တွေက ခေါင်းမာတယ်ကွဲ့၊ ဒီတိုင်းပဲ ဆက်နေသွားရင် ဒုက္ခဖြစ်မှာ၊ ဒါကြောင့် အားဆေးလေး ဘာလေး ထိုးပေးပြီး မင်းညီမကို နည်းနည်းပါးပါး အားပေးသွားပါဦး”

Family doctor ဖြစ်သည့်အပြင် မိသားစုလို ရင်းနှီးနေကြပြီးသားမို့ အိမ်ကကိစ္စတွေအားလုံးကို ဒေါက်တာမြင့်သူက သိထားပြီးသား ဖြစ်၏။

“ဟိတ်... ချာတိတ်၊ မျက်လုံးတွေ ဇွတ်မှိတ်မထားပါနဲ့ကွာ၊ အိပ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ထ ထ... စောစောစီးစီး ချစ်သူရှာတဲ့အဖြစ်နဲ့ တစ်တောင်လောက်ရှိတဲ့ ဆေးအပ်ကြီးနဲ့ ထိုးရမယ်”

ပပ မျက်လုံးလေး ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်၏။

ဒေါက်တာမြင့်သူက ဆေးသေတ္တာကိုဖွင့်ရင်း စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဖတ်နေသည်။

ဒီစာရွက်ဟာ...

ပပရင်တွေ ခုန်နေမိ၏။

ဒေါက်တာမြင့်သူက ခပ်တည်တည်ပဲ ဖတ်နေသလို မေမေ ဘို့ကလည်း လှမ်းမျှော်၍ပင် မကြည့်ပါ။

ပြီးမှ စာရွက်ကို ပြန်ဒေါက်ဖိတ်လိုက်ပြီး ပပကို စမ်းသပ် ၏။

“ဘယ့်နယ်... နလုံးတွေ တအားခုန်နေတာလဲ ချာတိတ် ရဲ့၊ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး စကားလည်း မပြောပါလား၊ ပြောပါဦး စကားလေး ဘာလေး...”

ပပ ဘာမှမပြောသဖြင့် ဒေါ်မျိုးမြတ်ကြွယ်က အနားလာ ကာ...

“ဒီလိုပါပဲ မောင်မြင့်သူရယ်... ကြာရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ”

ဒေါ်မျိုးမြတ်ကြွယ်က ဖျောင်းဖျါဦးဆိုသည့်သဘောနှင့် အခန်းထဲက လှည့်ထွက်ပေးလေသည်။

ထိုအခါကျမှ ပပက...

“အစ်ကို မြင့်သူ”

“ရား...”

ဒေါက်တာမြင့်သူက လက်ညှိုးထောင်ပြလိုက်ပြီး အထိ တိုးတိုးနှင့်...

“နံရံတွေမှာ မျက်စိရှိတယ်၊ ထိတ်တိတ်နေ၊ တော်ကြာ ကျုပ်ပါ ဒေါက်ပြုတ်နေဦးမယ်၊ ဟင်း... သာလိကာလေး ခုန ခါးစပ်ပြင်တယ်”

“ပုဗ္ဗကို ကူညီနော်”

“ဟဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားလေးကို အကျိုးမ ဘေးပေးစို့”

“တမင်လိုက်လာတယ်”

ပပ ခစ်ခနဲရယ်သည်။

“ယေတော်... သူ့အစ်ကိုနဲ့ကျတော့ ရယ်လိုက်လို့ပါ”

ဒေါ်မျိုးမြတ်ကြွယ် ဝမ်းသာအားရ ပြေးဝင်လာသည်။ ခုကျမှ လူမမာ လူကောင်းဖြစ်၍ လူကောင်းက လူမမာ ဖြစ်နေကြတဲ့ ဘဝ။

“အားလုံး ကောင်းသွားပါပြီ အန်တီရဲ့”

ဒေါက်တာမြင့်သူက ပစ္စည်းတွေသိမ်း လက်သုတ်လျက် နီးပြင် လျှောက်ထွက်သွားကာ...

“အန်တီ...”

“ဟင်...”

ဒေါ်မျိုးမြတ်ကြွယ်က နောက်က ကပ်လိုက်လာ၏။ ဒေါက်တာမြင့်သူက အစောဆီက ဆေးသေတ္တာကို

လှမ်းဆွဲယူလိုက်ရင်း...

“ပပမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ် အန်တီ”

“ဟေ...”

အစောပါ နောက်လှည့်ပြီးသားခြေလှမ်း ဘုံနဲ့ ရပ်သွား၏။

သိုက်စွ ဦးမာယနားထဲထိ ရောက်လေသော်...

“ဘာ... သုံးလတောင်ရှိပြီ ဟုတ်လား၊ တောက်...”

ဦးမာယ တောက်ခေါက်၍...

“ငါ တွေးတော့ တွေးခဲ့မိသား၊ ဘာဖြစ်လဲ... ကိုယ်ဝန်ရှိတော့၊ ငါ့သမီး ရန်ကုန်မှာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာ သိတဲ့လူတွေ သိကြတာပဲ၊ အခုကိစ္စတွေ ရှင်းမရဖြစ်နေတာလည်း သိကြတာပဲ ရှိပေလေစေ၊ ဒီမိသားစုထဲ ငါ့သမီးမရောက်ဖို့ပဲလိုတာ၊ ငါ့မြေးကို ငါချစ်နိုင်တယ်”

“ဖေဖေရယ်... ကလေးကို အဖေမဲ့အောင် မလုပ်ပါနော်”

“အဖေမဲ့တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဖေဖေတို့မှာ စိန်ရွှေရတနာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မြေးလေးကို ဖအေဆိုတာ မတောင့်တမိအောင် ဖေဖေတို့ ယုယနိုင်တယ်”

“ကိုမာယ... ရှင် ဇွတ်မပြောပါနဲ့”

“မင်း တိတ်တိတ်နေပါကွာ၊ ဒီကိစ္စ ဟိုကို လုံးဝမပေါက်ကြားစေနဲ့၊ ကလေးကို ဟိုကောင်က လာလုရင် လုနေဦးမှာ၊ သားမက်ကို ခံတော်ဘဲနေလို့ရတယ်၊ သူတို့သွေးကိုတော့ အသိအမှတ် မပြုလို့မရဘူး၊ ဒီကောင်က နေရာတကာ လောဘကြီးတဲ့ကောင်”

သူ့မြေးကျဟော့ မပေးနိုင်ပါတဲ့။

ဒေါ်မျိုးမြတ်ကြွယ် သက်ပြင်းချရင်း ပြုံးမိပါ၏။

ကြားထဲမှာ မျက်ရည်ဝဲရင်း နှမ်းလှေပျောက်သွားသူက

ပပ။

ဘယ်ဘက်ကမှ ထွက်ပေါက်ရှာလို့ မရတော့ပါလား။

သျှင်မ

နွဲ့နွဲ့ဆက်လက် ချစ်ပါသည်

၂၂၃

လာ: ဖေဖေ

“သူတို့မသေးချင်တာကို ငါက ရအောင်ယူချင်တာကွ၊
သူနဲ့ ငါကြားမှာ အငြိုးတကြီးနဲ့ လက်စားချေရလောက်အောင်
ဘာအာသာတမှ မရှိခဲ့ဘူး၊ တကယ်တော့ ဒီကောင် ငါ့ကို
လန့်နေတာ”

တဲ့။

ဖေဖေကတော့ သားအဖေချင်း လက်တို့ခွဲပြီး ဖြစ်သည်။

သူ့မှာသာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတာ။

“ဟီ... ဟီ... ဟီ...”

သူတို့ချိတ်ဆက်လုပ်၍ ဝယ်ထားကြသည့် ဟမ်းဖရီးလေး
က မြည်လာသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာထိုင်ရင်း သူ ဖုန်းနားထောင်လိုက်

၏။

“ကိုကြီးဆက်...”

“ပြော...”

“အိုကေပြီ... မြန်မြန်သွား”

“အေး...”

အခန်း (၂၈)

“သား... မင်းမိန်းမကို မင်း ရတနည်းနဲ့ ပြန်ခိုးတာ
စကားပြောနေတဲ့ ဖေဖေမျက်နှာကြီးက ဘာလက်ကော်
မှာ ဖွေးဖွေးကြီး ပေါ်လာသည်။

ဆက် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“သူတို့ထင်သလို ဖေဖေက ပပကို အငြိုးနဲ့ တုံ့ပြန်

သမ္မာပုဒ်စာပေ

သမ္မာပုဒ်စာပေ

သူ ဖုန်းပိတ်၍ လှော်ပိတ်ပိတ်ဆဲကို စားပွဲပေါ်မှာ တံခါးထွေးသည်။

ထို့နောက် နေရာမှ ဖျတ်ခနဲထ၍ ဆိုင်ကယ်ရပ်ထားတဲ့ ဆိုင်ကယ်လှည့်ခန်း၏။

သူ ဦးတည်သည်က ဦးမာယရဲ့ကုမ္ပဏီ အဆောက်အအုံရှေ့...

ဦးမာယ သားရေအိတ်နက်ကိုဆွဲ၍ ထွက်လာခဲ့၏။

“မုတ်ဆိတ်ကြီးပွဲရုံကို မောင်းကွာ၊ အဲဒီမှာ ဧည့်သည်တွေဖို့ချိန်းထားတယ်”

အရင်လိုပဲနှင့် နာရီကိုကြည့်၍ပြောပြီး ဓနိထဲကို အမှတ်လမ်းအကြည့်ကွင်း...

“ဟင်...”

ရက်နှာပြားပြား ကျောလောက်ဆပ်ပင်ရှည်နောက်စည်းသူရဲ့ ဒရိုင်ဘာအောင်ချိန် မဟုတ်ဘဲ ဖြူဝင်းရှင်းသန့်နေသော နှုတ်နှင့် ကြည်ပြာရောင် ဖျော့ဖျော့၊ စပို့ရှပ်ပွပွ၊ ကျင်းဘောင်းဘီလည်း ဆက်ကို တွေ့လေ၏။

“နေ့ရက်ဆက်... မင်း... မင်း... ဟာ... ကြည့်...”

အဲဒါတကြီးဖြစ်ပြီး ဒေါသက ဆက်တိုက်ကပ်ပါသကဲ့သို့ ထိုးရတော့မလိုလို၊ ကားပေါ်ကပဲ ဒိုင်ဗင်ထိုးချရတော့မလို့ ခြိမ်းကာ...

“ရပ်စမ်း... ခုရပ်လိုက်စမ်း နေ့ရက်ဆက်”

ကုမ္ပဏီက အိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးလှတော့တာမို့ ဆက်ကားကို အိမ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော် ပပနဲ့ နာရီဝက်လောက် စကားပြောချင်ပါယ်၊ မရိုးသားစွာ ကြံစည်ခဲ့တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဦးဘက်က ဆက်ကို သမီးမို့ မစွန့်လွှတ်နိုင်သလို ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း ကျွန်တော့်ဇနီးမို့ ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါဘူး၊ ဒီပွဲမှာ ဦးနဲ့ကျွန်တော် ဆရာသဖြင့်ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်”

“ဘာကွ... မင်း... မင်းစကားပြောတာ ကြီးကျယ်လှချေ

ငါ့သမီးကို ငါကြိုက်သလို စီမံခွင့်ရှိတယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ သူ့နဲ့မှ ယှဉ်ပြိုင်နေဖို့မလိုဘူး၊ မင်းလည်း ငါ့ခြံထဲကို ဝင်ခွင့်မရှိဘူး၊ ကားကို အခုရပ်စမ်း”

ဆက်က ကားကို အရှိန်ပိုမြှင့်၍...

“ကျွန်တော့်နဲ့ ဦးက သူစိမ်းတွေမဟုတ်ကြလို့ မေမေတို့

ကိုယ်တိုင် နောင်မျက်နှာမပျက်ကြရအောင် ပြဿနာကို အေးချမ်းစွာ ရှင်းဖို့ ဆန္ဒရှိပါတယ်။ ဒါကလည်း အားလုံးရဲ့သိက္ခာတွေကို နဲ့လို့ပါ။ သိက္ခာတရားကို ဦးတို့မြတ်နိုးသလို ကျွန်တော်တို့လည်း တန်ဖိုးထား ပါတယ် ဦး။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ဦးက လုံးဝခေါင်းခါရင်တော့ ကျွန်တော်ကလည်း ပပနဲ့တွေ့ဖို့ကို မရရအောင် ကြိုးစားမှာပဲ”

ကားလေးက ခြံဝရောက်လာလေသည်။

ကားခြံဝရပ်လိုက်သည်နှင့် တံခါးက လျှောခနဲ ပွင့်သွား သည်။

ဦးမာယာ အံ့ကြိတ်စိုက်ကြည့်ရင်း ပေါ်တီကိုအောက်ရောက် သည်နှင့် တဒိုင်းဒိုင်းဆင်းချသွားလေသည်။

“ဟေ့... မျိုး”

“ရှင်... ကိုမာယာ”

လူငုတ်တုတ်ကြီးမြင်လျက်နှင့် အော်ခေါ်လိုက်သဖြင့်

ဒေါ်မျိုးမြတ်ကြွယ် လန့်ဖုန်ထူးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်မှာလဲ မင်းသမီး”

“အပေါ်မှာ...”

ဒေါ်မျိုးမြတ်ကြွယ် ဖြေလိုက်ရင်း ဦးမာယာနောက်မှ လိုက်

သောသည့် ဆက်ကိုမြင်လိုက်သော် အံ့အားကြီးသင့်သွား သည်။

ချောမောတင့်တယ်လွန်းသော သွင်ပြင်နှင့် ဆက်ပုံစံကို သည်နှင့် စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်များလားဟု တွေးမိပြီး ခြစ်သွားလေသည်။

ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ...

“ကျွန်တော် ပပရဲ့ခင်ပွန်း နေ့ရက်ဆက်ပါ ခန့်တီ”

“အို...”

သမီးမည်းလို့ မေ့နိုင်ပါမည်နည်း။

ဆက်ရဲ့ဩဇာသံ ဟန်ပန်ကို ဒေါ်မျိုးမြတ်ကြွယ် ကျေနပ် လေသည်။

ဆက်ဆိုသော လူငယ်ရဲ့မျက်နှာပြင်မှာ ပျော့ညံ့မှုကို တွေ့ပါ။

“အစော... ဟေ့... ဘယ်သွားလဲ”

“ရှင်... ဆရာကြီးလာပါပြီ”

အသက်ငါးဆယ်နီးပါးခန့် အမျိုးသမီးကြီး အပေါ်လပ်မှ တစ်ပိုင်း ဆင်းလာသည်။

၂၂၈

သုဉ်

“မဆင်းနဲ့...အပေါ်ကိုပြန်သွား...မျိုး”

“ရှင်...”

“မင်းပါသွား...သမီးကို လုံးဝမဆင်းစေနဲ့”

ဦးမာဃာ လုံးဝတားမြစ်လေသည်။

“ဦး ကျွန်တော်လိုက်လာခဲ့တာ ဒီနေရာမှာရပ်ပြီး လှည့်ပြန်သွားဖို့ မဟုတ်ဘူးနော်...ဟောဒီလှေခါးထစ်အဆုံးမှာ ပပရှိနေမယ်ဆိုရင် လှေခါးပေါ်မှာ ဓားဖျားတွေ ဓားသွားတွေ ခင်းထားတယ်ဆိုရင်တောင် ရအောင်ကျော်တက်သွားဖို့ ဝန်မလေးဘူး”

“မင်း... မင်း...”

ထိုစဉ် သားဦးရဲ့ လှည့်ပတ်ညာဝါးခြင်းခံရကာ နောက်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဦးမာဃာရဲ့ ဒရိုင်ဘာ နောင်ချန်အနားလားတင်ပြီး ရှုမဝရှုမဝရှုမဝ ရောက်ချလာသည်။

ထို့အပြင် နောက်ဖေးဘက်မှ အလျှိုလျှိုထွက်လာကြသော တောင်ဘီရံညီခပ်ပွပ္ပနှင့် လူနှစ်ယောက်က ဆက်ကို ဝိုင်းပတ်ကာ

“ကိုမာဃာ... ရှင်... ရှင်သူ့ကို ခေါ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား၊ အရမ်းမလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ သူက ကိုယ့်ဝန်းထဲဝင်လာတဲ့သူပါ”

“အဲဒီလို မိုက်မိုက်ရှင်းရှင်း ဝင်လာရဲလို့ ငါလက်ခုပ်ထဲက

နေ့စဉ်ဆက်ပဲ ချစ်ပါသည်

၂၂၉

လူ ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွာ၊ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ခိုးဆိုပြီး ရဲလက်အပ်မယ်”

“မရဘူး၊ ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ဆက်ကို သာမုလုပ်ရဘူး”

လှေခါးထပ်မှ ဘွားခနဲပေါ်လာသူက ပပ...

“ဟင်... သမီး”

“အစော နင့်သမီးကိုဆွဲခေါ်သွားစမ်း”

အစော ဆွဲနေပေမယ့် မနိုင်ပါ။

“မိုးကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရှေ့ကတစ်ယောက်က လှေကားပေါ် ပြေးတက်သွားလေရာ

“အို...မဆွဲနဲ့ ပပကို လာမဆွဲနဲ့နော်”

ပြောပြောဆိုဆို ပပက လှေကားထိပ်ဖျားလက်ရမ်းပေါ်ကို တက်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ပပ... ပပ... ချော်ကျမယ်”

ဆက် ရှေ့တိုးသော် သူ့ရှေ့မှတစ်ယောက်က ပိတ်ရပ်ကာ မျက်နှာကို ဖြောင့်လက်သီးတစ်လုံးပစ်၍ မိတ်ဆက်၏။

www.burmeseclassic.com

ပပဆီ စိတ်အရင်လိုသွားသဖြင့် ဆက်မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီး ထိလေသည်။

မျက်လုံးထဲမှာ မီးပွင့်သွားကာ ဆက် ယိုင်ထွက်သွား၏။

“ဆက်”

ပပ မျက်လုံးပြူးလျက်...

“ဖေဖေ... ဖေဖေ ရပ်ခိုင်းနော်၊ ဆက်ကို ဒီတစ်ခါထိလေး ပပ ခုန်ချလိုက်မှာ”

“မလုပ်နဲ့ သမီး၊ မလုပ်ပါနဲ့”

ဒေါ်မျိုးမြတ်ကြွယ် ငိုသံပျံကြီးနှင့်အော်ကာ...

“ကုမ္မာဃ... ရှင် ဘာဖြစ်လို့ အတ္တကြီးနေတာလဲဟေ့၊ လှေခါးက အမြင့်ကြီးရှင့်၊ ပြီးတော့ သမီးစိုက်ထဲမှာ ကျွန်တော် မြေးလေးရှိတာလို့ ဟဲ့ ဟဲ့... ဟိုကောင် သမီးကို သွားမဆွဲနဲ့ နေလို့လဲဟေ့ ပြုတ်ကျလိမ့်မယ်”

ဦးမာဃ တွေဝေသွား၏။

သမီးမှာ မပေါ့မပါးကြီးနဲ့ပါလား။

မြေးဆိုသောအသံကြောင့် ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ နွေး

သွား၏။

သို့သော် ဒီသမီးကို ဆက်ခိုက်တဲ့အတွက်ပဲ ကြည့်ရင်ဖြင့် မြေးကိုပါ ပေးလိုက်ရမှာပဲဟု အတ္တကို ရင်ဝယ်ပိုက်လွှတ်

“သမီးကို ပွေ့ချီသွားစမ်း”

ဟု မော့၍ အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“မလိုက်ဘူး၊ သွား... သွား...”

“မလုပ်နဲ့ ကိုဇာဃ၊ လှေခါးက အမြင့်ကြီး၊ သမီး ပြုတ်ကျ...”

“ပပ မရုန်းနဲ့ ဟိတ်လူ... ဇွတ်မဆွဲနဲ့ဗျ”

“အား”

ပပ လှေခါးပေါ်က ခြေလွတ်လက်လွတ် ပြုတ်ကျလာလေသည်။

သို့သော် ရိပ်ခနဲနေအောင် ခုန်လွှားထွက်ကာလိုက်သော ဆက်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲ တည့်တည့်ကျပြီး...

“အင့်...”

နှစ်ယောက်လုံး လုံးထွေးလဲကျသွားလေသည်။

“သမီး...”

“သမီးလေး...”

“သား...”

ထိုအချိန်တွင် ပေါ်တိုကို အောက်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသော

ကားပေါ်မှ ဒေါ်စိန်သဇင်နဲ့ ဦးဆန်းကောင်း။

“သမီး...”

“သား...”

ဒေါ်မျိုးမြတ်ကြွယ်က ပပကို စိုးရိမ်တကြီး ပေး

သည်။

“သား...”

“ဆက်... ဆက် ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်... မေမေ သား

ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဆက်ကို ကြည့်ပါဦး”

ရုံမှည့်နွဲ့ညွန့်နေသည့် ဆက်ကို မလွတ်တမ်းဖက်ထား

ပေ ငိုလေသည်။

ဆက် ခပ်မဲ့မဲ့ ဟန်လုပ်ပြုံးကာ ပပရဲ့ မခုံးလေးကိုကိုင်း

ခေါင်းခါပြဲ၏။

“သားရယ်...”

ထိုညည်းညူသံသည် ဒေါ်စိန်သဇင်ထံမှ မဟုတ်ဘဲ

ဆက်ရဲ့ဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ ဒေါ်မျိုးမြတ်ကြွယ်

က ဆက်ရဲ့ဆံပင်တွေကို တစ်ချက်သပ်၍

“သမီးလေးရဲ့အသက်ကို သားကယ်လိုက်တာပါ”

ပြော၍ မျက်ဝန်းတို့ တင်းခနဲဖြစ်သွားကာ ဦးမာဃကို

မော့ကြည့်သည်။

ဦးမာဃက ငူငူငေးငေးကြီးကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်း

၏။

“ကိုမာဃ”

ဦးဆက်ကောင်း ရှေ့ထွက်လျှောက်လာသည်။

“ကျုပ်က လိုက်လာတာ ကျုပ်သား ဒီထဲအထိ ဝင်သွား

တယ်ဆိုလို့ စိတ်ပူလို့ပါ၊ အခြေအနေကြည့်ရတာ အေးချမ်းသွားပြီလို့

ထင်တယ်”

ဦးမာဃက မှန်ကုတ်ကုတ် မော့ကြည့်၏။

ဦးဆက်ကောင်းက သူ့ထက် အရပ်ရှည်သူဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်သားအပေါ် အမြင်ကြည်သွားပြီဆိုရင်

ကျုပ်ဘက်က မီးစိမ်းပြပါတယ်”

“ဘယ်သူက အမြင်မကြည်ခဲ့တာလဲ၊ ခင်ဗျားကသာ

ကျုပ်ကိုမြီးပြီး သားနဲ့ ဇာတ်ပတ်လှည့် တုံ့ပြန်ဖို့ကြံတာပါ။

“လုံးဝ မဟုတ်ဘူး အဲဒါ။ အခု ကျုပ်သား ခင်ဗျားသမီးကို အသက်စွန့်ချစ်ပြလိုက်တော့ ခင်ဗျား မမြင်ချင်ယောင်ဆောင် မလိုလား။”

ဦးမာယ မျက်နှာကြီး နီသွားသည်။

“ကျုပ်တို့အတ္တတွေကို ဖယ်ကြစို့။”

ဦးဆက်ကောင်းက လက်တမ်းပေးလိုက်၏။

ဦးမာယက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်၍ တွေ့နေပြီးမှ

“ခင်ဗျားဘာကက ဖြူစင်တာ သေချာရဲ့လား။”

“ခင်ဗျားရင်ထဲကအတိုင်းပါပဲဗျာ။”

ဦးမာယ နှုတ်ခမ်းတွန့်ခနဲ လှုပ်ခတ်သွား၏။

ထို့နောက် လက်ချင်းဆုပ်လိုက်ကြလေသည်။

ဒေါ်စိန်သဇင် ပြုံးနေ၏။

ဒေါ်မျိုးမြတ်ကြွယ်က သားနဲ့သမီးရဲ့ ခေါင်းတွေ

မြတ်နိုးစွာ ပွတ်သပ်၍ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“သမီးက ဘာမှမဖြစ်ရင် သားကို ထူလိုက်ပါဦး။”

ဟု ဆိုကာ ဒေါ်စိန်သဇင်ကို လက်တွဲ၍

“လာ... ကျွန်မတို့ ဧည့်ခန်းမှာ စကားသွားပြောရ အောင်”

သူ့ကြောင့် ပပ ပြုတ်ကျသွားသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားလူနှင့် ဆက်ကိုထိုးခဲ့သော လူတို့ ဘယ်ဆီးပြေးမောက်လန့်ကြဲမသိ။

“ထကြည့်ပါဦး ဆက်ရယ်။”

“ပပ”

“ဟင်...”

“ပပမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆို”

ပပ မျက်ရည်ကြောင်းလေးများနှင့် ပြုံးလို့က်ကာ ဆက်ရဲ့ ပခုံးမှာ ပါးလေးကပ်ထားလိုက်သည်။

“တမင်ညာပြောတာ၊ ကလေးရှိပြီဆိုရင် လွှတ်ပေးမလားလို့ အဟင်း... မလွှတ်တဲ့အပြင် ဖေဖေက ကလေးအသံကြားတာနဲ့ ပြေးလုမှာ စိုးနေသေးတယ်၊ ဒီမှာ ကိုယ့်မုသာနဲ့ကိုယ် ဒုက္ခရောက်နေတာ သိလား။”

အောင့်မျက်နှာကျင်နေသည့်ကြားမှ ဆက်ပါရှော့၍ ရယ်မိသေးသည်။

“ဆက်ရယ်... ဆက်သာ ရောက်မလာလို့ ဝေးရတော့ မယ်ဆိုရင် ပပ လွမ်းလို့သေမလား မသိဘူး”

ချောင်ကျသွားသည့် ချစ်သူမျက်နှာလေးကို မောယူကြည့်၍ သူ ယုံလိုက်သည်။

“သားဦးက ပြောတယ်”

“ဘာတဲ့လဲဟင်”

“အဲဒါ ကိုကြီးတို့ တကယ်မပေါင်းဘဲ လင်မယားတစ်ကစားလို့ ကွဲကြရတာတဲ့”

“သူက အဲဒီလိုပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်လည်း နောင်တရတယ်၊ ဒီကောင်လေးကို အလိုလိုက်ခဲ့မိလို့ ခံလိုက်ရတာဆိုပြီးတော့လေး မင်းပါသွားတော့ ဟိုမပိုင် ဒီမပိုင်နဲ့ မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလိုပဲ”

“ဆက်ရယ်... ပပလည်း ဒီလိုပါပဲ”

“ဒီတစ်ခါ လုံးဝလွတ်မပေးဘူး၊ တစ်နှစ်ကို ကတစ်ယောက် မွေးမယ်၊ ဒါမှ ယောက္ခမကြီးက ကျိပ်ရောင်လှုပ်မရတော့အောင်”

“သွား...”

ပပ တခပ်ခဏ်ရယ်၍ ထုပစ်လိုက်မိရာ

“အောင်ပယ်လေးဗျာ”

“ဟယ်... ဆက်ရယ်... ကန်တော့ ကန်တော့

ကန်တော့နော်”

“ဟာကွာ... လူကို ကန်တော့ခိုင်းနေပြန်ပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပပက ကန်တော့တာပါ၊ သိပ်နာသွားလားဟင်”

“နာတာပေါ့ကွာ၊ ခါးအောင့်သွားပါတယ်ဆို၊ မင်းပဲ ခါးကို ထုပြီးတော့”

ပပ မျက်နှာလေးပျက်လျက် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားရှာသည်။

“ထ... ထကြည့်ပါဦး ဆက်ရယ်... ပပ စိုးရိမ်လိုက်တာ၊ အကြီးအကျယ်များ ဖြစ်သွားလားဟင်”

“မသိဘူး”

ပပက တူပေး၍ သူ ထရပ်သည်။

သို့သော် မတ်တပ်ရပ်မိသည်နှင့် ခါးက မျက်ခနဲခြစ်လာလှေကပါ ယိုင်သွားသော် ပပကို ဆွဲဖက်လိုက်မိသဖြင့် နှစ်ယောက်

၂၃၈

သျှင်မ

သား လှေခါးပေါ်သို့ ပစ်ကျသွားကြလေသည်။

ပပသည် နံရံမှာ ကျောင်းကပ်မိကာ...

“ဆက်...”

“ဟင်...”

“ဖယ်လေ...”

“ဟင့်အင်း...”

ဆိုတဲ့ချစ်သူကို ပပ ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ ပြန်ဖက်ထားလိုက်မိလေသည်။ ဝေး၍လွမ်းရသော အနမ်းတို့က ပပမျက်နှာလေးထက် မှာ နွေးထွေးစွာ...

ယူပါနှင်းသက်

ပေးဆပ်ချင်သည်

အနမ်းနဲ့ဖြူ

ဘဝကိုပုံ၍

သခင်ကြင်နာ

ယူပါတော့...

သျှင်မ

သမ္မာမုနိဓာဓေ